

ஏன் பெண்ணென்று...

சுரங்கா

ஏன் பெண்ணென்று....

(2003-ஞானம் விருது பெற்ற நூல்)

சாரங்கா

மீரா பதிப்பகம்,
(42 ஆவது வெளியீடு)
C - 3/5, அன்டர்சன் தொடர்மாடி,
பார்க் றோட்
கொழும்பு 05.

முன்னுரை

நூலின் பெயர்	: ஏன் பெண்ணென்று....
வகை	: சிறுகதை
ஆசிரியை	: சாரங்கா
உரிமை	: ஆசிரியைக்கே
முதற் பதிப்பு	: 27.04.2004
வெளியீடு	: ஞானம் 19/7 பேராதனை வீதி, கண்டி.
பதிப்பு	: மீரா பதிப்பகம் C-3/5 அன்டர்சன் தொடர்மாடி, பார்க் வீதி, நாரஹேன்பிட்டி, T.P. 2584317, 2508250
அச்சிட்டோர்	: ஈசுவாலிற்றி கிரபிக்ஸ் 315, ஜம்பெட்டா வீதி, கொழும்பு-13. தொ.பே : 2389848
விலை	: ரூபா 170/-

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியம் இன்று பெருவளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஆரம்பகாலச் சிறுகதைகளிலிருந்து வேறுபட்டு வித்தியாசமான கதையாடல்கள், கட்டமைப்புகள், மொழிக்கோலங்கள் புதிய பொருள்கள், புதிய பிரதேசங்கள் எனப் பல்வேறு வகையிலும் இன்றைய சிறுகதைகள் விரிவும், ஆழமும் பெற்று வருகின்றன.

இரண்டு தசாப்தங்களாக நடைபெற்ற ஈழப்போர், நம்மவர்கள் உலகளாவிப் புலம் பெயர்ந்தமை போன்றவை புறக்காரணிகளாக இருந்தமையும், தத்துவார்த்த ரீதியில் ஈழத்துச் சிறுகதை முறைமையில் ஓங்கி நின்ற மார்க்சிய யதார்த்தவாதச் செல்நெறி முனைப்புக்குன்றி பின் நவீனத்துவப் புதிய சிந்தனைகள் மேலோங்கி இலக்கியப் பிரதிபலிப்புக் கோட்பாட்டை முன்னெடுக்கத் தொடங்கியிருப்பதும் இவ்வளர்ச்சிக்குக் காரணங்களாக அமையலாம்.

ஞானம் சஞ்சிகை தொடங்கிய காலப் பகுதியிலிருந்தே இந்த வளர்ச்சிப் போக்கிற்கமைய சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்து வந்துள்ளோம். இந்தப் புதிய மாற்றங்களை உள்வாங்கி இளந்தலை முறையினரும் ஆர்வத்துடன் சிறுகதைகளைப் படைத்து வந்துள்ளனர்.

தஞ்சைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆய்வியல் நிறைஞர் (எம்.ஃபில்) பட்டப்பேற்றிற்காக ஞானம் சஞ்சிகையின் முதல் இரண்டாண்டுச் சிறுகதைகளை மாஷீலா (எம்.ஏ) என்ற மாணவி ஆய்வு செய்துள்ளார். அவரது மதிப்பீட்டின்படி "இலங்கைச் சிறுகதை வளர்ந்து வந்த வரலாற்றையெல்லாம் உள்வாங்கி, ஞானம் இதழ் ஒரு புதிய பரிமாணத் தோடு சிறுகதைக் கலையை வளர்த்து வருகிறது" எனவும், "சிறுகதைப் படைப்பு, சிறுகதைச் செய்திகளின் பதிவு, சிறுகதைகளின் மீதான நுட்பப்பார்வை என மூன்று கோணங்களிலும் ஞானத்தின் பங்களிப்பு நிறைவு தருவதாக உள்ளது" எனவும் கூறுகின்றார்.

ஞானம் சஞ்சிகையின் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கான முன்னெடுப்பின் இன்னும் ஒரு பரிமாணமாக எழுத்தாள நண்பர் புலோலியூர் க.சதாசிவம்

ஞானம் துணையாசிரியராகப் பணியேற்றபின். புதிய தலைமுறைச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களை ஊக்கம் கொடுக்கும் நோக்குடன் சிறுகதைத் தொகுப்புப் போட்டியினை வருடம் தோறும் நடத்தி, பரிசுபெறும் தொகுப்பினை நூலாக்கும் அவரது நீண்ட நாளைய திட்டத்தை ஞானம் வாயிலாக அமுல் நடத்துவதோடு அதற்கான பரிசுத் தொகை ரூபா ஐயாயிரத்தையும் நூல் வெளியிடுவதற்கான முதலீட்டுச் செலவையும் வருடாவருடம் தானே வழங்குவதற்கும் முன் மொழிந்தார். நீண்டகாலமாகவே இளம் எழுத்தாளர்களை சமூக நேச உணர்வுடன் ஊக்கி வளர்த்தெடுக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையும், தான் புனைகதை இலக்கியப் போட்டிகளில் சாதனைகள் பல படைத்துப் பெற்ற பரிசுகளைச் சேமித்து வைத்த பணத்தை முதலீடாகக்கொண்டு இலக்கிய உலகம் தொடர்ந்து பயன்படும் பரிசுத்திட்டம் ஒன்றினை உருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் அவருக்கு இருந்ததை அவரது மிக நெருங்கிய இலக்கிய சகபாடி என்ற வகையில் நான் நன்கறிவேன். அவரது திட்டம் செயலுருப்பெற்று, 'ஏன் பெண்ணென்று' என்ற மகுடத்தில் இன்று உங்களது கரங்களில் நூலாகத் திகழ்கிறது.

பரிசு பெறும் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளரான சாரங்காவின் இச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் பல்வேறுபட்ட சுவைகொண்ட தரமான சிறுகதைகள் அடங்கியுள்ளன. அவரது தமிழ் நடையையும் வாசகர்கள் வியந்து ரசிக்கலாம். சாரங்காவின் இச்சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடத்தினைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. புலோலிபூர் க. சதாசிவத்தின், ஈழத்தில் இதுவரை செய்யாத இலக்கிய வளர்ச்சிக்கான முன்னோடி முயற்சியினை இலக்கிய உலகம் வியந்து பாராட்டி வரவேற்கும் என நம்புகிறேன். அவருக்கு எனது இதயபூர்வமான பாராட்டுதல்கள். போட்டியில் பங்கு கொண்ட எழுத்தாளர்களுக்கும், இத்தொகுப்பினை சிறந்த முறையில் வெளிக் கொணரும் மீரா பதிப்பகத்தினருக்கும் எமது நன்றி என்றும் உரியது.

- தி. ஞானசேகரன்
பிரதம ஆசிரியர், ஞானம்.

19/7 பேராதனை வீதி,
கண்டி, 15.04.2004

பதிப்புரை

உங்கள் கரங்களில் தவழும் இந்நூல், ஈழத்தில் புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்துப் படைப்பாற்றலை வெளிக் கொணர்ந்து புதிய பரம்பரையை வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமென்ற நோக்குடன் 'ஞானம்' கலை இலக்கிய சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைத் தொகுதிப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற, '2003 - ஞானம் விருது' பெற்ற சாரங்காவின் படைப்பு ஆகும்.

படைப்புலகிற்கு நுழையும் இளம் படைப்பாளிகள் எதிர் கொள்ளும் இலக்கியச் சூழல், பிரசுரக் களங்களைத் தேடும் நாய் அலைச்சல், தமது அறிமுகத்தை வெளிப்படுத்தி எழுத்துலகில் அங்கீகாரத்தைப் பெற எடுக்கும் முயற்சிகள், தமது இருக்கையை நிலைப்படுத்தச் செலவு செய்யும் உழைப்பு, எதிர்வினை ஏற்படுத்தும் சக்தி விரயம், சலிப்பு, வீரக்தி இவைகள் எல்லாவற்றையும் அனுபவங்களாகத் தாண்டி நிற்பவர்களே இன்று வளர்ந்து பிரபலம் அடைந்துள்ள எழுத்தாளர்கள். 'இளம் எழுத்தாளர்களுக்குக் கைகொடுக்க வேண்டும், அது வளர்ந்த எழுத்தாளனின் தார்மீகக் கடமை' என்ற சிந்தனை எழுத்தை நேர்மையாக நேசிக்கும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனிடமும் இருக்கும். ஆனால் செயல்படுவதில்லை. இளம் எழுத்தாளர்கள் எதிர்நோக்கும் சவால்களின் பாதிப்பு பற்றிய சிந்தனை பட்டறிவு காரணமாக என் நெஞ்சில் என்றும் முள்ளாகக் குற்றிக்கொண்டேயிருந்தது, அதற்குப் பரிசாரம் காண என் மனம் துடித்தது.

இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற நோக்குடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஞானம் - விருதுத் திட்டம் உருவான கதை சுவாரசியமானது. 1982ம் ஆண்டு அரசு வர்த்தகக் கப்பற்றுறை அமைச்சின் ஆக்கவுரிமைப் பதிப்பகத்தின் சார்பாக நாடளாவிய ரீதியில் மும்மொழியிலும் ஓர் இலக்கியப் போட்டி நடாத்தப்பட்டது. தமிழ் மொழியில் ஆக்க இலக்கியத்திற்கான பரிசினை எனது சிறுகதைத் தொகுதிப் பிரதி பெற்றது. அதனை நூலாகவும் அரசு வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தது. அன்றைய காலகட்டத்தில் அதுவரை ஒரு தமிழ்ப்

படைப்பாளிக்கு அரசினால் வழங்கப்பட்ட பெருந்தொகையுடைய பரிசு என அது கொள்ளப்பட்டது. நான் அப்பரிசினைப் பெற்ற தினத்தன்றே அத்தொகையை ஈழத்திலே இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் பணிக்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் வங்கியில் வைப்பிலிட்டேன். பின்பு எனக்குக் கிடைத்த பல இலக்கியப் பண்புப் பரிசுத் தொகைகளையும் அத்துடன் சேர்த்துக் கொண்டேன். இந்நிதியை ஆண்டுதோறும் இலக்கியப் போட்டி வைத்து ஓர் இளம் எழுத்தாளனின் படைப்பாற்றலுக்குப் பரிசளித்து அவரது ஆக்கத்தை நூல் வடிவில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று திட்டமிட்டேன். காலம் கனிந்து வர, இன்று ஈழத்துக் கலை இலக்கிய உலகில் ஆழமாகச் சுவடு பதித்துவரும் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை 'ஞானத்'தில் எனது பங்களிப்புச் செயற்பட, என் ஆசை செயலுருவம் கொள்ளத் தலைப்பட்டது. நண்பர் ஞானசேகரன், (பிரதம ஆசிரியர் - ஞானம்) இப்பணிக்கு உற்சாகம் அளித்தார். இதுவே 'ஞானம்' விருதுத் திட்டம் பிறந்த கதை.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடைபெறப் போகும் இப்போட்டியின் ஆரம்ப ஆண்டுப் பரிசினை இன்றைய இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர் களுள் பெரிதும் பேசப்படும் சாரங்கா பெறுகிறார். எமது போட்டி அறிவிப்பிற்கு இணங்கப் பரிசுக்குரிய சிறுகதைத் தொகுப்புப் பிரதி இன்று நூலாகியுள்ளது. போட்டிக்கு வந்த படைப்புக்கள் மிகவும் நம்பிக்கை தரும் தரமுடையனவாக அமைந்துள்ளன. பங்குபற்றிய எழுத்தாளர் களுக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்து அவர்களது ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள் சிறப்புற மனமார் வாழ்த்துகின்றோம்.

நவீன சிறுகதை இலக்கியப் போக்கின் பாய்ச்சல் பரிமாணத்தின் படிமங்கள் பரவலாகப் படைப்புக்களில் வேறுபட்ட விகிதாசாரத்தில் பளிச்சிடுகின்றன. நவீன விமர்சனக் கோட்பாட்டின் தாக்கம் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப அமைந்திருக்கிறது. பின் நவீனத்துவம், இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல் வாதம், மெஜிக்கல் ரியலிசம், பெண்ணியல்வாதம், ஆகிய பண்புகளின் பற்றுணர்வு படைப்பாளிகளில் காணப்படுகின்றது. சாரங்கா நவீனத்துவ உள்ளியல்புகளை நோத்தியாக உள்வாங்கி, இயற் பண்பியலின் நல்ல அம்சங்களையும் மனத்திலிருத்தித் தனக்கென ஒரு தனிப்பாணியை அமைத்த ஆக்க ஆளுமையுடைய படைப்பாளி.

அவரது படைப்புக்களில் நாம் வாழும் சமூகத்தின் எரியும் பிரச்சினை கள், சமகாலப் போர்ச்சூழலின் அவலங்கள், பெண்ணியம், ஆகியவற்றை அழகாகக் கையாண்டுள்ளார். விடுதலை வேண்டி நிற்கும் அழுக்கப் பட்ட குரலின் விழிப்பு ஓசை கேட்கிறது. அது இன விடுதலையிலிருந்து பெண் விடுதலை வேண்டிநிற்கும் பெரும் பரப்பில் எதிரொலிக்கிறது. ஆக்க அமைதியுடன் படைக்கப்பட்ட இவரது ஆக்கங்கள் உருவச் செழுமையுடன் கலாநுட்பமும் கொண்டவையாக அமைந்துள்ளன. உணர்ச்சிகளின் மென்மையான வெளிப்பாடு இவரது கதைகளின் உயிராநாடி. வாழ்க்கைக் கோலத்தின் முரண்பாடுகளை இவர் அணுகும் முறை அற்புதமானது. சொற்சிக்கனம், கவிதை நடையின் சாயல், குறியீடுகளின் பயன்பாடு, சொல்லாமல் சொல்லும் உத்தி ஆகிய சிறப்புக்களுடன், சிறுகதைப் பிரக்களுடன் சாரங்காவின் படைப்புகள் அமைந்துள்ளன.

இளம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புத்திறனை இனங்கண்டு அவற்றை முன்னிலைப்படுத்தி, அவர்களை வளர்த்தெடுப்பது மூத்த எழுத்தாளர்களின் பணியாகும். ஒரு காலத்தில் சோஷலிச நாடுகளில் இவ்வகையான ஆரோக்கிய செயற்பாடுகள் நடைபெற்றன. இன்றும் கேரளத்தின் எழுத்தாளர் சங்கங்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளன. ஈழத்தில் அறுபதுகளில் மூத்த எழுத்தாளர்கள் இப்பணியில் சிரத்தை யுடன் செயற்பட்டனர். இன்றைய இலக்கியச் சூழலில் சாதகமான நிலைமையில்லை. மூத்த எழுத்தாளர்கள் நம்முடன் உறவு பேணுவ தில்லை' என இளம் எழுத்தாளர்கள் ஆதங்கம் கொள்வது தெரிகிறது. இக்குறைபாட்டின் பரிசாரமாக இம்முயற்சி அமையும் என நம்புகிறோம். ஞானத்தின் காத்திரமான இலக்கியப் பயணத்தின் ஒரு மைல் கல்லாக மீரா பதிப்பகத்தின் ஆரவாரமற்ற பணியின் ஒரு சாதனையாக அமையும் இப்பணியை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் வரவேற்று ஊக்கமளிக்க வேண்டுமென அன்புடன் வேண்டுகின்றோம்.

மீண்டும் '2004- ஞானம் விருது' பெறும் நூலில் சந்திப்போம்.

மில்லேனியம் சீகல் வில்லா - புலோலியூர் க. சதாசிவம்,
25, 2/2 ஈ ஏ கூரே மாலத்தை,
கொழும்பு - 6,

என்னுரை

அழகிய தமிழ் இலக்கிய உலகில் சற்றே பிரகாசித்திருக்கின்ற என் சிறுகதைப்படைப்புக்களின் தொகுப்பில் உங்களைச் சந்திப்பதில் மட்டற்ற மகிழ்வடைகிறேன். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஆறாந் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் தோன்றிவிட்ட இத் தருணத்தில் ஈழத்தின் சிறுகதைப் போக்கு மிக வேகமாய் மாறி வருவதை அவதானிக்கலாம். எனினும் அனைத்துக் கதைகளின் அடியிலும் படைப்பாளியை ஏதாவது ஒரு கணத்தில் அசைத்துவிட்டுப் போகின்ற சிறு சம்பவம் எஞ்சிக் கிடக்கிறது. நீண்ட காலப் போரியல் வரலாற்றை உடைய இத் தேசத்தில் எழுதுபொருளுக்குப் பஞ்சமில்லை. எனினும் எழுதும் கரங்களுக்கான ஊக்குவிப்பு யாழ்குடாநாட்டில் மிகத் தாராளமாக இல்லை எனலாம். அடுத்தடுத்த இரு தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு இடையான பிணைப்பும் கூட வலிமை குன்றியதொன்றாகவே உள்ளது. இவ்வாறான காலகட்டத்தில் படைப்பாளிகளிடையே நிகழ்த்தப்படும் இலக்கியப் போட்டிகள் நிச்சயமாகப் பாராட்டப்பட வேண்டியவை. அவை எழுதும் கரங்களை ஊக்குவித்து எழுத்தாளர்கள் உள்ளாற்றலை வெளிக்கொணரச் செய்கின்றன. அவ்வகையில் "ஞானம்" மாதசஞ்சிகையால் நாடளாவிய ரீதியில் நிகழ்த்தப்பட்ட புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கான 'சிறுகதைத் தொகுப்புப் போட்டி'யில் பரிசு பெறுவதையிட்டுப் பெருமிதமடைகிறேன். வருடாந்தம் நிகழ்த்தப்பட்ட போகின்ற இப்போட்டி ஒப்பீட்டளவில் பெறுமதிமிக்க பரிசுத் தொகையைக் கொண்டிருப்பதும் அவை நூலுருப் பெறுவதும் எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு பெரிய ஊக்குவிப்பு அலையை உருவாக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத் தொகுப்பில் ஒன்பது கதைகள் உள்ளடங்குகின்றன. இவை வெவ்வேறு கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தவையும் பரிசுபெற்றவையுமாக உள்ளன. இவற்றில் ரோஜாப்பெண், பெட்டைப்புள்ளை, ஏன் பெண்ணென்று... போன்றன பெண்ணிய நிலைப்பாட்டிலும்

உயிர்ப்பிழக்கும் உணர்வுகள், விடியல் காணாத அஸ்தமனங்கள், தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி, உயிர்த்திருத்தல் போன்றன சமூக நிலைப்பாட்டிலும் ஒரு கழுத்துச் சதங்கை, வானம் மட்டுமல்ல தேசமும் என்பன அரசியல் நிலைப்பாட்டிலும் தம்கால் பதித்துள்ளன. இக்கதைகள் கால இடைவெளிகளை நீண்டதாகக் கொண்டிருப்பதில் ஒன்று சேர்ப்பார்க்கும் போது சில எழுத்தியல் முரண்களைக் கொண்டிருப்பதாகச் சிலர் கருதலாம். உதாரணமாக சர்வதேச ரீதியான சிறுகதைப் போட்டியில் தங்கப்பதக்கம் பெற்ற "வானம் மட்டுமல்ல தேசமும்" அமுது சஞ்சிகையால் நடாத்தப்பட்ட படைப்பிலக்கியப் பரிசினை வென்ற "ஒரு கழுத்துச் சதங்கை" யிலிருந்து சற்றே வேறுபடக் கூடும். இலக்கியம் காலத்தின் கண்ணாடியாக இருப்பதில் இயங்கும் காலத்தின் வழிப்பட்ட விலகல்கள் சகஜமானவை.

பெரும்பாலும் இக்கதைகள் உண்மைச் சம்பவங்களை மூல இழைகளாக உடையன. இவற்றில் அதிகூடிய புள்ளியைப் பெற்ற "ஏன் பெண்ணென்று..." சிறுகதைத் தொகுப்பின் பெயராய்த் துலங்குகிறது. இத் தொகுப்பில் நான் சுட்டிய பெண்கள் வலிமை குறைந்தவர்களாகக் காணப்படுவது தற்செயலானது - ஏனெனில் இதுவரை பிரசுரமாகியுள்ள ஏறத்தாழ முப்பது கதைகளுள் தெரிந்தெடுத்து நான் அனுப்பிய ஒன்பது கதைகளே இவை. 'ரோஜாப்பெண்'னின் நாயகி இங்கு மௌனமான பெண்ணுலகத்தின் சாட்சியாகிறாள். போராடும் பண்பின் முதற்பொறியாகத் தான் பெற்ற பெண்ணுக்குத் தானே பெயரிடுதலை மட்டும் செய்ய முடிகிறது அவளுக்கு. ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் பெண்கள் வாழ்கின்ற இம் மண்ணில் கணவனை ஒருமுறை கோபமாக முறைத்துப் பார்க்கக் கூட முடியாத பெண்களும் வாழ்வது மறுக்க முடியாத உண்மை. மேற்குறிப்பிட்ட கதையின் நிறைவில் குரல் எழுப்ப முடியாத ஒரு பெண்ணுக்காய்ப் பேசிய மனநிறைவினை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

இத்தொகுப்பிற்கான முன்னுரையை ஒரு அந்நிய தேசத்திலிருந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இப் பொழுது தவிர்க்கமுடியாதது. எனினும்

தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கான உறவு இழையைக் கவனமாகப் பேணிப் பாதுகாக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனது. ஏறத்தாழ பன்னிரு வருடங்களின் முன் என் முதற்கதையான "ஒன்றைக்கால்" ஈழநாத்தில் சிறப்புச் சிறுகதையாகப் பிரசுரமானது. அதன் முன் என் மழலை எழுத்துக்களை ஊக்குவித்து செப்பனிட்ட சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியை இக் கணத்தில் மனங்கொள்கிறேன். நானும் எனது இரட்டைச் சகோதரியான குமுதினியும் சேர்ந்து "ஆனந்த சாரங்கா" என்ற பெயரில் நான்கு கட்டுரைக் கதம்பங்களைப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கென ஆக்கியுள்ளோம். மற்றும் எனது படைப்புலகில் ஏறத்தாழ முப்பது சிறுகதைகளும் முப்பது குறுங்கதைகளும், ஒரு சிறுவர் தொடர்கதையும் "ஒரு பூவின் பயணம்" என்ற பெண்ணியக் கட்டுரையும் சில கவிதை நடைப்பட்ட புதுக்கதைகளும், மரபுக்கவிதைகளும், புதுக்கவிதைகளும் அடங்கும்.

உதயன் - சஞ்சீவியால் இனங்காணப்பட்ட எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராய் உருவான எனது படைப்புக்களின் களங்களாக வீரகேசரி, தினக்குரல், தினகரன், சுடரொளி, ஈழநாடு, ஈழநாதம், கலைமுகம், தாயகம், அமுது, ஞானம், வெளிச்சம், அங்குசம், திசைபுதிது என்பனவற்றைச் சுட்டலாம். எனது சின்னஞ்சிறு இலக்கிய உலகின் வரலாறு இது.

இவ்வேளையில் மிகச் சிறு பராயத்திலிருந்தே எமது எழுதும் பாதைக்கு அடித்தளமிட்ட அன்புத் தந்தையார் திரு.கு.சதாசிவமூர்த்தி அவர்களுக்கும் எழுத மிக ஊக்குவிக்கும் என் அன்புத் தாயாருக்கும் என் இதயநன்றிகள் சேரும். இக் கதைகளைத் தொகுப்பு வடிவில் உருவாக்கும் "ஞானம்" சஞ்சிகை ஒரு அற்புதமான அடையாளத்தை இலக்கிய உலகில் எனக்கு வழங்கியிருக்கிறது என்றால் மிகையில்லை. "ஞானத்திற்கும்" என் மன நன்றிகளைத் தெரிவிக்கிறேன். கூடவே இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு வழங்கிய கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினருக்கு, முக்கியமாக அதன் நிர்வாகப் பணிப்பாளருக்கும் என் நன்றிகள் உரித்தாகும்.

மேலும் இத்தருணத்தில் கணனிப் பொறியியலாளரான எனது துணைவர் திரு. அ. தயானந்தன் அவர்களின் ஊக்குவிப்பையும் நன்றியோடு நினைவு கூருகின்றேன். அட்டைப் படத்தை அழகுற அமைக்க முன்னின்றுழைத்த எனது துணைவரின் நண்பரான திரு. பா. முருகதாஸ் அவர்களுக்கும் அதனை செவ்வனே வரைந்துதவிய திரு. வை. மோகன் அவர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

இந்நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய 'ஞானம்' பிரதம ஆசிரியர் திரு.ஞானசேகரன் அவர்கட்கும் புதிய பரம்பரை எழுத்தாளர்களை ஊக்கு வித்து வளர்த்தெடுக்க வேண்டுமென்ற தூயசிந்தனையும் தியாக செயற்பாடும் கொண்ட போட்டி அமைப்பாளர் புலோலியூர் க.சதாசிவம் அவர்கட்கு நான் மட்டுமல்ல இலக்கிய உலகமே கடப்பாடுடையது. மேலும் என் எழுத்திற்கு ஊக்கம் அளிக்கின்ற அனைத்து அன்புள்ளங்களுக்கும் மனம் நிறைந்த நன்றிகளுடன் உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகிறேன்.

இங்கிலாந்து,
10.02.2004

- த.சாரங்கா

தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவீ...

உள்ளே.....

தந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி	...	13
ஒரு கழுத்துச் சதங்கை	...	21
ரோஜாப் பெண்	...	33
உயிர்ப்பிழக்கும் உணர்வுகள்	...	41
ஏன் பெண்ணென்று	...	50
உயிர்த்திருத்தல்	...	56
பொட்டைப்புள்ளை	...	63
வானம் மட்டுமல்ல தேசமும்	...	71
விடிவே காணாத அஸ்தமனங்கள்	...	82
நூலாசிரியை பற்றி	...	97

வீட்டின் முற்றத்து வெண்மணலில் கால்களை அழுந்தப் புதைத்து நடப்பதில் ஒருவகையான இன்பத்தை உணர்ந்தேன். ஒரு தாயின் கரங்களாலான வருடற் சுகமாக இருந்தது அது. பன்னிரண்டு வருடங்களின் பின் கால்கள் அனுபவிக்கும் சுகமில்லையா இது? கிராமத்துக் காற்று பூவாசங் கலந்து வீசிற்று. சுற்றிலும் புடிந்திருந்த ஆழந்த அமைதி மனதில் இனம் புரியாத அமைதியை ஆக்கியிருந்தது.

"என்றை மண்..... எங்கடை சொந்த வீடு"

வாய்விட்டுச் சொன்னேன். திருமணமான புதிதில் பிரிந்த தாய் நாட்டுக்கு இப்போதுதான் திரும்பிவரக் கிடைத்திருக்கிறது. ஒரு மாதத்தை இங்கு கழிக்க முடியும். எவ்வளவு மாற்றங்களைக் காலம் சாதித்திருக்கிறது.

மெல்லக் காதோரம் துளிக்கும் ஓரிரு நரையோடு நானும் இவரும் பதினொன்றிலும் ஆறிலுமாக இரு குழந்தைகளுமென வாழ்வு செழித்திருக்கிறது. இப்போதெல்லாம் முன்பொருநாள் போலக் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வேகமாய் ஓட முடியாது. கொடியிடை அசைய ஓயிலாய் நடக்கவும் சரிப்பட்டு வராது. உடல் சற்றுப் பருத்து கன்னங்களில் தசைப்பிடிப்போடு 'தளதள' வென்று இருப்பதாய் பக்கத்து வீட்டு மாமி சொல்லும்படி மாறிவிட்டிருக்கிறேன். உடலில் மட்டுமல்ல ஊரிலும்தான் மாற்றங்கள்.

முன்பெல்லாம் வெறுங்காணிகளாய்க் கிடந்த காணிகளில் எல்லாம் புதிய கண்ணைக் கவரும் வகையிலான வீடுகள் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றன.

"என்னம்மா ஊர் மாறிப்போச்சு..." வரும் வழியில் கேட்டேன்.

"வெளிநாட்டுக் காசு... செய்யிற வேலை...."

இது ஈஸ்வரிமாமின்ரை காணியில்லையோ...."

"சீ... பெரும்பாலான காணியள் இப்ப விலைப்பட்டுப் போச்சு... வெளிநாட்டுக்குப் போன "பொடியளும்" பெரிய மாற்றத்தைத் தான் செய்து இருக்கிறார்கள்...."

"மாற்றமெண்டு... சமூகமாற்றம் எண்டு எதைச் சொல்லுறீங்கள்..." தீவிரமாக அம்மாவின் முகம் பார்த்துக் கேட்டேன்.

"சாதியைத் தூக்கி வீசியிருக்குது காலம்..."

நல்ல ஒரு மாற்றத்தானே நடந்திருக்கிறது. முந்தின சனம் எவ்வளவு பாடுபட்டது சாதியைப் போக்குறதுக்கு...."

அம்மா எதுவும் சொல்லவில்லை கதை அதோடு முடிவுக்கு வந்தது.

"மம்மி வாட்ஸ் திஸ்..."

டிலூவின் கீச்சுக்குரல் வீட்டின் பின்புறத்திலிருந்து எழுந்தது. எதையோ புதுமையாகக் கண்டிருக்க வேண்டும். அவளின் கூர்மையான கண்களுக்கும் இருக்கமுடியாது ஓடித் திரிகின்ற சறுகறுப்புக்கும் எதுவும் தப்பிவிட முடியாது. தமிழ் தெரியும் எனினும் சடுதியாகச் சில வேளைகளில் தான் பிறந்த தேசத்து மொழிக்குத் தாவி விடுகிறாள். தன்னுணர்வின்றிய பொழுதில், தமிழ் பிள்ளைகளின் வாயில் உலவுவ தில்லை. கூடவே அம்மா கொடுக்கும் விளக்கமும் தெளிவில்லாமல் கேட்டது.

பேரப்பிள்ளைகளுடன் வாழக்கிடைத்திருக்கும் இந்தப் பொழுதுகளுக்காக அம்மாவும் அப்பாவும் எவ்வளவு காலம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு வட்சக்கணக்கில் செலவான தொலைபேசிக் கட்டணத்தான் சாட்சி சொல்லும். ஆனாலும் 'நாடு

விட்டகலாத' பிடிவாதம் இன்னமும் அவர்களை ஊரோடு கட்டிப் போட்டிருக்கிறது.

வாசலில் நிழலாட நிமிர்ந்தேன். ஓட்டி உலர்ந்த தேகத்தோடு ஒரு ஈறுபையனோடு வாசலில் நிற்பது கெளரியில்லையா.... கெளரி என் ஈறுவயதுப் பள்ளித் தோழி. ஒரே வயதுதான் என்றாலும் அவள் என்னைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பெரிய பெண்ணாகவே இருந்தாள். எங்கள் காணியில்தான் குடும்பம் இருந்தது. காலையில் பாடசாலைக்குப் போகும்போது கூட்டிப்போக வருவாள். பாடசாலை முடிந்த பிறகும் இருவருமாகவே வீடு திரும்புவோம்.

"நீ... நீ.... கெளரிதானே"

"தெரியேல்லையம்மா... அப்பிடி மாறிப் போயிட்டனா?"

"என்ன இது அம்மா எல்லாம் வேண்டாம். சும்மா பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடு"

சொன்னபடியே படியிலிருந்து இறங்கி அவள் கைகளைப் பற்றினேன். மிகவும் கூச்சத்தோடு கைகளைப் பிரித்துக்கொண்டாள். அப்பாவித் தனமாய்ச் சிரித்தாள். கிராமத்துக்கே உரிய அப்பாவித்தனமான வெள்ளைச் சிரிப்பு. மனம் முழுவதும் அன்பு பரவிற்று.

"மகனா இவன். புருஷன் என்ன செய்யிறார்? எத்தினை குழந்தையன் உனக்கு..."

என் தொடர்கேள்விகள் அவளைத் திகைப்படையச் செய்திருக்க வேண்டும். " இவன் என்றை நாலாவது... கீழை ரெண்டு பேர் இருக்கினம்..."

ஆறுபிள்ளைகளின் தாயா? இப்போது திகைப்படையது என் முறையாக இருந்தது.

"அவர் என்ன செய்யிறார்?"

"கூவிவேலைதான்...."

"சாப்பாட்டுக்குப் பிரச்சினை இல்லையோ.....?"

"உங்கடை காணியிலை இருக்கேக்கை குறையென்னம்மா..." கேட்கச் சந்தோஷம் பொங்கிற்று.

"நாளளக்குப் பின்னேரமாய்க் காணிப்பக்கம் போய்ப் பார்க்கலாம் சாப்பாடு செய்தாச்சு, சாப்பிட்டுப் போங்கோவன்"

தலையாட்டினாள். ஆவலாகச் சாப்பிட்டார்கள். கௌரி அடிக்கடி இடலிகளைத் தூக்கி மகனுக்குப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

"நீ சாப்பிடு....." என்றேன்.

"அவன்தானே வளருற வயது....."

இப்போது அவளது ஒட்டிய தேகத்தின் காரணம் புரிந்தது. ஆசையாய்ச் சாப்பிடுகிற பையனைப் பார்த்தேன்.

"இறஸ் இனவ் மம்மி..." சொல்லிச் சினுங்காமல் டிலூ சாப்பிட்டதில்லை. மேலும், சாப்பிடும் தட்டத்துச் சாப்பாட்டை அவர்களது தட்டிற்கு "அம்மா அன்பு" சொல்லிப்போட்டுவிட்டவும் முடியாது. அவர்களை பொறுத்தவரை எச்சில் சாப்பாட்டை மாற்றுவது "(b) பாட் ஹபிற்" அவ்வளவுதான். ஏதோ அலுவலாக அந்தப் பக்கம் வந்த என்னவர் என்னைப் பார்த்து அர்த்தமுறச் சிரித்தார்.

"எல்லாச் சந்தோஷமும் எல்லாருக்கும் கிடைக்கிறதில்லை...."

"ம்...." என்றேன்.

அவர்கள் போய் விட்டார்கள்... ஒரு மென் வெயில் பூசிய மாலைப் பொழுதில் எங்கள் காணிக் குள் நடந்து கொண்டிருந்தோம். செருப்புக்கள் அணிந்திருப்பினும் முள் பற்றிய நினைவு ஆறுதலாய் நடக்க வைத்தது. பிள்ளைகளும் அவதானமாகவே நடந்தார்கள். ஆனால் வயதின் குறிப்பு அந்த நடையில் துள்ளலைச் சேர்த்திருந்தது.

"மார்வெலஸ்....." "ஃபையன்....."

டிலூவின் கீச்சுக்குரலில் வியப்பும் சோந்தே வந்தது. பச்சைப் பாசிக்குளம், வீதியோர நத்தைக் கூடு, அழுத்தமான கூழாங்கல், நுங்குக் குளலகள், தென்னைக் கூட்டங்கள், நீல நட்சத்திரமாய் காலடியில் நிதிபடும் புற்பூக்கள் எல்லாமே வினோதந்தான் என் பிள்ளைகளுக்கு. ஒரு சிறு பெட்டிக்குள் சிறு பூக்கள், கற்கள், அழகிய இலைகளென நிறைத்தபடி என் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முன்பொருநாள் சின்னஞ் சிறுமியாய் நான் பொன் வண்டினைச் சிறு பெட்டிக்குள் வைத்துப் பாதுகாத்திருந்த கவனம் என் நினைப்பிற்கு வந்தது.

"கண்ணன்... இது சாப்பிடும்..... இல்லை.....?" டிஷானின் கேள்வி.

"இல்லை இது சாப்பிடுறதில்லை" கௌரியின் சிறுபையனுக்கு இவர்களின் கொச்சைத் தமிழ் சிரிப்பையும் அதே நேரத்தில் கேட்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தையும் கொடுத்திருக்க வேண்டும். பொறுமை யாக எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். தமிழ் அழகாக கைவந்த பெருமிதம் அவன் முகத்தில் சுடர்வதாகப் பட்டது.

"அந்த இனிப்புப்புளி இன்னும் நிக் குதா தெற்கு மூலையிலே...? என் கேள்வி அவளுக்குப் பழைய நினைவுகளை மீட்கச் செய்திருக்க வேண்டும். அவளது முகம் முழுவதும் பூரிப்பு பரவிற்று. கண்கள் ஒரு கனவுகத்தை காவியதாய் விரிந்தன. சிறு பெண்ணாயிருந்த போது இந்த இனிப்புப் புளியால் தான் என்னைக் கைக்குள் போட்டிருந்தாள் எனினும் மிகையில்லை.

"ஓமோம் புளி நிக் குது.... காயும் கிடக்க வேணும்....."

உற்சாகமாய் நடந்தோம் பையன் அநாயாசமாய் மரத்தின் மீது ஏறினான். புளியங்காய்கள் குறைவின்றி காய்த்துக் குலுங்கின. அவன் மரத்திலிருந்து விழுந்து விடக் கூடும் என்ற நினைப்பில் 'டிலூ' பதட்டமாய்க் கையுதறிக் கொண்டிருந்தான்.

காய்களை ஆசையுடன் வாயில் வைத்தேன். பற்களில் கூச்சம்.

"வயசாகிப் போயிட்டது..... என்ன....." ஒரு மாதிரிச் சிரித்தேன். பிள்ளைகள் வாயில் வைத்தோமோ இல்லையா என்பதுக் கிடைப்பில் துப்பி விட்டார்கள்.

"புளிக்காய் கூடாது.... எண்டுதான் சொல்லுறது...." இது கண்ணன்.

"ஏன்"

"அப்படித்தான்..... புளியம்பூ, புளியம்பலம் எண்டுதான் சொல்ல வேணும்....."

"மம்மி".....

"அது சரிதான் புளியங்காய் எண்டு தான் சொல்லுறது...."

நான் படித்த அம்முச்சாரியை பற்றி அவர்களிடம் கதைக்க முடியாது.

"பப்பாசிப்பூ.... நேற்று சொன்னது...."

பப்பாசியம் பூவாக அது இல்லாதது அவனது பிரச்சினை.

"கேளுங்கோ டிஷான்.... புளியங்காய் எண்டு தான் சொல்ல வேணும்" அழுத்தமாகச் சொன்னேன். டிலூ ஒரு மாதிரி முகத்தை தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். டிஷான் ஒரு முறை கூர்ந்து பார்த்ததில் மனக் கசப்புத் தெரிந்தது. கண்டிப்பே அறியாது வளர்ந்த குழந்தைகள். அவர்களுக்கு அழுத்திச் சொல்வது கூடத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. திரும்பி நடந்தோம்.

நீண்ட நிலப் பரப்பில் அடர்த்தியாகச் செழித்திருந்தன தென்னை மரங்கள். இடையிடையே பயன்தரு மரங்கள்.

"ஐயான்ரை உழைப்பு..... செழிச்சக் கிடக்குது பூமி....."

சொன்னபடி கௌரி நடந்தாள். "ம்...." என்றேன். கௌரியின் புருஷன் இளநீர் பறித்து அழகாக வெட்டித்தர ஆசையோடு குறித்தோம்.

"ம்.... இறஸ் ஸ்வீர்....."

பாதிக்கண் மூடித் தலைசரித்துச் சிரித்தாள் டிலூ. சற்று முன்னர் தான் கோபத்தை முற்றுமாய் மறந்திருக்க வேண்டும். குளிர்ந்த இனிமையான இயற்கையின் அமிர்த வர்ஷம்.

"அவரும் வந்திருக்கலாம் இதைக்குடிக்க".

நான் சொல்ல சிரித்தார்கள். ஈரறை கொண்ட வீட்டின் முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தோம்.

"இருக்க கதிரை இல்லையம்மா....."

சொன்னபடி ஓலைப்பாய் விரித்தவளைத் தடுத்தேன்.

"மண்ணிலே இருக்கிறதிலை ஒரு சுகமிருக்கு....."

சொன்ன வார்த்தைகள் மீண்டும் என்காத்தில் கேட்டபோது வேறு பொருளைக் கொண்டிருந்தன போலுணர்ந்தேன்.

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தோம். அவளின் சின்னக் குழந்தைகள் எம்மைச் சுற்றின....

"நிம்மதியாய் இருக்கிறீர்களா....?" கௌரியின் புருசனிடம் கேட்டேன்.

"நிம்மதிக் கென்னம்மா குறை.... அப்பர் ஆத்தை இருந்த இடத்திலை பரம்பரை பரம்பரையாய் வாழக்கிடைச்சிருக்கு.... பிள்ளையாரும் வாழும் என்கை நம்பிக்கையிருக்கு.... இருப்புக்குக் கஷ்டமில்லாத சீவியம்....."

அவனது வார்த்தைகளில் விக்கித்தேன்.

இருப்புக்குக் கஷ்டமில்லாத சீவியம்.... நாங்கள்.... இருப்பிலிகளா?

திட்டமற்ற மொழிக் கலாசாரக் குறியீடுகளுடன் அப்பாவித்தனமாய் என் பிள்ளைகளின் முகம் மின்னிற்று. அருகே பிளந்து வைக்கப் பட்டிருந்த இளநீரில் என்பார்வை படிந்தது. உள்ளே வெள்ளை

கலாசாரம் ஊறிய நிறத்தினால் 'தமிழராய்' இருக்கிற என் பிள்ளைகளின் தலைமுறை கூட இப்படித்தான் அடையாளங் கொள்கிறது.

"நீங்கள் நிம்மதியாய் இருக்கிறீங்களா...?"

"ம்....." விட்டுக் கொடுக்காமல் தலையசைத்தேன். புன்னகை பூசித்து என் முகம் பழகிப் போன வழிதான்.

போவதற்காக எழுந்தோம். கௌரி வழிகாட்டி நடந்ததால் ஏனோ என் நடைதொய்ந்து தளர்ந்திருந்தது. களைப்பாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் என் பிள்ளைகள் மாற்றமுறாது உற்சாகத்துடன் நடந்தார்கள்.

-“ஞானம்”

★ ★ ★

ஒரு கழுத்துச் சதங்கை

கிழவன் படுத்திருந்தான். ஒரு மனித சஞ்சார மற்ற பிரதேசத்தில் தன்னிச்சையாய் வளர்ந்திருக்கும் ஒரு விருட்சத்தின் வேரினைப் போல ஒரு இசைகோடாய்க் கிடந்தான். தோல் சுருங்கி எலும்போடு படிந்தே இருப்பினும் கூட இளமையில் அவனுக்கே உரியதாகி அவனைப் பெரு மிதமும் கர்வமுங் கொள்ள வைத்த கம்பீரம் சற்றே எஞ்சிக் கிடந்ததாய்ப் பட்டது. முகவிலாசத்தில் சிறுகீற்றாய்க் கண்கள். திறந்திருப்பின் ஒருவித பிரட்சயையும் வெறிச்சோடிய தன்மையையும் காணலாம். வாய் மூடிக்கிடந்தது. இவன் எப்படியானவன் என்று தெரிந்து விடாதிருக்கவும், இவனுள் ஏதோ இருக்கிறது என்ற ஆர்வத்தை தூண்டி விடவும், தேவையற்ற சிக்கல்களுள் புதைந்து விடாதிருக்கவும் வைக்கின்ற மௌனம் சுவாரஸ்யமானது. அவனது உதடுகளும் மௌனம் பேசின. பரந்த மார்பில் முன்பொருநாள் விகசித்த ஆண்மை வெண்ணிற ரோமமாய் அடர்ந்திருந்தது. ஒரு பழைய மங்கல் வேட்டியை ஒருவித அலட்சியத்தோடு சுற்றியிருந்தான்.

சடுதியாய் யாரோ அடித்து எழுப்பிவிட்டது போன்ற உத்வேகத்துடன் எழுந்தான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். தேடல் விழிகளில் மட்டுமின்றி உடல் முழுதும் பரந்திருந்தது. அவன் தேடிய 'அது' அவனிலிருந்து விலகி உருண்டு சற்றே அப்பாலாய்க் கிடந்தது. எடுத்து அதில் கோர்த்திருந்த நூல் சேர்த்து மணிக்கட்டில் கட்டினான். இதில் இடது கையும் பற்களும் உதவி. மேலும் கீழுமாய்க் கைகுலுக்கி வலமும் இடமுமாய்க் கை நகர்த்தி ஆட்டினான். அதிலிருந்து நாதம் எழுந்தது.

"சல்..... சல்..... சலங்..... சல்..... சலங்க்....."

அந்த ஒலி காதிற்படர சொல்லமுடியாத ஒரு திருப்தியை உணர்ந்தது போலக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். ஒரு கனவுலகிற்குரிய அரையக்க நிலை, வேறில்லை.

"டேய் முழிச்சிட்டுதடா..... டேய்....."

சிறுவன் ஒருவன் குரலெடுத்தபடி ஓடினான்.

"சதங்கைப் பைத்தியம்..... சதங்கைப் பைத்தியம் முழிச்சிட்டுதடா... டேய்....." சிறுவனின் குரல் காற்றோடு சேர்ந்து மறைய முன் அவனையும் மோதிற்று.

"சதங்கைப் பைத்தியம்...."

கிழவன் தானே அவ்வாற்றையைச் சொல்லிப் பார்த்தான். வாழ்வோட்டத்தின் கடைசிச் சுற்றில் உலகம் அவனுக்கு நிரந்தரமாய் வழங்கி விட்டிருந்த பட்டம் அது. அந்த ஒற்றைச் சதங்கை அவனுக்கு உயிரிலும் இனியது. அதனுள் எத்தனை ஆயிரம் உதிர்ந்த தங்கக் கனவுகளை அவன் அடைத்து வைத்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமலே சமூகம் அவனது நிலைக்கு "சதங்கை" என்ற அடையைப் பிரிக்க முடியாது இணைத்து விட்டது.

உண்மையில், சதங்கை ஒலி அவனுடன் பேசிற்று. ஒரு ஆழ்ந்த அன்புடைய பழைய சினேகிதனைப் போல அவன் கடந்தகாலத்தை அடிக்கடி மீட்க உதவிற்று. அவனை ஒரு கனவுலகினுள் அமிழ்த்தி நிஜ உலகின் வக்கிரங்களையும் வேதனைகளையும் மறக்கச் செய்தது. இழப்புக்களை அது நினைவூட்டிய போது அவனுக்கு அழகை வந்தது. அவ்வாறான பொழுதுகளில் சதங்கையைக் குலுக்கிய படியே அழுவான். சிலவேளைகளில் மெளனமாய்த் துன்பமுற்றுச் சோருகின்ற இவனை அது "வெளில... வாடா மச்சான்" என்று அழைக்கும். இறந்த காலத்தின் இனிய உறவுகளை பெருமிதமும் சந்தோஷமும் நிறைந்த அவனது வாழ்வைப் பற்றிப் பேசும். தன் மனதிற்கினிய மனைவியைப் பற்றியும் அவள் போலவே தங்க நிறத்தில் பிறந்து வளர்ந்த அன்பு மகனைப் பற்றியும் செங்காரி, கறுப்பி, வெள்ளையம்மா, பொன்னி, சீதா எனப்

பல்வேறு பெயரில் வாழ்ந்த அவனது பட்டிமாடுகள் பற்றியும் சொல்லும். அவனுக்குச் சிரிப்பு வரும். வாய் விட்டுச் சிரிப்பான். "கடைசி வரைக்கும் என்னோடை இருக்கிறது நீ மட்டுந் தானேடா...." என்று சொல்லி சதங்கையை முத்தமிடுவான். அன்பு வார்த்தைகள் பலதுஞ் சொல்லி அரற்றுவான். சிலவேளை அவனுக்கு மெய் சிலிரிக்கும். மண்ணில் புரண்டு அழுவதுண்டு. இவ்வளவுக்கும் சதங்கை ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கும்.

"சல்..... சல்..... சல்..... சலங்க்..... சலங்க்....."

முட்டாள் சனங்களுக்கு சதங்கை அவனுடன் பேசும் பாஷை புரிவதில்லை. அவனுக்கு அதைப்பற்றி அக்கறையும் இல்லை.

இந்த உலகந் தான் அவனைப் பைத்தியக் கோட்டிற்கு அப்பால் தள்ளிற்றா அல்லது உலகத் துன்பங்களுக்கு முகங்கொடுக்க முடியாத பலவீனத்துடன் அவனே அவ்வுலகினுள் புகுந்து கொண்டானா தெரியாது. முன்பு போல் இல்லாது அவனது நடைமுறைகள் இப்போது தனித்து தான் போய் விட்டன. உலகின் நியாயங்கள் அவனுக்குப் புரிபடவில்லை. அவனது நியாயங்கள் உலகிற்குப் புரிபடவில்லை. இடை "முரண்" அவனை இரக்கமே இல்லாது 'பைத்தியம்' என ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டது. அவன் தனது தனித்துவத்தை இழந்து விட்டதாய் உலகம் பேசிற்று. அவனுக்கு இது சற்றே அதிசயமாய் இருக்கும். "இந்த நாட்டில் தனித்துவத்தை இழக்காது இன்னும்.... வாழ்பவர்கள் இருக்கிறார்களா?" இவனுள் கேள்வி கிளரும். விடை இன்றியே மறுகணத்தில் விலகும். இப்போது அவனை அடையாளப்படுத்துவது இரண்டு விஷயங்கள் தான். ஒன்று அவனது மாறுபாடான நிலை. இரண்டாவது வயதும் ஆண்மையும் இணைந்த கலவை. முன்னையது 'பைத்தியம்' என்றும் பின்னையது 'கிழவன்' என்றும் அவனைச் சுட்டும். அவன் 'அவராக' தனக்கென பெயர் கொண்ட காலமும் ஒன்றிருந்தது. உண்மை.

★★★

LDகள் பிறந்த பதினாலு ஆண்டுகளின் பிறகும் கூட துடிப்பும்

சுறுசுறுப்பும் நிறைந்த இளைஞனாகவே அவர் இருந்தார். அரசியலுடன் அதிகம் கலக்காத, தானுண்டு தன் வேலையுண்டென்ற வாழ்வு அவருடையது. நிச்சயமாய் சுயநல வட்டத்தினுள் நிற்பவர் இல்லை. தனக்கு அப்பாலான விஷயங்களை அவர் கருதுவதில்லை. அவ்வளவு தான். கிராமப்புறத்துக்கே உரிய வெகுளித்தனத்தோடு, ஆனால் சமர்த்தாக மனைவி அமைந்தது அவர் அதிஷ்டம். இனிய வாழ்வு.

"இஞ்சாருங்கோப்பா..."

மனைவி தான். புருஷனைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் பண்பில்லாத மண்.

"என்னப்பா...."

"கொஞ்சம் எழும்பி வாங்கோ. கற்பூரம் சுத்திப் போட வேணும்"

"வயல் விளைச்சலோடை வரேக்கை பக்கத்து வீட்டு மாமி பார்த்துட்டுச் சொன்னா நோய் நொடியில்லாத உழைப்பாம். குமரனுக்கு அண்ணன்காரன் போல இருக்கிறியளாம்...."

பெருமிதமும் நாணமும் கூடரும் அப்பாவித்தனமான மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தால் அகன்ற பெரிய விழிகளில் பாசமும் பரிவும் வழிவதைக் காணலாம். இதைத் தான் இந்தக் காலத்து இளசுகள் 'காதல்' என்கிறார்களோ, என்னவோ?

அன்புமகன் குமரனை அருகில் வைத்துக் கொண்டு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் வாங்கிய வெண்ணிறக் காளை மாட்டு வண்டிலைச் செலுத்துவார். வயல், தோட்டம் அங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர் சகலமும் பார்த்து "என் உழைப்பு..... என் மண்....." என்று பெருமிதப்பட்டு வீடு வருகையில் சொல்லுவார்.

"என்றை குட்டி இளவரசனுக்குத் தானே இதெல்லாமும்....." மகன் சிரிப்பான்.

அவனுக்கு அனுபவங்களோடு வாழ்வைக் கற்பித்தவர் அவர். "எப்பிடியப்பா.....? இத்தனை சொத்தும் சேர்ந்து எங்கடையாச்சுது?"

"ம்.... காலத்தோடை சேர்ந்து ஓடத் தெரிஞ்சிட்டா இதெல்லாம் விஷயமே இல்லை..... நீயும் பெரிசா வளர்ந்தாப் பிறகு.... உழைக்கலாம்"

"அது எப்பிடியப்பா...?" பிள்ளை புரியாமல் தந்தை முகம் பார்க்கும்.

ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத சுறுசுறுப்பு வேணும். எங்களை நாங்கள் வித்தியாசப் படுத்திக் காட்டுறதுக்கு கடுமையாய் உழைக்க வேணும். உக்கி அழிஞ்சாப் பிறகும் ஊரிலை நாலுசனம் நம்மைப் பற்றி நல்லாக்கதைக்கவேணும். காலத்தை வெல்லவேணும் அப்பன்"

ஒரு எறும்பு வரிசையின் ஒழுங்கை அவற்றின் சுறுசுறுப்பை மற்றவை போலில்லாது செஞ்சிவப்பாய்ச் சுடாகிற செவ்வாய்க் கிரகத்தை எல்லாம் பிள்ளையும் தந்தையும் வியந்து பார்ப்பார்கள். அந்த ஊர் அழகியது. அந்த மண் இனியது. அந்த வாழ்வு சந்தோஷம் நிறைந்தது.

★★★

மட்டுவில் மண். கிராமிய வாசனை கடுமையாய் வீசும் தென்மராட்சி பெற்றெடுத்த சிறுகுழந்தை. தென்றல் பூவாசம் சுமக்கும். சாலையோரப் பூக்களின் தலை தடவிப் போகும். மணியோசை தெய்வீகஞ் சிருஷ்டிக்கும். அவசரமுற்ற நிதானமுற்ற அப்பாவித் தனமுமான மக்கள். பச்சைப் பச்சேலென வயல் பரந்து கிடக்கும். நெத்தலியும், கருந்திரளியும், மணலையும் வாய்க்காலுள் துள்ளும். அழகுஞ் செழிப்புமாய் அன்று அந்த ஊர் இருந்தது.

'சிவசுப்பிரமணியம்' என்பதன் சுருக்கமாக 'சிவன்' என்பதே அவனது பெயர் எனினும் எனகரம் மகரமாகவே பெரும்பாலும் உச்சரிக்கப்பட்டது.

"சிவம்:.... எழும்படா..... தாத்தாக்கு உதவியாய் வயலுக்குப் போகவேணுமடா" இப்படித்தான் அவனது சிறுவயது விடியல்கள் புலர்ந்தன. அதிகாலைக் கருக்கலில் தாத்தாவோடு உற்சாகமாய் நடப்பான். தென்னந்தோட்டம் அவர்களுக்கு சொந்தமாய் இருந்தது. சிவலைக் காளை மாட்டு வண்டிலில் தேங்காய் ஏற்றி சாவகச்சேரிச் சந்தைக்குக்

கொண்டுசென்று விற்பது வழக்கம். கரடுமுரடான கிராமத்து வீதியில் கழுத்துச் சதங்கைகள் - அது தான் வெண்டயங்கள் - குலுங்க மாடுகள் கம்பீரமாய் நடக்கும். சந்தோஷமாய்க் குலுங்கிச் சிரிக்கிற சின்னஞ்சிறுமிகள் போல அவை கிலுங்கும். வீடு வந்த பிறகு களைத்து நிற்கிற மாடுகளின் வாய்நுரை துடைப்பான். சிறிதும் அச்சமில்லை. அருவருப்பில்லை. அவற்றின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொஞ்சுவான். அவை தலைகுனிந்து அவனது பாசவருடலை ஏற்கும். பரம்பரை விவசாயக் குடும்பம் அவனது. செய்தொழிலில் கடும் உழைப்பு கௌரவமான வாழ்வு தரும் என்பதை அவர் உணர்ந்தே இருந்ததால் சோராதிருந்தான். சோம்பலைச் சேராதிருந்தான். காலம் அவனைக் கைகொடுத்து உயர்த்திற்று.

தாத்தா 'போன' பிறகு அப்பா இல்லாத குடும்பத்துக்கு 'சிவம்' தான் பொறுப்பு. ஒரே தங்கையை நல்ல இடத்தில் 'கொடுத்து' ஒன்று இரண்டென நின்ற பசுக்களையும், கன்றுகளையும் பதினைந்து வரை ஆக்கி 'பட்டிக்காரச் சிவத்தார்' என்ற கௌரவமும் பெற்ற பிறகே 'கல்யாணத்தில்' இறங்கியதால் சற்றே பிந்திய வயதுத் தொடக்கத் தான் குடும்ப வாழ்வுக்கு. சுய உழைப்பில் திரண்ட சொத்துக்களோடு கௌரவம் நிறைந்த வாழ்வு ஆஜானுபாகுவான அவரது நடைக்கு ஒரு ராஜகம்பீரத்தைக் கொடுத்திருந்தது.

நாடு தன்பாட்டுக்குப் பிரச்சினைகளோடு வாழ்ந்திருந்தது. ஆள்பவர்கள் மாறிக் கொண்டிருந்தாலும் ஆட்சிக்கெதிரான யுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. அது மக்களையும் மண்ணையும் மூடிப் பரவிற்று. தென்மராட்சி மண் குண்டுச் சத்தங்களால் அதிரத் தொடங்கிற்று. எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. யுத்தம் எங்கிருந்து வருகிறது? அது எத்திசை நோக்கி நகரப் போகிறது? எதுவும் தெரியாமலேயே தம் பெறுமதி மிக்க சொத்துக்களை வாகனங்கள் மூலம் நகர்த்தும் மக்கள் கூட்டம். இடையிடையே இடம்பெயரும்படி கோரும் சட்டபூர்வமற்ற அறிவித்தல்கள். வேரோடிக் கிளைத்து விழுதுகள் சொரிந்து காலகாலமாய் வாழ்ந்திருந்த மண். அதனை விட்டு எழும்பி இலக்கின்றி ஓடுவது எப்படி? ஆனால் யுத்தம் மக்களின் நிலையை அக்கறைப்படுத்தாது

அழகிய மண்ணில் தன் கோரத்தடங்களைப் பதித்து நடந்தது.

ஷெல்கள் தொடர்ச்சியாய் ஏவப்பட்டன. மக்கள் கூட்டம் திக்கற்றுக் கதறி ஓடிற்று. கோயில்களும் பாதுகாப்பில்லை. ஷெல்கள் எங்கும் விழுந்து வெடிக்கும். குடிசைகளும் சரி, கோயில்களும் சரி, வீடுகளும் சரி, மாடங்களும் சரி சகலமும் தரைமட்டமாகின. மண் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றி விதைப்புச் செய்கின்ற பூமியை 'மல்லிபெரல்கள்' தின்னத் தொடங்கின. மக்களின் பேச்செல்லாம் சண்டை பற்றியே, வேறில்லை.

"உது அவங்கடை ஷெல் தான்....."

"ச்சீச்சீ... இவங்கடை... விசில் பண்ணுற விதத்திலை பிடிக்கலாம்..."

எதென்றால் என்ன? சொந்தமண் சிதறி அழிவது மட்டும் அப்பட்டமான உண்மை. தவறி விட்டோமா? இருப்பதை விற்றுத் திரட்டி வேறு நாடு போனவர்கள் புத்திசாலிகளா? நாட்டின் நிலையை உணர்ந்திருந்தும் 'தப்பியோடும்' புத்தியின்றி இங்கிருந்து எங்கள் தலைகளில் நாங்களே மண் அள்ளிக் கொட்டி விட்டோமா? பதிவற்ற கேள்விகள் பெருகப் பெருக அனைவர் முகங்களிலும் இருள் மண்டிக் கிடந்தது.

ஒவ்வொரு ஊராய்ப் 'பிரச்சினை' விழுங்கிற்று. அது சிவத்தார் வாசலையும் தட்டிற்று.

"வயலுக்கை பத்துபன்றெண்டு பட்டிமாடு செத்துக் கிடக்காம்"

"வயிறெல்லாம் பிளந்து போய்.... காயங்களோடை கொஞ்சம் தப்பி ஓடிட்டுதாம்"

"இவர்..... சிவத்தாரின்ரை 'பட்டி' தானே....."

காதினுள் தழல் கொட்டினார்கள். மனம் வெந்தது. என்ன செய்ய முடியும்?

"எழும்பத் தான் வேணுமே.....?"

சிவத்தாரின் குரல் தீனமாய் ஒலித்தது.

"பின்னை என்ன! இந்தாட்டம் சண்டை வலுக்கத் தான் போகுது..." யாரோ சொன்னார்கள்.

வீட்டிற்கு அருகாய் மிக அழகாய் ஷெல்கள் விழுந்து வெடிக்கத் தொடங்கின. கைக்குக் கிடைத்தவற்றோடு குஞ்சுகருமன்களும் இளக பழககளும் நடந்தன. உயிர் தப்பலுக்கான நகர்வு இலக்கற்ற பயணம். பாகுபாடில்லை. போவதெனத் தீர்மானித்தாயிற்று. வண்டிற் காளைகளை அவிழ்த்து விட்டார். மீண்டும் மீண்டும் அவரருகில் வந்து தலை ஆட்டின. நெற்றி வருடினார். கழுத்துச் சதங்கைகள் குலுங்கின. இதயம் பிளக்கும் வேதனை. மாட்டுத் தொட்டிக்குள் இழுத்து இழுத்து வைக்கல் பரப்பினார். நீர் அள்ளித் தொட்டிக்குள் நிறைத்தார். ஒவ்வொரு தடவையும் ஷெல் கூவ விழுந்து படுத்து... எழும்பி... வெறுத்துப் போயிற்று. "சாவதற்காகவே வாழ்க்கை வாழ்வதற்கல்ல" என்று இந்த மண்ணின் மக்களை சபித்து விட்ட கொடிய தேவதை எது? காளை மாட்டின் கழுத்து அணைத்து ஒரு சதங்கையைக் கழற்றினார்.

"தில்லையம்பலப் பிள்ளையாரே! திரும்பி வந்து இந்தச் சதங்கையைக் கட்டுற நாளிலை உனக்குப் பொங்கல் வைக்கிறனப்பா..." கால்நடைகளுக்குப் பிரத்தியேகமான கடவுளுக்கு நேர்ந்து விட்ட திருப்தியோடு புறப்பட்டார்கள். எதையென்று எடுக்க? எதைத் தான் விட...?

"நகையளை எடுத்திட்டியேயப்பா..... போற இடத்துல வித்துச் கட்டுத் தன்னும் சீவிக்கலாம்....." ராசர் தான் வேலியால் எட்டிச் சொன்னார்.

'வித்துச்சுட்டுச்' சீவிக்கிற நிலை அவருக்கு வந்திருக்கிறதா? கடுமையான உழைப்பின் பிறகு ஓயும் வயதில் அனைத்தையும் பிடுங்கிக் கொண்டு விட்ட யுத்தம். தளர்ந்த மனைவியோடு நடந்தார்.

"மகன் இருந்திருந்தால்....." மனம் ஏங்கியதை மௌனத்தால் மறைத்தபடி நடந்தார். கால்கள் சோரச் சோர நடந்தார்கள். ஏனோ பழைய நண்பன் முஸ்தபாவின் நினைப்பு மேல் மனதிலேறிற்று. அவனும்

அவனைச் சேர்ந்தவர்களுங் கூட ஒருநாள் இப்படித் தான் அனைத்தையும் 'துறந்து' நடந்தார்கள்.

'எல்லா வினையுஞ் சேர்ந்து இப்ப எங்களை வருத்துது போல.....' சற்றே வாய்விட்டு முணுமுணுத்து விட்டார் போல.

"என்னப்பா...." மனிசி தான்.

"ஒண்டுமில்லை...."

சிலவற்றைச் சொல்லா திருப்பது சிறப்பு.

கைப்பைக்குள் சதங்கை மெதுவாய்க் குலுங்கிற்று. தொலைத்து விட்ட வசந்தங்களுக்கு இரங்கற்பா சொல்வது போல ஒரு சோர்வு நிறைந்து ஒலித்தது.

"இருந்து பாருங்கோ. 'எங்கடை பெடியள்' விடாங்கள்....."

கணேசர் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார். தன்னிரு பொடிச்சிகளையும் கனடாவுக்கும் ஒரே ஒரு பையனை ஹொலண்டுக்கும் அனுப்பிவிட்ட வருமுன் காப்போன் அவர்.

'அப்ப வந்திடுவாங்கள் எண்ணுறியளோ.....?'

ஆர்வமாய்க் கேட்ட பொன்னுத்துரையருக்கு 95 இல் வன்னிக் குள்ளை போன மகளையும் மருமகளையும் பேரப்பிள்ளையையும் பார்க்குந் தவிப்பு.

'வராமலுக்கு என்னையா? உங்கை தனங்கிளப்பு, மறவன்புலவு, கச்சாய் எல்லாம் நிக்கிறாங்களாம்..... எனக்குக் கண்டவை சொன்னவை.'

குரல் தழைத்துக் கணேசர் சொல்ல இவருள் ஒரு படபடப்புச் சடுதியாய் முகங்காட்டிற்று.

குமரன்-அவரது குட்டி இளவரசனும் வருவானோ.....?

ஊரெல்லாம் ஒளிவிதித்திருந்த ஒரு சித்திரா பெளர்ணமி அன்று படிக்கப்போன மகன் வீடு திரும்பவில்லை. வெறும் பதினேழில் அவன்

தானாக முடிவு செய்த வாழ்வின் பாதை குடும்பத்தையே உலுக்கிற்று. கண்ணீருஞ் சோறுமாய் வாழ்க்கை கரைந்தது. மனித உரிமைகள் மறுக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் அவளை அத்தகைய முடிவிற்கு நெட்டித் தள்ளினவோ? அல்லது பெற்ற தாயையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் மதிக்கச் சொல்லும் உணர்ச்சி வசப்பட்ட பேச்சுக்களில் பிரிந்தானோ? வீட்டில் குறை ஏதுமில்லை. படிப்பிலும் சுட்டிதான். அவ்வாறாயின் அது ஏன் நிகழ்ந்தது?

ஏன் சில குடும்பங்களின் தலைகளில் மட்டும் 'வரலாறு எழுதும்' கடமைகள் சுமத்தப்படுகின்றன. மூன்று நான்கு வருஷ நிகழ்வுகள் முப்பது வருஷ முதிர்ச்சிக்குரிய தளர்வைத் தந்திருந்தன. மனிதியும் அழுதபடி தான் நடந்தாள். அவள் எதற்காக அழுகிறாள் என்பதை இவருக்குத் தீர்மானிக்க முடியாதிருந்தது. யுத்த தாண்டவத்தை சகிக்க முடியாது வெளியேறிய பல்லாபிரக கணக்கான மக்களை வடமராட்சியும் வலிகாமமும் ஏற்றுக் கொண்டன.

★★★

இடம்பெயர்ந்து எட்டு மாதங்களின் பின்..... மீண்டும் சிவத்தார் வாழ்வில் இடி இடித்தது. மகன் பற்றிய செய்தியாக, 'ஒருவேளை வருவானோ?' என்ற காத்திருப்பை, வாழ்வில் எஞ்சிக்கிடந்த ஒரே ஒரு நம்பிக்கையை இல்லாமல் ஆக்கியபடி நாளேட்டின் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிய செய்தியாய் அது கிடந்தது."

'தமிழ்நிலவன் என்று அழைக்கப்படும் சுப்ரமணியம் சூரியகுமாரன் முல்லைத்தீவுக் கடற்பரப்பில்.....'

தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாது கண்கள் குளமாயின. மனம் நூறாய் ஆயிரமாய் வெடித்துச் சிதறிற்று.

கொடிய நரகம். சொந்தமகனின் சாவுக்கு வாய்விட்டழ். முடியாத துன்பம். வியர்வைத் துளி குழைத்துக் கட்டிய வீடு சிதறியபோது..... பட்டிமாடுகளை இழந்தபோது... தோட்டம், வயல், காணிகள் தொலைந்த

போது... கூடத் தாங்கிக் கொண்டவருக்கு கடைசி நம்பிக்கையாய் இருந்த மகனும் போய்விட்டபிறகு வாழ்வில் என்ன இருக்கிறது?

பழைய வசந்த வாழ்வின் சாட்சியாய் இப்போதும் அவர்வசம் கிடக்கின்ற ஒற்றைச் சதங்கை.... அதை எடுத்துக் குலுக்கினார். சதங்கை அவருடன் பேசுபெற்று. அதனுடன் அவரும் பேசத் தொடங்கினார். அந்த வேளையில் தான் இவரது தனிமனித உலகிற்கும் வெளி உலகிற்கும் இடையிலான சிவப்புக் கோடு கிழிக்கப்பட்டது.

உண்மையில் பைத்திய உலகம் செளகரியமானது. இந்த நாட்டில் அங்குதான் சுயசிந்தனைகளைப் பேசமுடிகிறது. அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக உரக்கப் பேசமுடிகிறது. திறந்த மனத்தோடு எதையும் விமர்சிக்க முடிகிறது. அந்த சதங்கையைப் பிரிய அவருக்கு மனமில்லை. கையில் கோர்த்து அந்தச் சதங்கையைக் கட்டினார். கையை ஆட்டினார். கையை ஆட்டுகையில் கைச்சதங்கை குலுங்கிக் சிரித்தது. அவர் சிரித்தார். உலகம் அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கிற்று.

★★★

தான் காலத்தை வென்றுவிட்டதாய்த் தோன்றிற்று கிழவனுக்கு. சனங்கள் 'சதங்கைப் பைத்தியத்தை' இனி இலகுவில் மறந்து விட மாட்டார்கள். இரக்கத்துடனோ அல்லது பரிசாசமாகவோ அவனை நினைவில் வைத்திருக்கக்கூடும்.

மனிதியும் 'மகன் வழி' போன பிறகு அவனைக் கவனிக்க எவருமில்லை. சதங்கை குலுங்கிக் கைகள் செயலற்றுச் சோருகையில் கண்களை மூடிக் கிடப்பான் அவன். கனவுகள் வரும். அன்பு மகனுக்குப் பிண ஊர்வலம் நடாத்துவதாக... மக்கள் கூட்டம் அவனைக் கேலிப்பதாக... சிலர் அவனது கழுத்தை முறித்துப் போடுவதாக.....

யார்? இத்தனை சாபக்கேட்டுக்கும் காரணமானவர்கள் எவர்? என்றோ மனதீர் பதிந்த புகழ்பெற்ற ஈழத்துக் கவிஞரின் வரிகளை அவன் வாய் அரற்றும். மகனின் நினைப்பெழும்.

"யார் செய்த வேளாண்மை? யார்
வெட்டுவோர்கள்?
யார் நட்ட பனைவடலி? யார்
தறிக்கின்றார்கள்?
யார் வயலை உழுகிறவன்? யார்
போரில் மடிவோன்?"

அவனுள் காட்டாறாய் ஒரு கேள்விப் பிரவாகம். அவனது வாழ்வின் சிதைவுக்குக் காரண கார்த்தாக்கள் எவர்?

இத்தகைய உளச் சிதைவுகளோடு குருதியும் பிணமும் கசிகின்ற வாழ்வு இன்னும் எத்தனை வருஷங்களுக்கு நீளும்? உயிர்ப்பயமற்ற அச்சந்தவிரந்த வாழ்வு எப்போது எமதுரிமை ஆகும்?

கேள்விகள். கேள்விகள். கேள்விகள். கேட்கும் உரிமை இப்போது அவனுக்கு உண்டு. பதில்களுக்கான உரிமை எவருக்கும் இங்கு வழங்கப்படவில்லை.

கிழவன் உரக்கக் கேட்பினும் அவனுக்குப் பதிலளிக்கும் துணிச்சலற்றுத் தம்பார்வை நிலந்துளைக்க மக்கள் குறுகி நடந்தார்கள். கேள்விகளை அரற்றும் வாய்வழியே எச்சில் வழிந்தது. சதங்கை குலுங்கும் கை ஓயத் தொடங்கியது.

அதிஷ்டவசமாய் அன்றைய நாளில் சதங்கை நிசப்தமாயிற்று. இனி ஒருபோதும் ஒலிக்காதது போல..... சாவெனும் சந்தோஷம் கிழவனின் முகத்திற்குப் புதுச்சோபையை அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

படைப்பிலக்கியப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை.
அமுது - மாதாந்த சஞ்சிகை - (ஏப்ரல்-மே) இதழ் - 2002

ரோஜாப் பணம்

அவள் முகம் மலர்ந்திருந்தது. ஒரு பூவின் மலர்வோடு ஒளி தங்கிய முகத்தின் விழிகள். ஒருவித ஆனந்தக் கிறக்கத்தைப் போர்த்திருந்தன. மெல்லத் தன் விரல்களால் வயிற்றை வருடிய போது சொல்லவியலாத சந்தோஷத்தை உணர்ந்தாள். உள்ளுக்குள் வளர்கின்ற சின்ன உயிர் அள்ளி எற்றிய சந்தோஷந் தானே முழுவதும்.

அவன் இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் அலுவலகத்திலிருந்து வந்துவிடுவான். பிறகு இப்படி ஆறுதலாக இருக்க முடியாது. அல்லது அவனது பாஷையில் மகாராணி போல வீற்றிருக்க முடியாது. மகாராணிகள் மட்டுமா ஒரு இடத்தில் ஆண்மகனின் முன்னிலையில் ஓய்வுகொள்ள முடியும்? அவ்வாறாயின் அம்மா ஒரு மகாராணியாக இருந்தாள். வாழும் நாள் முழுவதும் தன் வசீகர விழிகளில் அன்பு சொரிந்தே அப்பாவுடன் வாழ்ந்திருந்தாள். அவளது பேசும் விழிகளைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் அப்பாவுக்கு இருந்தது. சில்லென்று வீசிய குளிரகாற்றில் சிலிர்த்தாள்.

"குட்டி இளவரசிக்குக் குளிருமோ?....."

அம்மா இருந்திருந்தால் கேட்டிருக்கலாம். அவள் தான் இரு சிற்றூர்களின் அப்பால் வாழ்க்கைப் பட்டாகி விட்டதே.

அவள் பார்வை தன்னிச்சையாக வேலியோரம் ஓடிற்று. ரோஜா வேலி பற்றையாய் அடர்ந்திருந்தது. பூக்கள் நெருங்கிப் பூத்திருந்தன. அவளது மகள் கூட ஒரு ரோஜாப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். தன்னைத் தானே காவல் செய்யத் தக்க மகாசத்தியாக ஒளிரவேண்டும். மெல்லச் சிரித்தன ரோஜா மலர்கள். ஆனால் முள்ளிருப்பதில் பயமுறுத்தின.

"வா; பார்க்கலாம்" சொல்கின்றனவோ?

"ரோஜாப்பெண்..... என் செல்ல ரோஜாப்பெண்...."

வாய்விட்டுக் கிசுகிசுப்பாய்ச் சொன்னபோது சொல்லவியலாத திருப்தியும் சந்தோஷமும் மனதில் முட்டிற்று. உலகம் வெளிப்பாகத் தோன்றிற்று.

அவள் உரத்துச் சிரிப்பதில்லை. அது பழக்கமாகிப் போய்விட்டது. நல்ல குடும்பத்துப் பெண்கள் மிருதுவாகவே சிரித்துக் கொள்வார்கள் என்று அதை சொல்லியிருந்தாள். இவளது குழந்தைப் பருவமும் கன்னிப் பருவமும் கூட அதையுடன் தானிருந்தது. மூன்றாவது பெண்ணாய் இவள் பிறந்த போது அம்மா கண்கலங்கிய போது குழந்தைகளில்லாத அதை இவளைக் கையேற்றாள். பெண் பிள்ளையைப் பண்பாக வளர்ப்பதாக உறுதி அளித்தாள்.

அதையுடனான இரவுகள் இனியவை. கண்ணம்மா என்று சொல்லி இவளை முத்தமிடுவாள். மடியில் படுத்தித் தலைகோதுவாள். நிறையக் கதைகள் சொல்லுவாள். இவள் கண்மூடிப் படுத்திருப்பாள். கண்கள் மூடியிருக்க செவிகள் மட்டும் திறந்திருப்பது ஒருவகைச் சுகம். இவளுக்குச் சின்ன வயதிலேயே பிடிபட்டுப் போன சுகம் அது. அதையின் உலகம் சிறு வட்டமிட்ட உலகம். உள்ளங்கை அனுபவம் அவளது. அவளது கதைகள் அநேகமாகப் பெண்களின் பொறுமை பற்றிக் கூறும். இரவின் கனிந்த அமைதியில் அதையின் குரல் தனிராக கீதமாய் எழும்பும்.

"அது ஒரு அழகான கிராமம். வரட்சி கவ்விய கிராமம். எங்கும் பட்டினி. பசி நிறைந்த குழந்தைகளின் அழுகை. வானம் பார்த்த பூமி மழைக்காக இரந்து கிடந்தது. ஒரே ஒரு முறை வானம் திறக்காதா? என்ற ஏக்கம்....."

அத்தை கதையை நிறுத்துவாள். அந்த ஏக்கத்தை ஆழப் படுத்துவதான மௌனத்தை இவள் குழப்புவதில்லை. மௌனம் அழகானது. அதைக் காயப்படுத்தக் கூடாது. அவளது சின்ன மனம் முழுவதும் கிராமம் விரியும்.

"அந்தக் கிராமத்தில் ஏழைப் பெண்ணொருத்தி இருந்தாள். அவளது செல்லமகள் கிரிசாம்பாள். சின்னஞ்சிறுமி. பொறுமை நிறைந்தவள். துடுக்குத் தனமும் குறும்பும் அற்றவள். நிறைய ஆண்பிள்ளைகளும் பின்னர் பெண்பிள்ளைகளும் நண்ட வரிசையின் இறுதியில் அச்சிறுபெண் நின்றாள். அவ்வூர்ச் செல்வந்தரின் உபயத்தில் மோதகங்கள் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. வம்புப் பெண்களும் குறும்புப் பையன்களும் முண்டியடித்து விழுந்தெழுப்பினார்கள். ஆனால் கிரிசாம்பாள் பொறுமையாக ஒதுங்கி நின்றாள். அவள் கண்களில் நம்பிக்கை. மோதகம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை...."

இவ்வாறாகத் தொடரும் கதை இவள் மனத்தை அள்ளிச் செல்லும். அக்கதை இறுதியில் பொறுமையுடைய பெண் தங்கமோதிரத்தை உடைய மோதகம் பெற்றாள் என்று கூறி பெண் பொறுமையின் மகத்துவம் கூறும். இவ்வாறான பலகதைகள் அவள் வாழ்வை மென்மையாக வடிவமைத்தன.

பெண்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ பொறுமையுடன் இருந்து கொள்ள வேண்டும். புருஷன் பிறன்மனை நாடிக் களைத்து வந்து கதவு தட்டும் பொழுதில் முன்பொரு நாளிலான "மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே" எனும் அவளது உறல்களை நினைவுகூர்ந்து அறுகவை உணவைப் பரிமாறுவாள் பெண். அவள் கண்ணகி. அவளை உலகம் வணங்கும். அவள் பரத்தையரை விரும்பினால் கூடையிலிருத்தி அவனைச் சுமந்துசென்று அவர்களின் வீட்டில் விட்டுவருவாள் பெண். அவள் நளாயினி. புருஷன் மனதில் சந்தேகம் கிளைக்கின்ற போதில் தன் தூய்மையை நிரூபிக்கத் தீயினுள் பாயத்தக்கவள் அவளெனின் சீதாப்பிராட்டியெனக் கற்பின் குறியீடாக முடியும் அவளுக்கு. காலகாலமாய்க் கல்லாய்க் கிடந்து ஒரு ஆண்மகனின் பாதம் படுகையில் மீட்சியுறுவாள் அகலிகைப் பெண். தான் மகாசக்தி என்பதைப் புரியாத பாவனையில் சிவனின் இடமாகி நளிளஞ் சுமந்து அருள்நகை சொரியவேண்டும் அவள். இப் பெண்களின் வரிசையில் தான் நிச்சயமாக இவளும் இருந்தாள்.

அவன் ஆத்திரமாய்க் கன்னத்தில் அறைந்த பொழுதில் மெல்ல விழிகளை மலர்த்தி அவனைப் பார்ப்பான்.

'முறைப்பு என்ன வேண்டியிருக்கு?'

அவனது உறுமலுக்கு நிலம் பார்ப்பான். கண்ணிமைகள் வெட்டிக் கொள்ளக் கண்ணீர்த்துளி கன்னங்களின் வழி உருளும். மெதுவாகக் காயும். காற்று அதை உலர்த்தும். அவன் அதைத் துடைப்பதில்லை.

வயிற்றில் அதிரவு தெரிந்தது. மெதுவாக அசைந்தான். ஆனந்தச் சிலிர்ப்பு மனதில் ஓடிற்று. பிஞ்சு மகள் காலால் உதைப்பாளோ? கருவறையைச் சிறையாய்க் கருதிய, சினத்தில் வெளிவரத் துடிக்கும் தவிப்போ? "இன்னும் கொஞ்ச நாள் தான். பொறுத்துக்கொள்வாய் என் செல்லமகனே" என்று சொல்லுந் தவிப்பெழுந்தது.

கடந்த மாதந் தான் மகளெனத் தெரிய வந்தது. அவன் உற்சாகம் வடிந்த முகத்தில் சற்றே சினந்தேக்கியபடி அந்தச் செய்தி கேட்டான். அவளுக்கு அப்படி இல்லை. அவள் உயிர் கொடுக்கின்ற புதிய ஜீவிதம் அந்தக் குழந்தை. மூத்த மகளையும் அவ்விதமே பாசங் கொண்டு வளர்த்த போதிலும் ஆறாம் வகுப்பில் அவனைப் பிரியவேண்டி ஏற்பட்டது. அடுத்த நகரில் இருக்கின்ற பிரபலமான ஆண்கள் கல்லூரியின் விடுதியில் அவனைச் சேர்த்தபிறகு தான் விஷயம் அவளுக்குத் தெரிந்தது. அவனது செயல்களில் குறுக்கிடுந் தைரியம் அவளுக்குக்கில்லை.

அலுவலக வசதிகருதி அவனருகில் வாழ வேண்டியிருந்தது. இப்போது விடுமுறைகளில் வரும் போது கூட வேறுயாரோ போல ஓட்டாமல் நடந்துகொள்கிறான் மகன். இவளின் இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழியும் துயரமும் தனிமையும் ஆழமானவை. நீண்ட இடைவெளியின் பின் அவளை ஆதரவு செய்யக் கிடைத்திருக்கும் குழந்தை இவள். ஒரு பூவின் மகளென உலகிற்கு முகங்காட்டப் போகிறாள் அவள். மென் சிவப்பு வர்ணப் பூக்கள் சிதறிய சட்டையைக் கைநீட்டி எடுத்தாள். இந்தப் பூக்களின் மேலே அழகான மஞ்சள் மலராய் மகளின் முகம் மலரப் போகிறது.

'பெயரென்ன வைப்பது அவளுக்கு?'

ஆயிரமாயிரம் பெயர்களைக் கற்பனையில் வைத்தாகி விட்டது. காற்றில் எழுதிப் பார்த்தாகி விட்டது. ஆனால் மறுகணமே அவற்றை அழித்து எழுதி விடுகிறது அவள் தாய் மனம். ஒருநாள், மகளெனத் தெரியவந்த பிறகு அவனிடம் கேட்டாள்.

'பேரென்ன வைக்கிறது...?'

'பிறக்கட்டும் பார்ப்பம். எதை வைச்சால் என்ன?...'

கதை தொடராத முறிந்து போனது. ஆனால் அவள் கனவுகள் முறியவில்லை.

'துளசிகா.....'

மெல்ல அழைத்துப் பார்த்தாள். பிறகு அது துளசி எனவே சுருங்கும். துளசி என்றால் புகழ். அவளது சின்னமகள் புகழின் ஒளிவில் வசிப்பாள்.

'நிதர்சனா' என்று அழைக்கச் சொன்னாள் அம்மா. பேர்க்குழந்தை உண்மையின் உறைவிடமாகத் திகழவேண்டுமாம். ஆனால் பழகிப்போன பெயர்களில் ஒன்றாய்க் காற்றிழுத்துச் செல்லும் பெயரது. வேண்டாம். துளசிகா கூடப் பொதுவான ஒரு பெயராகத் தானிருக்கிறது.

'யுகசாதனா' என அழைக்கலாம். யுகங்களைக் கடக்கும் வண்ணம் சாதனைகளைச் செல்லமகள் செய்வாள். காற்று அவள்பெயரைக் காலகாலமாய்க் காவித் திரியும். ஆனால் அவ் அழகிய பெயர் 'யுகா' எனச் சுருங்கிக் கருத்திழந்து போகும் ஆபத்துண்டு.

இனிய பூக்களின் நறுமணங்காவிய தென்றல் அவள் குட்டிப் பார்க்கும் அழகிய பெயர்களை அவளது மிருதுவான குரலில் காவிப்போகும். அதிகாலையில் எழும் பறவைகளின் கீதங்கள் போல இனிமையாக 'அம்மா' என்று குட்டிமகள் அழைக்கும் நாளுக்காய்த் தாய்மனம் ஏங்கிற்று. மறுகணமே அழகிய சந்தனநிறப் பட்டுப்பாவாடை சட்டையோடு இவளது சுட்டுவிரலைப் பற்றி நடக்கின்ற சின்னப்

பெண்ணாய் மகளின் தோற்றங் கண்டாள். பின்னர் ஒரு அழகிய கன்னிப் பெண்ணாய்ச் செல்லமகள் நடந்தாள். சுருங்கச் சொன்னால் மகள் பற்றிய நினைவுகளால் மட்டும் நிரம்பிய தாயின் உலகம் அது.

'சித்திரா.....' அவளது அதிகாரம் நிரம்பிய கண்டிப்பான குரல் அவளைக் குறுக்கறுத்தது. பதட்டமாய் எழுந்தாள். இரண்டாற் தடவை கூப்பிடுவதற்கிடையில் அவனுக்குக் கோபம் பொங்கும். கோப்படுவது அவளது உரிமை எனச் சின்ன வயதில் படிவித்தவர் யார்? அவளுள் வழமையான கேள்வி எழுந்தது. அவசரமாய் நடந்து போய்க் கதவு திறந்தாள். அவளது குங்குமம் துலங்கும் பொன்னிற முகத்தை ஒருகணம் உற்றுப் பார்த்தாள். நெற்றியோரம் துளிர்க்கின்ற வியாலை பற்றி அவன் விசாரிக்கக் கூடாதா? என்ற ஏக்கம் முன்பொரு காலம் அவளிடம் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அவ்விதமாக இல்லை. திரும்பி நடந்தாள். பிறகும் குழந்தையின் அதிர்வு உணர்ந்தாள்.

'ரோஜாப் பெண்ணே! பொறுத்துக் கொள்வாய்.
அம்மாவின் கடமை முடிந்த பிறகு காணலாம்.
அம்மா உன்னோடு கதைத்துக் கொள்ளலாம்.
பொறுத்திரு குட்டிப் பெண்ணே.....'

மனதினுள் எண்ணம் ஓடிற்று. அவன் முகங்கழுவப் போனான். அவள் சாப்பாட்டறை நோக்கி நடந்தாள். அவனுக்குத் தானாகப் பரிமாறிக் கொள்ள முடியாது. பழகிப் போய்விட்டது. பரிமாறும் செயல் தாயிடமிருந்து மருமகளுக்குச் செல்கின்றபோதில் ஆண் அதைச் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லையாம்.

'சித்திரா.....'

அவன் உரத்து அழைத்தான்.

அக்குரல் அவளது காதுகளை வலிமையாய் அறைந்தது. வீட்டின் பின்புறமிருந்து வந்தது அழைப்பு. அவள் அவசரமாய் நடந்தாள். அவன் கிணற்றடியில் நின்றான். குளிர் நீரால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த வன் நிமிர்ந்தான்.

"கணேஷ் வந்தானா?"

'இல்லை' மெலிந்த குரலில் சொன்னபடியே மேலதிகமாக வலம் இடமாகத் தலையை அசைத்தாள். அவன் வீட்டினுள் வந்த பிறகு ஆறுதலாகக் கேட்டிருக்கத்தக்க கேள்வி அது. அவன் பின்னால் நடந்தாள். அதே கேள்வியை சாப்பாடு பரிமாறுகையில் சினேக பூர்வமாகக் கேட்டிருக்கக் கூடாதா? என்ற ஏக்கம் அவளுள் கிளர்ந்தது. அவ் எண்ணம் கிளர்ந்ததற்கான சாயலே இன்றி சாப்பாடு பரிமாறத் தொடங்கினாள். மனதினுள் ரோஜாப் பெண் வந்தபிறகு முன்போலப் பதுமையாக இருக்க முடியவில்லை அவளுக்கு.

வைத்தியசாலைக் கட்டில். வலதுபுறம் திரும்பிப் படுத்தாள். பிஞ்சுகமகள் பூவாய்ப் பிறந்தாயிற்று. அவளது இடுப்பினுள் சின்னஞ்சிறு பூம்பாதங்களை நீட்டியிருந்தாள் குழந்தை. அவன் மனதில் மகளுக்கு வைத்துப் பார்த்த பெயர்களெல்லாம் ஊர்வலம் போயின.

"ஸ்வேதிகா....." மிருதுவாய் அழைத்தாள்.

ஸ்வாதி பிரகாசமிக்க நட்சத்திரம். ஸ்வஸ்திகம் வணங்குவதற்குரிய சின்னம். மேலும் அழைக்கும் போது நொறுங்கிப்போகாத பெயரிது. அவளுக்கு மிகப்பிடித்திருந்தது.

'என்..... ஸ்வேதிகா.....'

இந்தக் குட்டிப்பெண் அவளது வாழ்க்கைத் தோட்டத்தின் அற்புதமான மலர். அவளை அன்பும் துணியும் கொண்டவளாக வளர்த்துவிட வேண்டும். பெயர் சொல்லா முட்ப்பதுமையல்ல அவளது செல்லமகள் நியாய அநியாயங்களின் வழி போராடுந் திறமை மிக்கவள்.

காலடிச்சத்தத்துக்குத் திரும்பினாள். அவன் நின்றுருந்தான். அவளுள் தன்னையறியாத அன்பு சுரந்தது. அவளது விழிகளைத் துணியாகச் சந்தித்தாள். ஆனால் அம்முகத்தில் எந்த மென்மையான உணர்வையும் கண்டாளில்லை. உணர்ச்சியற்ற இரு சிறிய விழிகளையே அவள் கண்டாள். மெல்ல விழிகளைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள். அவன் அவ் விடத்தை விட்டு நகர்ந்தால் நல்லது என எண்ணத் தலைப்பட்டாள்.

'சுகந்தினி.....' என்று கூப்பிடலாம்.

அவளது நினைவுகளை ஒருநாள் தன்னும் குறுக்கறுத்திராத பெயரை அவன் பிரேரித்தான். "பொதுவான பெயர்" விசேஷமில்லை. பாடசாலை நாட்களில் தந்தையின் பெயரோடு மட்டும் மகள் அறியப்படுவாள். சுகந்தினி என்றும் நாளடைவில் 'சுனா' என்றும் அப்பெயர் நிலவும் பெயரில் கூடத் தனித்தியங்கும் வல்லமையற்றவள் ஆக மகள் இருக்கவேண்டாம். சுகந்தினி மகள் என்பதைச் 'சுகந்தினி' என்பதில் வலியுறுத்த வேண்டாம். அவள் தன் விழிகளை உயர்த்தி அவளைப் பார்த்தாள்.

'ஸ்வேதிகா என்ற பெயரை வைக்கிறதாய் நான் தீர்மானிச்சிட்டன்' அவன் முகம் மாறிற்று. குரலிலிருந்த உறுதி அவளைத் திகைக்க வைத்தது. அவள் அவளது விழிகளைத் தொடர்ச்சியாக நோக்கினாள். அவன் மெளனமாக விலகிய பொழுதில் குழந்தையின் பக்கத்திலும் பிப்படுத்து மெல்லக் குழந்தையின் தலைவருடி அழுத்தமாக உச்சரித்தாள்.

"ஸ்வேதிகா....."

- ஈழநாடு : 21.10.2002

★★★

உயிர்ப்பிழக்கும் உணர்வுகள்

விஷ்ணு உரக்கச் சிரித்தான். அவனோடு சேர்ந்து வேணியும் சிரிக்க ஆரம்பித்ததும் வீடு முழுவதும் சிரிப்பாய்க் குலுங்கிற்று. ஒரே சிரிப்பு. பிறகு சிறு அமைதி. அடுத்த நிமிஷத்தில் "கிளுக்" என்று வேணியிடம் பொங்கும் சிரிப்பு. இது கதை சொன்ன விஷ்ணுவிடம் தொற்றுவது இயல்பு.

"என்ன உங்கை சத்தம்..... சிரிப்பென்ன வேண்டிக்கிடக்கு.....?" செல்லம்மா குசினிக்குள்ளிருந்து கத்தினாள். அவளுக்குத் தெரியும். சிரிப்பில் தான் எல்லாம் ஆரம்பமாகும். பிறகு வலுத்த வாய்ச் சண்டையிலோ நுள்ளுதல் அடித்தலிலோ அது முடிவாகும்.

"குட்டிப் பிசாசுகளே.... என்னைக் 'கொண்டு' போட்டு இருந்து சிரியுங்கோ....."

அவளின் கத்தலோடு வீடு நிசப்தமாய்ப் போயிற்று. 'இதுகளின்' சிரிப்பு அவளுக்கு எப்பவும் நாராசந் தான். மகனது வாழ்வில் கூட சிரிப்பைத் துடைத்து விட்ட அவளுக்கு 'இதுகள்' எம்மாத்திரம்?

அழகான குழந்தைகள். சுட்டிகளும் தான். ஆனால் அதிஷ்டத் தைத் தான் குறைச்சலாகக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது மாலதியின் நம்பிக்கை. வாழ்க்கைச் செலவு படிகளின் வழியே ஏறாமல் பாயவும் பறக்கவும் கற்றுக் கொண்டிருந்ததில் இவர்கள் ஏழ்மைக்குள் தள்ளப்படுவது தவிர்க்கமுடியாமற் போயிற்று. துணிச்சலாக "காப்பாற்று வேன்" என்று கைப்பிடித்தது மட்டுமன்றி அடுத்தடுத்த வருடங்களில் இருகுழந்தைகளுக்குத் 'தந்தை' என்ற பொறுப்பும் வந்தபிறகு குடும்பச் சுமை முதுகில் ஏறியிருந்து அழுத்திற்று அவளை. ஒருநாள் அன்பின் நெகிழ்வில் அவளைக் கேட்டான்.

"இஞ்சையிருந்து என்ன செய்யிறது? நான் வெளியிலை போயிட்டா.... ஏதாவது மாற்றம் வருதோ.... என்னமோ?"

"உங்களை விட்டிட்டு...."

அவளுக்குத் தொடரமுடியாமல் தொண்டை அடைத்தது.

"ரெண்டு வருஷம் உழைச்சிட்டா.... ஒரு குடும்பத்தைக் கூப்பிடலாமாம். பெடியள் சொல்லுறாங்கள்...."

குட்டிகளுக்கு 'லக்ரோஜன்' வாங்க வழியில்லாத சீவியம். அவளுக்கு மட்டுமல்ல மாமி. தங்கைகள் இருவருக்கும் கூட அவன் ஒருவன் தான் பலம். மெல்லத் தலையசைத்தாள் அவள்.

இப்போது அவன் போய் ஆறுவருடங்களுக்கு மேலாகி விட்டது. வீடு வாசலில் 'வெளிநாட்டுப்பணச்' செழிப்பு. குழந்தைகள் வளர்ந்து விட்டார்கள். ஆனால் இன்னமும் 'அவளைக்' 'கூப்பிட' முடியவில்லை அவனுக்கு. அவன் அனுப்பும் லட்சங்களை விழுங்கக் காத்திருக்கின்றன பொறுப்புக்கள். அவன் போனவுடன் அம்மா எழுதிய கடிதத்தின் போக்கு இன்னமும் மாறாது பணம் வேண்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

"... உன்னை நம்பித்தான் தங்கச்சிமார் ரெண்டுபேர் இருக்கினம். மறந்திடாதை தம்பி. உனக்கெண்டு குடும்பமும் பேர் சொல்ல ரெண்டு பிள்ளையளமாய்ப் போச்சு. ... 'அதிலையும்' அவசரப் பட்டிட்டாய். தங்கச்சிமாரின்ரை பேரிலை ஆளுக்குப் பதினைஞ்சு இருவதை எண்டாலும் போட்டிட்டா கொஞ்சம் நிம்மதி. வீடு திருத்தும். வேறை என்ன. உன்ரை பெடியள் நல்லாய்ப் படிக்குதுகள். மாலதி சந்தோஷமாய் இருக்கிறாள். இஞ்சை பிரச்சினை ஒண்டுமில்லை. காசைத் தவிர...."

அம்மாவின் கடிதச் சுருக்கம் இந்த சாராம்சத்தை மாற்றமின்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. உழைப்பு. உழைப்பு. உழைப்பு. வேறு எதுவுமே இல்லை. "மாலதி சந்தோஷமாய் இருக்கிறாள்" என்ற வரியையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் அவன். அவனுக்குத் தெரியும் அந்த வரி ஏன் சேர்க்கப்பட்டதென்று. ஆனாலும் அம்மாவை மீறி

குடும்பத்தை அழைத்துக் கொள்ள முடியாது அவனுக்கு. மாலதி அவளது வாழ்வின் வரம். அன்பும் பொறுமையுமுடைய அவளுடன் குழந்தைகளுடன் ஒன்றாக வாழப் போகும் காலம் அவன் மனதெல்லாம் நிறையும். அதுவே அவளை இரவுபகல் பாராது உழைக்க நெட்டித் தள்ளிற்று.

மாலதி அமைதியானவள். எதையும் சண்டை போட்டுப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது அவளுக்கு.

"வேணி தவழுதப்பா...."

ஃபோனில் சொல்லுவாள்.

"ம்...."

"இப்ப அப்பா சொல்லுறான்.... உங்கடை படத்தைத் தொட்டுக் காட்ட 'அப்பா' சொல்லுறான்...."

அவன் மனம் அன்பில் நெகிழும். பிரிவின் துயரம் அவனைப் பிழியும்.

"மாலி...."

அவன் குரல் கரகரக்கும். அன்பின் ஆழ்ந்த துயரம் அது.

அவள் அமைதியாக இருப்பாள்.

"மாலி.. சந்தோஷமாய் இருக்கிறியா....?"

"ம்...."

"நான் உங்களைக் கூப்பிடத்தான் பார்க்கிறன். காசைச் சேமிக்க ஏலுதில்லை மாலி. தங்கச்சியவைக்கு...."

"தங்கச்சியவை தானே.... உங்கடை பொறுப்பும் தானே...."

"நீயும் பிள்ளையளும் வந்திட்டா.... இன்னும் உற்சாகமாய் உழைக்கேலும் மாலி...."

"ம்...."

இயலாமையோடு முன்குவாள் இவள். வேணிக்கு ஐந்து வயதாகிறது இன்னமும் நிலையில் மாற்றம் இல்லை.

மாலதிக்கு சிலவேளைகளில் செல்லம்மாவின் செய்கைகளைப் பொறுக்கவே முடியாமலிருக்கும். மகளைவ இருவரும் அதே தாயின் குணநல வார்ப்புக்கள். காசை ஒடுந் தண்ணீராய் எற்றியெறியும் அலட்சியம். பெருமைக்காகப் பகட்டுக்காக அவர்கள் நீராய் ஊற்றும் பணம் உண்மையில் அவளது இரத்தம் இல்லையா? கொடுங்குளிர் இரவுகளில் இமைமுடாத அவன் உழைப்பு இல்லையா? இவர்களுக்கு ஏன் புரியவில்லை? அவள் மௌனமாய் அழுவாள். வேறென்ன செய்யமுடியும் அவளுக்கு?

"அண்ணா... எங்கடை வகுப்பிலை எல்லாரும் பஞ்சாபி... குஷ்பூ செற் என்று எத்தினை விதமாய்ப் போடனம்..."

"நீயும் வாங்கம்மா..."

"அப்பா இருந்திருந்தால்... நாங்களும் போட்டிருக்கலாம் தானே..." அவ்வளவும் போதும். அவனை முழுதாய் உடைந்து போகச் செய்ய. பிறகு வழமையான "அனுப்பல்" தான். அவர்கள் 'பணம் கறக்கும்' விதத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்காமலே கற்றுக் கொண்டிருப்பதாய்த் தோன்றும் அவளுக்கு. மீன்குஞ்சுகளுக்கு நீந்துவதற்குத் தெரிந்தே இருப்பது போல.

"தங்கச்சி பெரிசாகீட்டான் தம்பி..."

"நல்லம்..."

அவனுக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியாமல் இருக்கும்.

"இப்ப கொஞ்சம் 'மரியாதையாய்ச்' சீவிக்கிறதிலை நல்லாய்த்தான் செய்யவேணும்..."

"ம்..."

"'ஊர்' முழுதுக்கும் தெரியவேணும் 'செல்லம்மா' ஆரெண்டு... தம்பி... ஒரு ரெண்டு மூண்டு அனுப்ப ஏலுமே...?"

"ம்... இப்ப வேலை செய்யக் கஷ்டம்மா..."

"தட்டிக் கழிக்கப் பார்க்கிறீயோ தம்பி..." இவன் இதயம் பிளக்கும் சொற்கள்.

"சீ... சின்ன ஒப்பிறேசன் செய்ததிலை பாரவேலையள் செய்யேலாமைக் கிடக்கு..."

"நீயும் குடும்பகாரன்... சேமிக்கவும் வேணுந் தானே..."

"ஏனம்மா... இப்பிடி..."

இவன் மேலே கதைக்க முடியாமல் நிற்பான். செல்லம்மா "டக்" என்று ஃபோனை வைப்பாள். இனிக் காசு வரும்.

"ஆடுற மாட்டை ஆடிக் கறக்கவேணும். பாடுற மாட்டைப் பாடிக் கறக்கவேணும்..."

கண்களைச் சிமிட்டிச் சொல்லும் செல்லம்மாவின் வித்தைகள் மகர்களுக்கும் கைவரப்பெற்றிருந்ததில் மாலதியின் மீட்சி பற்றிய கனவுகள் மிகத் தூரத்திலேயே வசித்து வந்தன. ஆனால் அமைதியான பொழுதில் மீண்டும் மீண்டும் கிளரும் ஞாபகங்கள். இப்போது வீதிவழி நடக்கையிலும் மனதேறி வருத்துகின்றன. மாலதி வீட்டினுள் நுழைந்த பொழுதில் வீடு நிசப்தமாய்க் கிடந்தது. காலையில் 'மார்கெற்' றுக்குப் போய் மரக்கறி வகைகள் வாங்குவது அவள் பொறுப்பு.

'சின்னனுகள் சந்தைக்குப் போக வெக்கப்படுதுகள்... எனக்கும் நடக்கேலாமல் கிடக்குது...'

அதே 'சின்னனுகள்' தியேட்டரில் படம் பார்க்கப் போவது பற்றி நினைத்தாலும் மாலதி கேட்கவில்லை. ஆக காய்கறி வாங்குவது தொட்டு சமையல் வரை வேலைகள் அவள் மேல் பொறிந்தே கிடக்கின்றன.

"நீ போனநேரத் தொட்டுச் சிரிப்பும்... சத்தமுந் தான். அதென்ன கண்டிப்பில்லாமல் செல்லங் குடுத்தா இப்பிடித் தான்..."

அவள் கையிலிருந்த கூடையை மேசையில் வைத்துவிட்டுப் பிள்ளைகளைப் பார்த்தபோது விஷ்ணு ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

வேணி அம்மாவின் முகத்தைப் பரிதாபமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் காலைப் பொழுதின் தொடக்கத்தைக் கவனியாதே மன மெல்லாம் அப்பும் இருளை, கனதியைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சமையலறைக்குள் புகுந்தாள் அவள். வேணி எழும்பித் தாயின் பின்னால் ஓடிற்று. விஷ்ணுவும் தங்கையைத் தொடர் செல்லம்மாவின் 'அர்ச்சனை' மீண்டும் ஆரம்பமானது.

★ ★ ★

தொலைவில் அழகான உயர்ந்த கட்டிடம் ஒன்றைப் பார்த்தபடி நடந்து கொண்டிருந்தான் மதன். மனதினுள் மாலதியும் குழந்தைகளும் தான். அருகே செழிப்பாய்ச் சுழிக்கின்ற நதிக்கரை. இன்னும் தண்ணீர் உறையவில்லை. குளிர்காலந்தான். ஆனால் இன்னமும் தன் கொடுமுகங் காட்டாதிருக்கிறது அது. ஆற்றோர மரங்களில் இன்றதெரியாத சோகம் படிந்திருப்பதாய்ப் பட்டது அவனுக்கு. 'வெள்ளைகள்' அங்குமிங்கும் அடர்த்தியாக உலாவிக்கொண்டிருந்தாலும் அவன் அவர்களின் முகம் நோக்குவதில்லை. அவர்களும் தான். அவனது இலக்கெல்லாம் வேலை. வேலை ஒன்று தான். பகல் இரவு பாராத உழைப்பு. வேலைகளில் கௌரவம் இல்லை.

"புதுவருஷத்தோடை மாலதியைக் கூப்பிடன்...."

ஒவ்வொரு வருஷ இடைவெளிகளிலும் அம்மா சொல்லும் கதைதான். பிறகு வருஷத் தொடக்கத்தில் மட்டும் அமைதியாய் இருந்து விடுகிறான். புதிய வருடம் பிறக்கப்போகிறது. இனியும் தயங்க முடியாது. அவன் நேரடியாகவே தாயிடம் சொல்லிவிடப் போகிறான். மீதப்படுத்திய கொஞ்சப் பணத்துடன் ராஜனின் உதவி போதும். அவனைச் சந்திக்கத் தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறான் இப்போது கட்டிடத்தின் முன்னால் ராஜனின் கார்.

"அப்ப... உங்கடை ஆக்களும் வரப்போகினம்"

சிரித்தபடியே கேட்டவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

"ம்..."

"காசைப் பற்றிப் பிரச்சினைப் படாதை மதன். அது என்றை பொறுப்பு. அம்மா ஓமெண்டிட்டாவோ...."

ராஜனுக்கு இவன் குடும்ப விஷயம் முழுவதும் தெரியும். ஊரவன்.

"வருஷம் வரட்டும்.... எதையெண்டாலும் செய் எண்டவ...."

"அது போதும். அதோடை 'மனிசியைக்' கூப்பிடு மச்சான்...."

"ம்..... உன்றை பாடு எப்பிடி?"

பதில் ஏதும் சொல்லாமல் வீதியை வெறித்துப் பார்த்தபடியே காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் ராஜன். பிறகு சடுதியாய்த் திரும்பி இவன் முகம் பார்த்தான்.

"குடிக்கிறன் மச்சான்.... குடிதான் வாழ்க்கை.... இல்லாட்டிக்குச் சமாளிக்கேலாது...."

"நிலானியை நினைச்சுக் கஷ்டப்படுறியா... விட்டா அதை...."

"அவளை மறந்தாச்சு. என்றை குடும்பப் பொறுப்புகளை முடிக்கும் வரைக்கும் காத்திருக்கவும் ஏலாது தானே அவளுக்கு...."

"ம்...."

"உழைச்சுக் களைச்சிட்டன் மச்சான். நாம்பன் மாடு எண்டு நினைக்குதுகள்.... நுகம் முறியப் பாரம் ஏத்துதுகள்...."

இதுதான். அவனது நிலையும் கூட இதுதான்.

"இப்ப எல்லாத்தையும் உதறீட்டன்... அம்மாவையோடை தொடர்பு இல்லை. காசு கையிலை தாராளமாய்க் கிடக்கு....."

"ம்....."

"அன்பாயிருக்க ஆக்கள் இல்லை. அதுக்காய் நான் துன்பப் படேல்லை. ஏனெண்டா அன்பு எண்ணுறது பொய். கட்டுக்கதை...."

அவனை மாற்றமுடியாது. வாழ்க்கையில் விரக்தி. வெளியில் பகட்டான இச்சைவழி இயங்கும் வாழ்வு.

"என்றை கதையை விடு மச்சான். நீ குடும்பத்தைக் கூப்பிடு முதலிடை...."

"ம்..."

பணவிஷயம் எல்லாம் கதைத்தார்கள். வீடு போகும் போது மனதில் துணிவு வந்திருந்தது. மாலதியிடம் கதைக்க வேண்டும். அவள் பூமுகம் பார்த்து வாழும் காலம் இதோ வந்தே விட்டது.

அறைக்குப் போய்க் கட்டிலில் விழுந்தான். ராஜன் சொன்ன "காணாமாடு" நினைவில் ஏறிற்று. இவனுக்கு நல்ல ஞாபகம். சின்னவயதில் வெள்ளைப்பசு 'நாம்பன்' கன்று ஈன்றபோது அப்பா நிறையச் சந்தோஷப்பட்டார்.

"அது நல்லதுக்குத் தான். நல்ல இன நாம்பன் கண்டு.... வளர்ப்பம்..."

கண்ணின் மணியாய்ப் போற்றி வளர்த்தார்கள். அதற்கு ஒரு நல்லநாளில் மூக்கணாங்கயிறு போட்டாயிற்று. பிறகு நுகஞ்சுமந்தது. ஒற்றை மாட்டு வண்டில் வாழ்வு அதனதாய்ப் போனது. வயல் விளைவை அல்லது மறைமுகமாகக் குடும்பத்தையே சுமந்தது. அது தன்னால் முடியுமான சமையை மட்டுமன்றி சுமக்க முடியாத சமையையும் சுமக்கக் கற்றது. சிலபொழுதில் மட்டும் கண்ணீர் வழிந்திருக்கும். பெரும்பாலும் வேதனைகளில் சுருங்காத முகம். இவன் அன்பாய் வருடினால் தோலினைச் சிலிரக்கும். உழைக்கவேண்டியது அதன் விதியென்றும் அதை மீறமுடியாதென்றும் கண்டு அவ்விதியை அது ஏற்றுக் கொண்டதாய்த் தோன்றும் அவனுக்கு. தானும் அவ்விதமே ஒரு 'வண்டில் மாட்டு' வாழ்வை வாழ்வது பற்றிய துன்பம் மனதில் கசப்பாய் மண்டப் படுத்திருந்தான் அவன்.

எழும்பியபோது யன்னலோர மேசையில் நீலவாணக் கடிதம். மாலதியதோ எனப் பாய்ந்தெடுத்த போது கோழிக்கிறுக்கலில் விவாசம் இருந்தது. அவன் கரங்கள் நடுங்கின. அம்மாவின் கடிதங்கள் மிக நெருக்கடியான விஷயங்களையே காவியிருக்கும். "எப்பிடித் தம்பி சொல்லுறது.... அதுதான் விளக்கமாய் எழுதினன்....". பிறகு அம்மா தான் அனுப்பி வைக்கச் சொன்ன தொகைக்கு மனங்குறுகுவதான பாவனை

யுடன் சொல்லிக் கொள்வாள்.

கண்கள் கடிதம் மேய்ந்தன. சுருக்கமாகத் தான் இருந்தது.

தம்பி,

இந்தக் கடிதத்தை நான் மனம் விரும்பி எழுதேல்லை. நீயும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் உழைக்கிறாய். எங்களுக்குத் தெரியும். மாலதியை நாங்கள் பூப்போலை பார்க்கிறம். அவளுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. பிள்ளையள் நல்ல சுட்டியள். புருஷனோடே சேர்ந்திருக்கத் தான் பலன் இல்லை. ஏதோ ஒரு காலம் வருந்தானே.

விஷயம் என்னெண்டா இவள் மீனா ஒரு எஞ்சினியர் பொடியனை விரும்புறாள். அவைக்கும் விருப்பம். ஒரு 'நாப்பது' வரையிலை நகையாய்க் காசாய் தரலாமாம். வீடு வளவும் குடுப்பம். புது வருஷத்திலை அவளை ஒருபக்கம் கரை சேர்த்திட்டாப் பிறகு நீ நிம்மதியாய் மாலதியைக் கூப்பிடலாம்.

குறிப்பு : இந்தப் பெடியனைச் செய்யாட்டிக்கு மீனா தனக்குக் கலியாணம் வேண்டாமாம். தம்பி அப்பாவுள் செத்தாப்பிறகு நீ ஒருத்தன் தான் எனக்குத் துணை. கைவிடமாட்டாய் எண்டு நம்புறன்.

அன்புடன்

அம்மா.

மனம் முழுவதும் விபரிக்கவியலாத உணர்வுகளை உணர்ந்தான் அவன். வெறும் பணங்காய்க்கும் மரம் தானா இவன்? இவன் உணர்வுகளைக் கவனிக்க எவருமில்லையா? மாலதியைப் பிரிந்தது அவன் விதியா? கேள்விகள் பெருகின. அமைதியாக எழுந்து தனது பெட்டியைத் திறந்து களைய குடியுரிமைச் சீட்டை எடுத்தான். அதை கக்கு நூறாகக் கிழிக்கவா? சின்னஞ்சிறுவனைப் போலத் தேம்பியழத் தொடங்கினான்.

'அங்குசம்'; தை- மாசி 2003

ஏன் வண்ணென்று...

தண்ணீருக்குள் 'களுக்' என்றொரு சத்தம் அமுங்கிக் கேட்டது போலிருந்தது.

'கிணற்றோரமாய் நடக்கிறார்களோ..... அவ் விதம் அவர்கள் நடக்கும்போது ஒருவன் கல்தூக்கிக் கிணற்றினுள் வீசியிருக்கலாம்.'

சாவிக்கான சிறுதுவாரத்தின் வழியே ஒளிபுகுந்து சாவிதழுவிச் சாய்ந்து சிதறிற்று. பூட்டிய கதவின் உட்பக்கமாகச் சாய்ந்தபடி அவள் நின்றிருந்தாள். சாயாது தனித்த சுயாதீனமாய் நிற்க முடியாது போலிருந்தது.

நெஞ்சில் கைவைத்து இரைச்சலுடன் வெளிவந்த மூச்சினை அமைதியாய்த் தழைத்து அனுப்பி வைத்தபோது சூழ்நிலையின் பயங்கரத்தை நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருந்த அவளது கரங்கள் நடுங்கின. எவ்வேளையிலும் அவர்கள் உட்புகுந்து விடக் கூடும்.

அந்தச் சிறுவீட்டின் கூடம் தூசி நிறைந்து காணப்பட்டது. தூசிமணம் நாசி புகுந்து தும்மலை வரவழைத்துவிடுமே என்ற நினைப்பு அவளை மேலும் திகிலுள் அழுத்திற்று. தப்புதலுக்கான தீவிரம் ஓடிவரும் வழியில் அந்தக் கிழவனின் சிறுவீட்டின் கதவுதள்ளித் திறந்து உட்பக்கமாகப் பூட்டிக் கொண்டது வரை நினைப்பின்றிச் செய்ய வைத்து விட்டிருந்தது. உள்ளே யாரும் இல்லை. கிழவன் அருகிலுள்ள தன் தோட்டத்திற்குப் போயிருக்கக் கூடும். பெறுமதி அற்றிருப்பதில் அவளது சின்னஞ்சிறு வீட்டைத் திறந்தநிலையில் விட்டுச் செல்ல முடிகிறது அவனுக்கு.

அவர்கள் உட்புகுவது ஆபத்தின் உச்சக் கட்டமாக இருக்கும். இவளது போற்றற்குரிய, மகத்தான, சிறுவயது முதலே பாதுகாத்திருந்த

சாரங்கா

ஏதோ ஒன்று என்றுமே அறியாதவர்களால் சிதைக்கப்படக் கூடும் என்ற அச்சநினைவில் உடல் தழலாய்க் கொதித்தது. கண்கள் முட்டக் கண்ணீர் வல்லுறுகளால் துரத்தப்பட்ட சிறு பறவைக் குஞ்சு அல்லது அணிர குஞ்சாக அவள் கதவோடு ஓட்டி நின்றிருந்தாள்.

அழுகை வெடித்து விடாதிருக்கும் படி கீழ் உதட்டினை மேற்பல் வரிசையால் அழுத்தியிருந்தாள். இப்போதாவ் கூட உதடுகள் சிவக்கும். இயல்பில் ரோஜா நிறமான உதடுகள் இரத்தச் சிவப்பாய் மாறும். இந்த உதடுகள் பற்றி சீரான வெண்ணிறப் பல்வரிசை பற்றி தங்கநிறமான முகத்தில் கீறப்பட்டதாய் அழகாய் வளைவுறுகின்ற கண்ணிமைகள் பற்றி சற்றே அகன்ற ஒளிவிழிகள் பற்றி நெற்றிப் பிரதேசத்திலும் வலிந்துரிமை கொள்கின்ற முன்னெற்றியோரச் சுருள் முடி பற்றி இன்னும் அழகான அவளது உடலமைப்புப் பற்றிக் கொண்டிருந்த பெருமை யெல்லாம் கரைந்தழியத்தக்கதான 'அந்த நிகழ்வு' நடந்தே 'விடப் போகிறதா? இனி அவளது வாழ்வை இரக்கம் நிறைந்த பரிதாபத்தினுள் அல்லது இரக்கமற்ற கேலியினுள் சமூகம் வீசி எறிந்துவிடப் போகிறதா? வியர்வையில் உடல் முழுதும் நனைந்திருப்பதாய்ப் பட்டது.

கடைசித் தருணங்கள். சிறுசிறு சத்தங்கள் காய்ந்த இலைகளின் மீது யாரோ மிதிப்பதாய்ச் சரசரப்பொலி.

'வந்தே விட்டார்களோ.....'

இதயத்துடிப்பு மிக வேகமானதாய்த் தோன்றிற்று. 'ஐயோ...' என்று பெருங் குரலெடுத்து அழவேண்டுமான மனத்துடிப்பு, பெண்ணெனப் பிறந்தது பற்றிய கவலை அவளைக் 'கப்பென' அப்பிற்று.

ஆனாலும் அவள் 'பெரிய' பெண்ணானதைப் பற்றி எவ்வளவு சந்தோஷத்தை விசிற முடிந்தது? அப்போதெல்லாம் பாட்டி கண்ணூறு நாலூறு கழித்துத் திருஷ்டி சுற்றி 'அறையில்' அமர்த்தியதில் இருந்து ஒரே கொண்டாட்டந்த் தானே. சின்னஞ்சிறுகுகளின் கும்மாளங்களில் வீடு இரண்டுபட்டது. இவளதே வயதுடைய பக்கத்துவீட்டுப் பையன் 'முட்டாள்தனம்' மிக்க 'அதே' சிறுபையனாய் இருக்க இவள் மட்டும் 'பெரிய மனுஷித்தனமாய்' பட்டுப்புடைவையில் அமர்ந்திருந்தது எவ்வளவு பெரிய சந்தோஷமாயிருந்தது.

"போடி! தலையில.... களிமண்....."

இப்பிடித்தான் வாய்த்தாக்க.... முடிவுகளில் அவன் 'சொல்' விசிறுவான்.

"சரிதான் போடா....." நினைப்பாள். சொல்லமாட்டாள்.

"இல்லையே....." தலையைத் தட்டிவிட்டுச் சொல்லுவாள். தன்வார்த்தை 'தைக்காத' தோல்வியில் சலிப்போடு அவன் போனபிறகு 'தலைக்களிமண்' பற்றி நிறைய நேரம் யோசிப்பான்.

'சின்னஞ்சிறிசுகளைக் கலைச்சு விடுங்கோ' சுதாமாயின் குரலுக்குத் தானாகவே விலகி ஓடிய அவனது கேலிகளைக் கூட இவளது 'பெண்மை' தானே தடுத்து நிறுத்திற்று.

"ச்சே... இப்பபோய் இந்த நினைப்பெல்லாம்...." கண்பொழுதில் சிந்தனை தடம் மாறி அவசரங்காட்டி ஓடிற்று.

"தப்பித்தாக வேண்டும்.... வேறெதுவுமே வேண்டாம்....."

அந்தச் சின்னவீட்டின் பக்கப்புறக் கதவு திறந்து கொண்டு ஓடுவது புத்திசாலித்தனமா? சுற்றிலும் குறும் பற்றைகள். தனித்து நிற்கும் பனை மரங்கள். செம்மணியினதே போன்ற ஊமைப் பனைமரங்கள். ஒற்றையடிப் பாதை. மக்கித் தரை பிரதான வீதி சேருவதற்கு அதன் வழியே எத்தனை தரம் கால்பெயர்த்து நடுக்கந் தளர்த்திய கால்களால். ஓட வேண்டும்? ஆண்கள் வலிமையானவர்கள். எப்போதும் எதிலும் இறுகிய தசைகளையும் வலிமையான கால்களையும் உடைய அவர்கள் பெண்களைக் 'காபந்து' பண்ணும் நோக்குடனேயே அவ்விதம் படைக்கப்பட்டார்கள். ஆனாலும் அதே 'ஆண்களிடம்' தப்பியோட வேண்டிய நிலைமைகளில் 'அவ்விதம்' ஆண்களை ஸ்திரப்படுத்திய கடவுளை சபிக்கத் தோன்றுகிறது.

மெல்லப் பக்கக்கதவு திறந்தாள். சத்தமெழாது ஓடத் தொடங்கினாள். வியர்த்திருந்த உடலைக் காற்று வருடியதில் சிலிர்த்தது. கால்கள் மெழுகுகளால் ஆகியதாயும் மக்கித் தரையே நெருப்பாகவும் ஓடஓட

கால்கள் உருகுவது போலவும் இருந்தது. கால்களைப் பெயர்க்க முடியாதிருந்தது. என்னும் ஓடியே ஆகவேண்டும்.

'தொப்..... தொப்..... தொப்.....'

தொண்டைக்குள் ஏதோ ஒருவகைப் பறவை எழுப்பிய சத்தம் தன்னிச்சையாக எழுந்தது. மூச்சிரைக்க ஓடினாள். நாடித்துடிப்பு நொடிக்கு நொடி அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கண்களில் யாராவது ஒரு உதவி தென்படக்கூடாதா? இளஞ்சந்தி களின் நகர்வு குறித்த விளைவான 'பாழடைவு' தெளிவாக முகங்காட்டத் தொடங்கிய ஊருக்கு வந்தது தவறு. வந்தே இருப்பினும் துணைக்கு யாருமின்றி சின்ன ஒழுங்குகையில் நடக்கத் தொடங்கியது முட்டாள்தனம். இனிப் புரிந்தென்ன? அது ஏன்? தவறுகள் இழைக்கப்பட்ட பிறகுதான் புரிகின்றன?

சற்று நேரத்தில் திரும்பிப் பார்த்த போது மூச்சு நின்று விடத்தக்க அதிர்ச்சியில் உறைந்தாள். குறிப்பிடத்தக்களவு அண்மித்திருந்தார்கள். மூன்று பேர் முன்பாகவும் இருவர் சற்றே பின்னாலுமாக..... ஐந்து பேராக இருக்கவேண்டும்.

'கடவுளே.....'

இந்தக் கணத்தில் செத்துவிட்டால் போதும். ஆனால் எப்பிடி? ஆரோக்கியம் மிகுந்த ஒரு இளம்பெண் நினைத்த கணத்தில் விழுந்து இறக்க முடியுமா? அந்த வசதியையாவது இந்தநாட்டுப் பெண்களுக்கு இறைவன் வழங்கியிருக்கலாம்.

'இன்னும் ஒரு ஐந்தாறு மீற்றர் ஓடினால் போதும் பிரதான வீதி தொட்டுவிட முடியும்.

'இன்னும் கொஞ்சம்.... கொஞ்சம்.....தான்'

மனம் கால்களைக் கெஞ்சிற்று. முடியாதிருந்தது. சிறுகல் தடக்கி விழுந்ததில் முழங்கால் தேய்ந்து.... ரத்தம். திரும்பி எழுப்பி ஓட முடியுமா? எப்படி?

"அம்.....மா....."

வலிமையான உறுதியான கால்கள் அவளை மிக அண்மித்திருந்தன. தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திய கால்கள் அவளைச் சுற்றின. எறிந்து விழுத்தப்பட்ட சின்னஞ்சிறு முயற்குஞ்சினை எழுந்தோடி விடாது பாதுகாக்கின்ற வேட்டை நாய்களின் கால்கள். எகத்தாளம். சுற்றிநின்ற கால்களாலான வளையம் அவள் கழுத்தை இறுக்குவதாய் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

★ ★ ★

"அம்..... மா....."

அவளுக்கு மிஞ்சிப்போனால் பதினேழு வயதுதான் இருக்கும். அழகான மிக ஆழமான சோகத்தில் புதைந்த முகம். துருதுருப்பற்ற மிரட்சி நிறைந்த கண்கள். வேதனையில் அழுத்திச் சிவத்த ரோலாநிற உதடுகள். அந்த மனநோய் மருத்துவமனையில் பொருந்தாத ஒரு காட்சிச் சித்திரமாய் அவள் கிடந்தாள். விட்டேற்றியான பார்வை யாராவது அவளது கட்டிலைக் கட்டிக்கும் போதெல்லாம் தன் மெல்லிய நீண்ட விரல்களால் அச்சத்தோடு முகம் மறைத்துக் கொள்கிறாள். ஒரு முகிலால் மறைக்கப்பட்ட நிலவாய் அவளது முக விவாசம். மூடிய கண்களுள் மீண்டும் மீண்டும் எழும்பிக் கொடுத்தாய் வருத்தும் அந்த நினைவு அது நினைவா? நிஜமில்லையா? கனவா? இல்லை. உண்மைதானோ? சகலதும் மறந்துபோய் விட்டதா என்ன? ஒரே குழப்பம். முகம் மூடுதலும் அழுதலும் தவிர வாழ்க்கையில் வேறேதும் இல்லை. இதைக் கூட அவள் கையாளும் 'தீக்கோழிச் சாகசம்' எனப் 'பார்க்க' வந்தவர்கள் கதைத்தார்கள் தான். தலையை மண்ணுள் புதைத்துக் கொண்டு உலகம் இருண்டதாய் உணர்ந்த தீக்கோழி போல இவள் முகத்தை விரல்களால் மூடி அவமானத்திலிருந்து தப்ப விழைவதாய் ஊர் பேசிக்கொள்வது புகிறாள். திருந்த முடியவில்லை. அழ மட்டுந் தான் முடிகிறது.

"நெருங்கின சொந்தத்துக்குள்ளை யாரோ 'பிரச்சினைப்பட்டுத்' தற்கொலை பண்ணிச் செத்ததாம். அதிலை இருந்து....."

"அதிலை இருந்து என்னவாம்?"

"அந்தண்டு இரவு ஏதோ கனவுகண்டு பயந்து எழும்பி அழுததாம் பிறகு இப்பிடித்தான்....."

"அப்பிடித்தானே தாய்தகப்பன் சொல்லுங்கள்....."

"அப்ப... 'ஏதாவது' நடந்தும் இருக்கும் என்று சொல்லுறியளோ...?"

"நடந்தும் இருக்கும்..... சின்னப்பெட்டை..... பாவம்..... இனியென்ன சீவியம்...?"

ஊர் விமர்சனங்கள் துளைத்து விடச் சிரமமான 'மனநிலைப் பிறழ்வு' சரியாகச் சரியாக வேதனை தான். யாரோ அவளருகில் வருவதை உணர்ந்தாற் போல் சடுதியாய் முகம் மூடிக்கொள்கிறாள் அவள். மென்மையாய் மிகுந்த தண்மையான கரங்களால் இவளது முகம் மூடிய கரங்கள் விலக்கப்படுகின்றன. இந்த அன்பு நிறைந்த 'தொடுகையை' அவளுக்குப் புரிந்து கொள்ளவும் நேசிக்கவும் முடியும். மெல்லக் கண்களைத் திறக்கிறாள். முன்னே மாறாத மென்னகையோடு கருணைபொங்கும் விழிகளோடு 'டொக்ரர்'.

அவள் விழிகள் அமைதியாய்க் கேட்கின்றன.

'டொக்ரர்... நான் சரியாயிடுவேனா?..

அவரது மென்னகையின் ஆமோதிப்பை உணர்ந்தபடியே அவள் எழும்ப முயற்சிக்கிறாள். எழும்புந் தருணமெல்லாம் அவளைத் தள்ளிவிடத் தயாரான வார்த்தைகளோடு ஊர் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அவள் ஒரு பெண்ணானதால்.

- வீரகேசரி
14.10.2001

★ ★ ★

உயிர்த்திருத்தல்

'தடால்' என்ற ஓசை கேட்டது. சமையலறையினுள்ளிருந்து தான். அவனுக்குத் தெளிவாகவே புரிந்து போயிற்று. அங்கே நின்று கொண்டிருப்பது யாரென்று. சடுதியான கோபம் கிளர்ந்து அவன் உடலெங்கும் பரவிற்று. ஒருவித இயலாமை அக்கோபத்தினுள் அடங்கியிருப்பதைப் புரிந்து கொண்டோ என்னமோ தன்னுடலில் ஒருவித பதட்டமும் நடுக்கமும் தொற்றியிருப்பதை உணர்ந்தான்.

எப்படியோ பூனை அவனை விஞ்சிய சக்தியுடன் தான் வாழ்ந்து வருவதாகத் தோன்றுகிறது அவனுக்கு. அந்த நினைப்பினால் எழுந்த கேவல உணர்வானது அவனைக் கூசிக் குறுக வைத்தது. நீண்ட தடியொன்றினை எடுத்து அதனை அப்பூனைமீது பயன்படுத்தத் தக்க பொழுதை எதிர்பார்த்து அவ். எதிர்பார்ப்பின் தோல்வியில் தான் அவன் இத்தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தான்.

அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் பூனைகள் தாமாகத் தோன்றவில்லை. அந்த ஈரறை வீட்டின் அமைதியைக் குலைக்கும்படி பெருகிய எலிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டி உயிரியல் எதிரியாகப் பூனையைக் கொண்டு வந்தான் பாட்டி. அந்த நாள் இவனுக்கு இப்போதும் நல்ல நினைப்பிருக்கிறது.

"மியாவ்" என்றது பூனை

இவன் சற்றே விரிந்த கண்களுடன் "பாட்டி" என்றான்.

"பூனையா? நான் தான் கொண்டு வந்தனான்?"

"ஏன்"

"எலித்தொல்லை இனியும் பொறுக்கேலாது. எதுக்கும் ஒரு அளவிருக்கு"

"பாஷாணம் வைச்சா செத்திடும் இல்லையா?"

"ச்சே..... பாஷாணம் வைச்சால் வருந்திச் சாகும். பூனை எண்டா "லபக்" எண்டு ஓரேயடியாய் விழுங்கும். வேதினை இல்லாத சாவு" பாட்டி புதிய தர்மோபதேசம் செய்தாள். வலிக்காது இறத்தல் நல்லது தான்.

அந்தக் கொடூர இயல்பு காவிய பூனையை நேசிப்பதிலான கிறுக்கல்களை அவனுக்குத் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அந்தப் பூனை உண்மையிலேயே கொடியதில்லை எனத் தன்னைத் தானே நிறுவிக் கொண்டது. அதைச் சாமிப்பூனை என்று அழைக்கலாமோ என்று கூடத் தோன்றிற்று அவனுக்கு. பாட்டி வைக்கின்ற உணவை அமைதியாகத் தின்றுவிட்டு ஒதுக்கமாக வாழ்ந்து வந்தது பூனை. சிறிது நாட்கள் செல்லத் தானாகத் தேடியுண்ணலிலும் கவர்ச்சியுற்றது அது.

அதனைத் தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் நிறைந்த அறையினுள் விட்டு ஒருமுறை பூட்டினாள் பாட்டி. இரவினைப் பெட்டிகள் உருளும் ஓசை நிறைத்தது. அந்த இரவில் திருப்தி ஒளிகடரும் முகத்தோடு பாட்டி வலம் வந்த பொழுதிலும் கூட மறுநாள் காலையில் அச்சத்தங்கள் எல்லாம் பூனை அறையை விட்டு வெளியேற எடுத்த பிரயத்தனங்கள் அன்றி வேறெதுவுமில்லை எனக் கண்டு கொண்ட போது ஏமாற்றம் அவனை ஒருவித விரக்தியுள் தள்ளிற்று.

சில காலங்களின் பின் பூனை அடிக்கடி காணாமல் போனது. போவது வருவது தெரியவில்லை. ஆனால் பாட்டி சொன்ன சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகள் கருதுமிடத்து அதன் வயது பாட்டியைக் குறுக்குத்தனமாக யோசிக்க வைத்ததென்றே அவன் நம்பினான். சில நாட்களின் பின் சற்றே மனதுள் வியந்தான் எனினும் அவன் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. அழகிய பளிங்கு போல் ஒளிரும் விழிகள். உடல்முழுவதும் செழுமையும் அழகும் சமவிகிதக் கலப்பில்

மினுமினுக்கும் அழகு. தற்செயலாக ஒருநாள் அதன் மேனி தொடர் போதுதான் அனுபவம் இன்னும் அவனுள் மென்மையாய்த் தங்கியிருந்தது.

எவ்வாறு இருந்தால் என்ன பூனையை அவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதிருந்தது.

"பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை - அவை பேருக்கொரு நிறமாகும்"

பாரதி வீட்டில் வளர்ந்த பூனை இவ்விதம் கஷ்டம் கொடுத்திருக்காதா? பாரதியின் உயிரொன்றிய நேசிப்பின் வசப்பட்டு யுகங்கள் கடந்தும் தன் ஜீவிதத்தை உறுதி கொண்டிருக்கிறது அந்தப் பூனை. அவனது வீட்டுப் பூனையும் பிள்ளைகள் பெற்றது. ஆனால் பிள்ளைகள் ஒவ்வொன்றும் இயல்பாகவே திருட்டுத்தனம் கைவரப் பெற்றன வாயிருந்தன. அவற்றின் துடுக்குத்தனங்களும் சாகஸங்களும் மின்னல் வேகத்திலான கைவரிசைகளும் ஆற்றல்களின் உச்சங்களில் ஒளிர்ந்த போதிலும் அவனால் அவற்றை ரசிக்க முடியாதிருந்தது. பூனைகளாலான தொந்தரவு இப்போது அவனது வாழ்விலேயே ஒருவித விரக்தியை ஆக்கியிருந்தது.

கண்ணம்மா ஒரு பூனையை வளர்த்து வந்தாளென்றும் அப்பூனையானது எலியொன்றைப் பிடித்து உடனடியாகக் கொல்லாது விளையாடித் துன்புறுத்தியதென்றும் பின்னர் அப்பூனைக்குத் தக்கதொரு தண்டனையை நாய் வழங்கியதாகவும் இவன் சின்னஞ்சிறு வயதில் படித்த கதை ஒருநாள் அமைதியான வெளிப்பகன்ற இருள்திரண்ட இரவுக் கனவில் வந்தது. ஆக வல்லவர்களுக்கு வல்லவர்கள் வந்தே தீருவார்கள் என்ற அடிப்படைத் தத்துவமானது அவன் மனதில் சிறிது பாலை வார்த்தது. மறுநாள் எழுந்த போது நாய்களில் காரணமறியாத பிரேமை கிளர்ந்திருப்பதை அவன் கண்டான். ஆனால் எந்த நாயும் அவன் வீட்டுப் பூனையைத் திகிலூட்டத் துணியவில்லை என்பதையும் நாய்களைப் பூனை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை என்பதையும் அறிந்தபோது மிகுந்த ஏமாற்றமுற்றான். 'சிலீர்' என்று கண்ணாடி நொருங்கும் ஓசை கேட்டது.

"என்னப்பா! போய்ப் பாருங்கோவன்"

அருகில் படுத்திருந்த மனைவியின் குரல் கிசுகிசுப்பாய் ஒலித்தது. அந்த அருமையான தூக்கத்தைக் கெடுத்த பூனைமீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. எழுந்த போதே நீண்ட ஒரு தடியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். நன்றாக வாசலை அடைக்கும் படி நின்று கொள்ளப் போகிறான் அவன். பிறகு தடியைத் தூக்கி ஒரே போடு. செத்து விழட்டும் பூனை. கோபமுற்ற அவன் மனம் கொலைகாரனாய்க் கறுவிற்று. மறுகணமே குற்றத்துக்கு அதிகமான தண்டனையோ என மனஞ்சேர்ந்தான். பிறகு அதன் கால்களைத் தாக்கிக் காயப்படுத்தச் சித்தங்கொண்டான் அவன். அவனது நினைவுலகம் முழுவதும் நிரம்பி வழிந்தது பூனை.

பதுங்கிப் பதுங்கிச் சமையலறைக்கு வந்தபோது பூனையைத் தன்னெதிர் எதிரியாகக் கொண்ட பேதைமையை யாராவது அறிந்து கொண்டார்களோ என்ற பயத்துடன் அவனது விழிகள் அலைபாய்ந்தன. மங்கிய மென்னொளியில் பூனை அமர்ந்திருந்தது. மெல்லத் தடி ஒங்கிய பொழுதில் சடுதியாகத் திரும்பிற்று அது. இவன் எதிர்பாராத வேகத்தில் எதிர்பாராத திசையில் பாய்ந்தோடி இவனது கண்களுக்கு வெறுமையைப் பரிசாக்கிற்று. அந்த வெறுமையை ஏமாற்றமாகத் தன்மனதில் விரித்தான் அவன்.

"சனியன் ! தப்பீட்டுது"

அந்தத் தடிக்குப் பதிலாகக் கூரிய ஆயுதம் தன் கைவசப் பட்டிருந்தவையும் அதனால் அப்பூனையைத் தாக்கி வெற்றி கொள்வதையும் கொண்ட நிழல் தோற்றத்தை மனதில் எழுப்பி அதனால் ஒருவித திருப்தி கொண்டான். ஆனால் மறுநாள் அத்திருப்தியைத் தானாகவே தொலைத்தான்.

"என்னப்பா... பூனை நினைப்பா?"

கலீரெனச் சிரித்த மனைவியின் முகத்தில் ஒரு கேலியின் இழை நிரந்தரப்பட்டிருந்தவை அவன் கண்டான்.

"என்னை நினைவுங்கோ...."

அவளது மென்சினுக்கத்தை ரசிக்கும் நிலையில் அவன் இல்லை. ஒரு பெரிய போரில் தோற்றதாகவே அவன் உணர்ந்தான்.

அந்தப் பூனையின் எதிர்காலம் எதிர்பாராத விதமான முடிவுக்கு வந்தது. இரு நாட்களின் பிறகு மீண்டும் சற்றே வயிறுப்பியிருந்த பூனையின் கால் பொறியில் சிக்கியிருந்தது. அவனுள் இருந்த கோபாவேசமும் வஞ்சகமும் இணைந்துயர்ந்த பொழுதில் மீனைப் பொறியிரையாக வைத்திருந்தான். பூனை மாட்டிப்போயிருந்தது. ஒரு சிறு பையினுள் இட்டுக் கட்டியாகி விட்டது. நாய் பிடிக்கும் தொழிலாளர்களிடம் அதைக் கையளித்தான்.

"இதையும் முடிச்சிடுங்கோ"

அவர்கள் அதைக் கூண்டினுள் கொட்டிய பிறகுதான் பூனை என்பதை உணர்ந்து சற்றே வியப்பாக பார்த்தார்கள். இவன் கண்களில் கெஞ்சலுடன் அவர்களில் ஒருவனது கையில் கொஞ்சம் பணத்தை அமுத்தினான்.

"பூனைத்தொல்லை பொறுக்கேலாது. எதுக்கும் ஒரு அளவிருக்கு" இந்த வார்த்தைகளை முன்பொரு நாள் கேட்டது நினைவில் வந்தது. அது எலித்தொல்லை பற்றியிருந்தது. காலமானது தொல்லைகளை மாற்றுவதில் கெட்டித்தனம் உடையதெனும் முடிவுக்கு அவன் வந்தான்.

"முடிச்சிடுங்கோ...."

மீண்டும் சொன்னான். கூண்டினுள் பூனை பல நாய்களின் இடையில் தனித்து ஒதுங்கி நின்றது. இவன் பூனையின் விழிகளைச் சந்தித்தான். ஏதும் செய்யமுடியாத இக்கட்டின் தவிப்பு நிரம்பிய கண்கள். ஒரு கணம்தான். பார்வையை வலிந்து விலக்கிக் கொண்டான்.

"முடிஞ்சதா... நினைச்சிடுங்கோ"

பணத்தை வாங்கிக் கொண்டவன் காவிப்பற்களாலான சிரிப்பைச் சந்தோஷமாய்ச் சிந்தினான். நாய்க்கூண்டு வண்டி நகர்ந்து விட்டது.

பூனையை ஜெயித்துவிட்டதாகத் தோன்றியது. ஆனால் சொல்லவியலாத ஒருவித கனதியை அன்றி திருப்தியை அவனால் உணரமுடியவில்லை. ஆனாலும் மனைவியின் முகத்திலான கேலியின் இழையை இனிமேல் அவன் காணவேண்டியதில்லை.

இரவு 'மியால்' என்றது பூனை. மனம் சிவிர்த்துக் கொண்டது. பூனை கத்தும் சத்தம் அவளது காதுகளைச் சம்மட்டியால் அறைந்தது. தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டான். ஆனால் நினைவுகள் குலுங்காமல் தெள்ளத் தெளிவாய் ஆகி இவன் செய்துவிட்ட கொடுமையை பறைசாற்றின.

"பூனை.... பூனை...."

இவன் தன்னுணர்வின்றி உச்சரித்தான்.

"என்னப்பா பூனைதான் செத்துப் போட்டுதே"

மனைவி நித்திரைக் குழப்பத்தோடு முணுமுணுத்துத் திரும்பிப் படுத்தாள்.

"இல்லை.... அது சாகேல்லை"

நாய்க் கூண்டின் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்று அந்தப் பூனை இறுதியாகப் பார்த்த பார்வை அவளது நெஞ்சில் தங்கி வருத்திற்று. அப்பார்வையின் தவிப்பு முள்ளாய் உறுத்திற்று.

பூனையின் உப்பிய வயிறு மனக்கண்ணில் எழுந்தது. இவளது இளம்மனைவி தாய்மையுறுகையில் கூட பூனையின் நினைப்பெழுந்து வருந்த வைக்குமே என அஞ்சினான். மனைவியின் மிருதுவான கரங்கள் கூட இலகுவாகப் பூனையின் மென்மையை மீட்டுவிடுவதில் அவளை மெல்ல விலக்கிப் படுத்தான். மெல்ல எழுந்து வெளியில் நடந்தான். நட்சத்திரப் பூக்களைத் தூவியிருந்தது வானம். அவற்றை உற்றுப்பார்த்தான். அவற்றில் கூட மறைந்து கிடக்கும் வயிறுப்பிய பூனையின் தோற்றத்தையே அவன் கண்டான். மாணவப் பருவத்தில் "பெருங்கரடியைக்" கண்டுபிடிக்க முடியாத அவளின் கண்கள்

பூனையின் உருவை நட்சத்திரங்களுள் காண்பதில் சிரமப்படா திருப்பதற்காகத் தன்னையே வியந்தான்.

விழிகளை வான்வெளியிலிருந்து பிரித்தெடுத்து நிலவொளி ஆக்கிய மரநிழல் அசைவுகளை நோக்கினான். அந்த அசைவுகள் கூட பூனையின் சாகஸங்களை அவனுக்கு நினைப்பூட்டிற்று. தன் வயிற்றுள் குழந்தைகளைக் காவியிருந்த போது அப்பூனை எத்தனை வசந்தக் கனவுகளைக் கண்டிருக்கும். அனைத்தையும் நொருக்கி அதைச் சாக்களத்துக்கு அனுப்பி விட்டான் அவன். இனி அவனால் அதைக் காப்பாற்ற முடியாது. அது நீரில் மூழ்கி மூச்சுத் திணறி இறந்திருக்கும். ஆனால் இவனுள் மட்டும் உயிர்த்திருக்கிறது. மனிதன் உயிராக்கின்ற பொழுதுகளின் அப்பால் பழிவாங்கற் திருப்திகளைச் சந்தோஷமாகத் துயக்க முடியாதெனும் தீர்மானத்தை அவன் கன்னத்தில் வழிகின்ற கண்ணீர் எழுதிற்று. வேகமாய் அறையினுள் புகுந்து கவிதை எழுதும் குறிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டான் அக் கவிஞன். கை "பூனை" என்பதாகத் தலைப்பிட்டது.

திசைபுதிது - இதழ் 1
ஜனவரி - மார்ச் 2003

★★★

வாட்டைப்புள்ளை...

இரவின் நிசப்தம் அந்தப் பிரதேசத்துக்கு ஒருவித பயங்கரத் தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தது. பச்சை இலைகள் பால்நில வொளியில் தோய்ந்திருந்தன. மென்னொளி ஆக்கிய நிழல்களின் அசைவு யாரோ அருகில் தொடர்ந்து வருவதான பிரேமையை அவளுள் ஆக்கிற்று. தூரத்தில் நாய் ஒன்றின் ஊளை ஒலி கேட்டது. பயத்தில் அவளது உடல் சிலிர்த்தது. முன்பெல்லாம் இந்த ஊளை ஒலி கேட்கின்ற பொழுதில் எல்லாம் அம்மா சொல்லுவாள்...

"காத்துக் கறுப்பு ஊசாடுது போலை..... கன்னிப் பெட்டையள் வெளிக்கிட்டிட்டுத் திரியக் கூடாது...."

கன்னிப் பெண்களைத் தான் 'காத்துக் கறுப்பு' தீண்டும் என்றால் அவள் ஏன் அநாவசியமாகப் பயங்கொள்ள வேண்டும்? அவள் தான் கன்னிமை தொலைத்து ஒரு வருடமாகி விட்டதே. மார்போடணைத் திருந்த சின்னத் துணித்திரளைப் பத்திரமாக மூடினாள். அத்திரளின் மேற்புறத்தில், பிறந்து இருவாரமே ஆகியிருந்த சிசுவின் சின்ன முகம் தெரிந்தது. சின்னஞ்சிறு குருவிக் குஞ்சு போல வாய் திறந்து கண்களை மூடியபடி அது கிடந்தது. போர்வையின் அப்பால் அதன் பிஞ்சுக் கால்கள் நீண்டிருந்தன. சிறுதுணி நகர்த்திக் கால்களை மூடினாள். குழந்தையை முற்றுமாய் மூடத் திறனற்றுக் கிழிந்து தொங்கிய பழைய சீலையைக் கசப்புணர்வு மீதுர உறுத்துப் பார்த்தாள்.

"இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இந்த வெளியிலை..... நாதியற்றுக் கிடக்கப் போகுது...."

தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

நேரம் இரவு இரண்டு மணியைத் தாண்டியிருந்தது. ஐந்து மணியென்றாலே ஆள் நடமாட்டம் தொடங்கி விடும். அதற்கிடையில் வந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டு அவள் போயாக வேண்டும். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். யாரோ தன்னையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதான பிரேமையைத் தவிர்க்க முடியாதிருந்தது. அவளது கொடிய செயலுக்காகக் குறுகுறுக்கும் மனச்சாட்சியாக இருக்கக்கூடும் என்றெண்ணிச் சமாதானமுற்றாள்.

அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது. பதினெட்டும் நிரம்பாத அவள் ஒரு புருஷனற்ற இளந்தாய். அவளது புருஷன் யார்? இந்தக் குழந்தையை இவள் தாங்கக் காரணமான அந்த முகந் தெரியாத புருஷன் மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. ஏனோ தூக்கி வந்த வேகத்தில் அந்தத் துணித்திரளை வீதியோரத்தில் எறிந்து விட்டுப் போக முடியவில்லை. பத்துமாதம் அவள் வயிற்றில் தாங்கிய பச்சைமண். குழந்தையைப் பற்றி நினைக்கவே பால்சுரந்த கனத்தை உணர்ந்தாள்.

"இதுக்கு மட்டும் குறைச்சல் இல்லை"

தன்னைத் தானே திட்டிக்கொண்டாள்.

"பசியோடை கிடக்கப்போகுது.... பாலைக் குடிச்சிட்டுக் கிடக்கட்டன்..." மனதுக்குள் தாய்மை எட்டிப் பார்த்தது.

அருகிலிருந்த சிறுகல்லின் மீது அமர்ந்தாள். மெல்ல முன்புறம் விலக்கிக் குழந்தையை மார்போடணைத்துக் கொண்டாள். பால் குடிக்கத் தெரியாது தடுமாறிய அதன் பிஞ்சு வாயினுள் முலைபுகுத்தித் துணியால் மறைத்துக் கொண்டபோது அவளது மனமே அவளைப் பரிகாசஞ் செய்தது. ஊரின் கண்களுக்கு அவள் 'மானமற்றுப்' போய்ப் பல நாட்களாகி விட்டது.

யாருமற்ற தனிமையில் அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் பதினெட்டை அண்டிய ஒரு பெண் தன் சிசுவுக்குப் பாலூட்டிக் கொண்டிருப்பது என்பது எத்துணை அசாத்தியமானது. ஆனாலும் அசாத்தியங்களும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. யாராவது கண்டால் கூட முதலில்

பயங்கொள்வார்கள். இவள் தானே அறிந்தால் எச்சிலாய்ச் சொல்வியிறுவார்கள்.

"இதுகளுக்கு இரவு தானே பகல்... ச்சே..." நீண்டதூரம் நடந்து வந்த களைப்பு அசதியாகிக் கண்களை மூடிற்று. குழந்தை மெல்லிளஞ் சூட்டை உணர்ந்தபடி 'பால்' உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. உயிர் பருகும் 'ஒருவித' ஆனந்தத்தைத் தனதாக்கி உறிஞ்சலோசை செய்யும் அச் செவ்வண்ண உதடுகளை நோக்கிய அவளது கையொன்று இயல்பாய்க் குழந்தையின் தலை வருடிற்று. அவளது நினைவுகள் ஒரு வருடத்தின் முன்னதான அந்தப் பயங்கரத்தைச் சூழ்ந்தன.

★★★

வெறும் கூரையும் சீமெந்துத் தரையுமான கட்டிடம் அது. அதில் தான் நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து இவளது இரவுத்தூக்கம் இருந்து வந்தது. பகலில் தாய் பிச்சை எடுப்பதும் ஏதாவது கூலிவேலை செய்யவுமெனப் போகும் போது மரத்தடியில் வந்து கூடும் பையன்களின் விளையாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் அவள். அவளுக்குத் தகப்பன் என்ற சாயலே நினைவில் இல்லை. எல்லோரும் போலத் தானுமொரு புருஷனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டதாகவும் அவர் இடையில் செத்துப் போனதாகவும் தான் அம்மா சொன்னாள். எதென்றால் என்ன? அவரைப் பற்றிக் கேட்டால் அம்மா துன்பப்படுவாள். அம்மா துன்பப்படுவது இவளுக்குப் பிடிக்காது.

வறுமைப்பிடிக்குள் வாழ்ந்தாலும் அவள் உடம்பில் பருவம்- அழகை வாரிக் கொட்டிற்று. கொஞ்சம் வளர மரத்தடிப் பையன்களின் பார்வை இவள் மேல் ஊர்வதையும் ஊர்ப் பெரிய மனிதர்களில் சிலரின் ஊடுருவற் பார்வைகளையும் பொறுக்கமுடியாமல் தாயிடம் சொல்லி அழுவாள். தாயும் சேர்ந்து அழுவாள். ஒரு அழகிய இளம்பெண் தனித்து வாழ்வதற்குரிய சிரமங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வயது தன்பாட்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது. அந்த வாழ்க்கை முறையை மாற்றித் தன் 'கண்மணியை' நல்லபடி வாழும் சூழலில் சேர்த்து

விடுவதற்காக அம்மா இருக்கும் நாள்வரை முயற்சித்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

"பெட்டைப்புள்ளையாய் வந்து துலைச்சியேடி..."

பிஞ்சுக் குழந்தையிலிருந்தே தாயின் சலித்த வார்த்தைகளையே இவள் கேட்டாள். இவள் மட்டும் ஆண்பிள்ளையாக இருந்திருந்தால் தலையெடுத்ததும் தாயைப் பூவாகத் தாங்கியிருக்கலாம் என்ற வலிய எண்ணம் அம்மாவின் சாகும்வரை இருந்தது. சாவப் படுக்கையில் தான் கூலிவேலை செய்து வந்த வீட்டோடு இவளை அண்டிவிட்டுக் கண்ணீர் வழிய வழியச் செத்துப் போனாள். அன்றோடு இவளது 'சத்திரவாழ்க்கைக்கு' முற்று விழுந்தது. 'முதலாளியம்மா'வின் வீட்டோடு நீண்டு கிடந்த காணித்துண்டின் எல்லையில் இரு அறைகளுடன் கிடந்த 'தாய்மனை' யில் தான் இவள் இரவு தங்கினாள். பகல் முழுவதும் ஓயாத வீட்டுவேலைகளுடன் போகும். வேளாவேளைக்குச் சாப்பாடும் மாணங்காக்கத் துணியும் கிடைத்ததில் திருப்தியோடு வாழ்வு நகர்ந்தது. தாய் இருந்திருந்தால் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள்.

"பெட்டைப்புள்ளையைத்... தனிய விட்டிட்டுப் போறனே... நான் பாவி..." அம்மா கடைசியாக விக்கி விக்கிச் சொன்ன வார்த்தைகள் அவைதான்.

கடமையுணர்வும் நன்றியுணர்வும் மீதுர பகல் முழுவதும் 'மாடாய்' உழைப்பாளர் அவள். இரவில் நிர்ச்சலனமற்றுத் தூங்க முடிந்தது இப்போது. முன்னர் 'சத்திரவாழ்வில்' அவ்வாறில்லை. முதலாளி நல்லவர். குளிந்த தலை நிமிர மாட்டார். ஆனால் இவள் 'தொட்டாட்டு' வேலைகளில் மூழ்கியிருக்கும் சில பொழுதுகளில் மட்டும் 'அவளையே' பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அவரை அவள் கண்டிருக்கிறாள். அப்போது வேட்டை நாயின் கண்களைப் போல ஒருவித வெறி அந்தக் கண்களில் மின்னும். பயத்தில் இவளுடைய உடம்பு முழுதும் சிலிரிக்கும். கைகள் குளிர்ந்து நடுங்கும். தன்னைச் சமநிலைப்படுத்தி அவள் பார்ப்பதற்கிடையில் 'அங்கு' முதலாளி இருக்கமாட்டார். பிரேமையோ? பெண்மையைக் காத்துக் கொள்வது பற்றித் தாய் ஊட்டியிருந்த

எச்சரிக்கைகளின் மனவெளிப்பாடோ? அவள் அறியாள். இரவில் கூட அந்த வேட்கை மிகுந்த பார்வை கனவில் வந்து துன்புறுத்தும். ஆனால் வெளியில் சொல்லமுடியாது. ஏழைசொல் அம்பலத்தில் ஏறுவதில்லை. மேலும் இந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறினால் மீண்டும் எதுவித காப்புமற்ற சமூகவெளிக்குள் எடுத்ததற்கெல்லாம் பயந்து கொண்டு வாழவேண்டியிருக்கும். அந்தப் பயம் ஒன்றே அவளை வாய் பேசாதிருக்க வைத்தது.

ஒரு மழைத்தூறலான நாளின் மாலைப் பொழுதில் வீட்டினுள் முடங்கிக் கொண்டிருந்தாள். முதலாளியம்மா கொடுத்தனுப்பியதாகச் சொல்லி 'வீட்டுவேலையாள்' கொண்டுவந்த சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டதி லிருந்து ஒருவித மயக்கமாய்... நிற்கமுடியாத தள்ளாட்டமாய் விளக் கேற்றக் கூட முடியாது ஓய்ந்து போய்க்கிடந்தாள் அவள். "கனிக்" என்ற பூட்டுத் திறந்து கொள்ளும் சத்தம் கேட்டது. யாரோ உள்ளே நுழைவது போலவும்... தன்மேல் வலிந்து படர்வதாகவும் உணர்ந்தாள். எதுவுமே தெரியாத தன்னுணர்வற்ற மயக்கநிலையில் ஒரு அழகிய மொட்டு பலாத்காரமாய் விரிக்கப்பட்டது. காலையில் கண்விழித்த போது வலித்த உடலும் வயதின் அறிவும் அவளுக்கு நடந்ததைப் புரிய வைத்து விட்டன. உடல் முழுதும் அவமானத்தில் குறுகிச் சிறுக்க, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் பொழிய வாயை இருகைகளாலும் பொத்தியபடி அழுது கொண்டே இருந்தாள். காலையில் எழுந்த போது கூடக் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. வெளிப்புறமாக. அவள் நேற்றைய மாலைப் பொழுதில் பூட்டி எடுத்துவைத்த திறப்பு அதே தட்டில் கிடந்தது. முதலாளியிடம் தான் 'மற்றத்திறப்பு' இருந்தது. தன் வயதேயான மகளின் நினைப்பு அவளைச் சிதைத்தபோது அவரிடம் தோன்றியிருக்கக் கூடாதா? என்றெண்ணி ஏங்கினாள் அவள். அன்று பின்னேரம் முதலாளியம்மா கணக்குத் தீர்த்து வெளியேறும்படி சொன்னபோது இருந்த சந்தேகங்கள் யாவும் தீர்ந்து போயின. கண்ணீர் வழிய வழிய நடந்ததெல்லாம் சொல்லியும் நிர்த்தாட்சண்யமாக சகலதும் மறுத்து அவளை வெளியேறச் சொன்னார்கள். கடைசியில் கூட விம்மல் கனிமிடையே குரல் தளுதளுக்கக் கேட்டாள்.

"நான் என்ன பிழை செய்தன்?..."

"நடத்தை சரியில்லை என்று அறிஞ்சு கொண்டு வயசுக்கு வந்த உன்னை எப்பிட வைச்சிருக்கிறது...? நீ போயிடுறது உனக்கும் நல்லது. எங்களுக்கும் நல்லது...."

அதற்கு மேல் வார்த்தைகள் எதுவுமின்றி விக்கித்துப் போனாள். கண்ணீர் பொங்கப் பொங்க வீங்கிய முகத்தோடு தன் உடைமைகளை 'ரிஷாபாக்'கிணுள் போட்டபடி வெளியேறினாள். அப்போதும் கூட குனிந்த தலை நிமிராது முதலாளி பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

புருஷன் விபத்தில் போன பிறகு மகளுடன் வாழ்ந்துவந்த பொன்னம்மாக்கிழவி தான் இவளை ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளும் கடைசிகாலத்தில் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருப்பவள் தான். அம்மாவின் பால்ய காலத்துச் சினேகிதம். காலம் கடந்த பின்பு தான் அந்தக் கறைபடிந்த சம்பவத்தின் சாட்சியாகக் குழந்தை வயிற்றில் வந்திருப்பது புரிந்தது. வறுமையுள் உழல்கின்ற ஏழைப்பெண் மீது தாய்மையை வலிந்தேற்றி விட்டுக் கைகொட்டிச் சிரித்தது விதி. இனிச் சுமந்தாக வேண்டும். ஓரிரு முறைகள் தற்கொலை முயற்சியில் தோற்றாள். அவமானங்களுள் மூழ்கி மூழ்கிக் காறியுமிழும் சமூகத்தின் கொடிய வார்த்தைகளுள் தள்ளாடிப் பிரசவமும் ஆகிவிட்டது.

நன்றாக யோசித்துத் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்திருந்தாள் அவள். தகப்பன் போதெரியாத அவலத்துக்குள் ஒரு பெண்பிள்ளை வாழ்வது இந்த உலகில் மிகவும் கொடுமையானது. இவளது பிள்ளை என்ற அடையாளம் அந்தச் சிசு மீது படர்வதற்கு முன்பாகவே அவள் அதைப் பிரிந்தாக வேண்டும். அவளே கொண்டு போய்க் குழந்தையை ஒரு அநாதை விடுதியில் ஒப்படைத்தாலும் கூட அந்த அடையாளம் பிள்ளையைத் தொடரும். அது கூடாது. ஆகவே ஒரு இரவின் முடிவை அண்டிய பொழுதில் வழமையாகப் பரபரப்பாக இயங்கும் ஒற்றையடிப் பாதையில் அந்தச் சிசுவைப் போட்டுவிடும் எண்ணம் தோன்றிற்று. அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையைக் கொல்லும் வலிமை அல்லது உரிமை அவளுக்கில்லை. தன்னுடைய தலையில் காவியிருக்கும் எழுத்தைக்

கொண்டு அது யாருடைய கண்ணிலாவது பட்டுக் கொள்ளட்டும். கல்லுக்கடியில் இருக்கும் தேரைக்கும் நீர் காட்டும் இறைவன் கண்திருப்பாமலா போய்விடுவான்? பிறகு ஊரொதுக்குப் புறத்திலுள்ள பாழங்கிணற்றில் இவள் தன் வாழ்வை முடித்துக் கொள்வாள். சிந்தனைகளின் முடிவில் நேரம் வேகமாகவே ஓடியிருந்ததை உணர்ந்தாள். தாயின் நெஞ்சோடு ஓட்டியபடி பாலுறிஞ்சிய குழந்தை எதுவுமறியாத ஆனந்த மயக்கத்துள் துயின்று கொண்டிருந்தது.

மார்புச் சேலையை ஒதுக்கிக் குழந்தையின் பிஞ்சு முகத்தை உற்றுப் பார்த்தவள் அதன் துயில் கலையாது துணித்திரளை ஒழுங்கு படுத்தினாள். மெல்ல விலகி நடந்தாள். இதயம் கூக்குரலிட்டு அலற இவளின் புறம் ஆழ்ந்த அமைதிக்குள் புதைந்திருந்தது.

"எங்கிருந்தோ ஊளையிடும் நாய் வெறும் மாமிசத்திரளாய்க் குழந்தையைக் காவிப் போய்விடுமோ?" தாய்மனம் ஏங்கிற்று. ஆனாலும் தந்தைபேர் தெரியாத பெண்குழந்தையை இவள் தனிப்பெண்ணாய் எப்படிக்க காத்துக் கொள்ள முடியும்? அவளும் கூட இதே துன்பத்தைத் தன் தாய்க்குக் கொடுக்கப் பெண்ணாகப் பிறந்தவள் தானே. துணித்திரளைப் பால்நிலவொளியில் படுத்திவிட்டு கால்கள் சோரத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து நடந்தாள்.

"பெற்றமனம் கல்லாகிப் போச்சதே...." கண்ணீரோடு நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு ஐந்தாறு மீற்றர் தூரந் தான் நடந்திருப்பாள். ஒரு குறும்பற்றையில் மிதித்த போது 'வள்' என்றது ஒருநாய். கவனந் திரும்பிற்று பார்த்தவள் மனதில் ஒரு பொறி. பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். மென்னிலவொளியில் ஒரு பெட்டைநாயிற் பாலுறிஞ்சும் மூன்று சின்னஞ்சிறு குட்டிகள். தாயின் மீதளைந்த சுகத்தில் கண்மூடிக் கிடந்தது ஒன்று. அருகில் படுத்திருந்த இரண்டுங் கூடப் பெட்டைக்குட்டிகள் தான். அந்த நாயின் இரத்த பந்தங்களைக் காக்கும் தீவிர உணர்வில் இவள் அந்தராத்தமா வெட்கிற்று. அந்த ஒரு கணத்தில்

அவளுள் மகத்தான ஒரு மாற்றம் நடந்திருக்க வேண்டும்.

திரும்பி நடந்தாள். நடையில் ஒருவித பதட்டமும் வேகமும் தொற்றியிருந்தன. கிட்டத்தட்ட ஓட்டமாக இருந்தது அந்த நடை. சிறுதுணித்திரளுள் கால்களை உதைத்துக்கொண்டு கிடந்த குழந்தையை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்தாள்.

"என் செல்ல மகளே..... உனக்கு நானிருக்கிறனம்மா...."

அவளுள் நடந்த ஏதோவொரு மாற்றம் அல்லது தாய்மைக்கான கிளர்ச்சி வாழ்விற்கான துணிச்சலைக் கொடுத்திருக்க அவள் குழந்தையுடன் நடந்தாள். பொழுது வெளித்துக் கொண்டிருந்தது.

- தினகரன்
 21.04.2002

★★★

வானம் மட்டுமல்ல தேசமும்

மழை ஓய்ந்து விட்டிருந்த ஒரு மார்கழி மாதத்தின் இரவு பூமி மெதுவாகப் புலர்வுக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. ஈரம் காற்றில் கலந்து வருடி விலகியது. சிலிர்த்தது. தரங்கினியின் உடல்மட்டுமல்ல, மனமும் தான். மெதுவாகப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த பிள்ளைகளின் போர்வைகளைச் சரிப்படுத்தி விட்டாள். இந்த மனதின் நினைவுகளை மட்டும் சரிப்படுத்தி விட முடிவதில்லையே. போர்வைகள் போல அவற்றையும் சரிப்படுத்த முடியும் என்றால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும். நினைவுகள், மேகங்கள் அவை கலையும், சேரும், விதவிதமாய் உருக்கொள்ளும், பிறகு கருக்குலையும், சிறு சிறு துணுக்குகளாகி அலையும். அதே போலத் தானே... உண்மைதான் நினைவுகள் மேகங்கள். கொஞ்சம் கவித்துவமாகச் சிந்தித்தாள். மனதினுள் கீதனன். அவளது அன்புக் கணவன், நிஜங்களில் நெருக்கமாக இல்லாத விஷயங்கள் பொதுவாக நினைவுகளில் நெருக்கமாக இருக்கும். அதாவது அடிக்கடி இதயப்பரப்பில் மேலெழுந்து வரும். கீதனன் அவளது இளமைக் கால இனிய கனவுகளின் கதாநாயகனும் கூட. அவளது பிரதிகளாக ஒரு மகனும், மகளும் மட்டும் அவளருகில், இதோ பக்கத்தில் படுத்திருப்பவர்கள்.

மனம் தெளிவற்று இருந்தது. நேற்று வந்த நீலமடல் மனதிற்கு மிகச் சஞ்சலம் தந்து விட்டதும் அதன் காரணம். இது என்ன வாழ்க்கை? இது தான் வாழ்க்கை என்பதா? கைகளை நெற்றிக்குக் குறுக்காக மடித்துக் கண்களை மூடியபோதும் மனதினுள் கீதனன் தான். ஓ! இது மிகவும் கொடுமையானது. மனதிற்கு மட்டும் ஏன் இறைவன் இமைகளைப் படைக்கவில்லை? கண்களை மூடிக் காட்சிகளை விலக்கி விட முடிகின்றதே. ஆனால் எண்ணப் பிரவாகங்களை எந்தத் தடை கொண்டிருந்துவது? தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

சேவல் எங்கிருந்தோ கூவிற்று. சிறு பட்சிகளின் கலவைக் குரல்கள் இன்னதென்று இனங்காணமுடியாமல் எழுந்தன. அவளது உணர்வுகளும் கூட அப்படித்தான். இது இன்று நேற்று அல்ல. கண்களோடு இமைகளும் சேர்ந்தே உருவாகின்றதைப் போல நினைவு தெரிந்த நாள் தொட்டு இப்படித்தான். மெதுவாக இமைகளை விரித்தபோது சுவர்க்கடிகாரம் மூன்று சொன்னது. மீண்டும் கண்களை நிர்ப்பந்தமாக மூடிக்கொண்ட போது நினைவுகள் எது வித நிபந்தனையுமற்றுக் கடந்த காலத்தை மூடிப் பரவின.

ஏறத்தாழ எட்டு வருடங்களின் முன்னதாகவே அவள் திருமதி. தரங்கிணி கீதன் ஆகி விட்டாள். தரங்கிணி அதிஷ்டக்காரி என்று பக்கத்து வீட்டுப் பார்வதியாச்சி சொல்லிச் சொல்லிச் சந்தோஷப்படுவாள். கண்ணிறைந்த கணவன். கண்மணிகளென இரு குழந்தைகள் என்பதாகத் தான் அவளது வாழ்வு விரிந்தது. காலத்தின் தேவையும், சந்தர்ப்ப வசமாகக் கிடைத்த சகோதர உதவிகளும் சேர்ந்திருந்த சில வருடங்களின் முன்னால் கீதனும் பணம் தேடிப் புறப்பட்ட ஒருவனாக அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் பயணமானான். தொடக்க நாட்களின் பிரிவு புதிரானதாகவும், துயரமானதாகவும் இருந்தது.

"அவளுக்கு கென்ன அவன் வெளியிலை", ஊர் கதைத்தது. ஆனால் அவளோ பெரும்பாலும் மௌனமாகவும், சில வேளைகளில் வாய்விட்டும் அழுதபடி காலங்களை விரட்டினாள்.

"ஏன் பாட்டி! இப்பிடிப் பிரிஞ்சிருந்து பணம் தேடத்தான் வேணுமா பாட்டி?" அவள் இதயத்து அழுகை கேள்வியாகப் பிறக்கும்.

"முத்துக் குளிக்க வேணுமென்றால் மூச்சு அடக்கத்தானே வேணும்மா" பாட்டி இப்படித்தான். அறிவுரை சொல்வதற்கு அருச்சுனனுக்கு ஒரு கிருஷ்ண பரமாத்மா வாய்த்தது போலத் தான் அவளுக்கு பார்வதியாச்சி தோன்றுவாள். "நிரந்தரமாய் ஒரு தொழில் இல்லாமல் எத்தனை நாளுக்கு இருக்கிறதைச் சாப்பிட்டு கொண்டு இருக்கிறது? உத்தியோகம் புருஷலட்சணமடி. நாளைக்கு இளையதைக் கரை சேர்க்க இலட்சங்களுக்கு எங்கை போறது?" பாட்டியின்

வார்த்தைகளில் கல்லும் கற்பூரமும் கூடக் கரைந்து போகும். தரங்கிணி என்கின்ற மென்மையான பெண்ணும் அவளது வார்த்தைகளில் கொஞ்சம் ஆறுதல் அடைந்தாள்.

பிறகு பொழுதுகள் வழமைகள் ஆயின. பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை புகைப்படத்தில் தான் இனங்காட்டப்பட்டார். அந்த வேளைகளில் எல்லாம் மனம் துடிக்கும். இது ஏன்? எங்கள் சமூகத்தில் இந்தச் சாபக் கேடு ஏன் பரவிக்கொண்டே இருக்கிறது? இதன் முடிவு எது? எங்கள் தமிழ்ச் சாதிக்கு எப்போது விடிவு வரும்? அவளுக்குள் கேள்விகள் பெருகும். காயக்காமலேயே உதிர்ந்து விடுகின்ற பூ மாதுளை மலர்கள் போல அவளது கேள்விகளும் விடையில்லாமல் அழிந்து போகும்.

திருமணம் என்பது சேர்ந்து வாழ்கின்ற செயல்தானே. ஏன் எம் பெண்களுக்கு மட்டும் இது வாழ்வைச்சமக்கும் வேலையாகிக் கிடக்கிறது? கிட்டத்தட்ட பிள்ளைகளின் வாழ்வு முழுவதும் அவளது மடியில்தான் கரைந்திருக்கிறது. இடப்பெயர்வின் போது கூடக் கையில் ஒன்று. இடுப்பில் ஒன்றுமாய் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடிய போது கூடக் கணவனது ஞாபகங்கள் மட்டும் தானே அவளது துணைக்கு வந்தன. சில நேரம் வாழ்வே சலிப்பாக இருக்கும் அவளுக்கு. ஆனாலும் குழந்தைகளின் நல்வாழ்வுக்காக, குடும்பத்தின் செழிப்புக்காக குளிர்ந்த இரவுகளில் வேலை செய்கின்ற கணவனின் நிலையை நினைக்கின்ற போது மனதில் ஒரே எண்ணம் உறுதியாய் எழும்பும்." எப்படியும் பிள்ளைகளைப் படிப்பிச்சு நல்ல இடத்துக்கு கொண்டு வந்திட வேணும்." மீண்டும் இடம் பெயர்ந்த நாட்களின் கோலங்கள் ஊர்கோலம் போயின.

ஒரு புலராத பொழுதின் கருக்கிருட்டில் கைக்குக் கிடைத்த வற்றோடு வடமராட்சியில் இருந்து தென்மராட்சிக்குப் புலம் பெயர்ந்திருந்தார்கள். பார்வதியாச்சி குடும்பத்தினரின் உதவியோடு வாழ்வை ஒரு சிறு குடிசையில் முடக்கிக் கொண்ட காலமது. பசிய தென்னிலைகளின் ஊடாக நிலவு எட்டிப்பார்க்கும் ஒரு இரவு. நிச்சயமாக அந்த அழகினை இரசிக்க அங்கு எவரும் இல்லை. பசியும், துன்பமும் ரசிப்புக்கு எப்படி

இருக்கும்? ஆனாலும் செயற்கை விளக்குகளைக் குறைத்தே ஆக வேண்டிய தேவையாதலால் குடிசையின் வெளியே கூடியிருந்தார்கள்.

பார்வதியாச்சிக்கு உடம்பு சரியில்லை. உள்ளே படுத்திருந்தாள். தரங்கினியும், பிள்ளைகளும், பார்வதியாச்சியின் மகளும், பிள்ளைகளும் அங்கு கூடியிருந்தனர்.

"அம்மா! ஏன்மா நாங்கள் இஞ்சை வந்திருக்கிறம்?"

ஐந்து வயது மகனின் கேள்விக்குத் திரும்பினாள்.

"அது எங்கட இடத்தில ஆயி வரும்". "ஆயி வந்தால்..." மகனின் கேள்வி முடிக்கப்படாமல் பதில் வேண்டியது.

"வந்தால் சண்டை தொடங்கி விடும் அப்பன். ஆயிக்கும் இயக்கத்துக்கும் இடையில" தாயின் பதில் அது.

"இயக்கம் எண்டால் என்னம்மா?"

"இயக்கம் எண்டால் தமிழர் தான். நாங்கள் தமிழர். எங்களுக்கு ஒரு நல்ல தீர்வு, தனி நாடு தேவையெண்டு போராடுகிற கூட்டம்." சின்ன நெற்றி சுருங்கிச் சிந்தித்துச் சிறிது நேரத்தின் பின் மகன் கேட்டான். "அப்பியெண்டாப் பாட்டி சொல்லுகிற அண்ணாவை தானேயம்மா. ஏன்மா நாங்கள் தமிழர். தனி நாடு எடுக்கக் கஷ்டப்படுறம். அப்பா தமிழரில்லையா அம்மா?"

கேள்விகள் பலரகமானவை. சில சிந்திக்க வைப்பன. சில புத்தி சாலித்தனமானவை. சில முட்டாள்தனமானவை. சில பதில் சொல்ல முடியாதன. சில பதில் சொல்லக் கூடியன. சில தெளிவானவை. சில தெளிவற்றவை. இது எந்த வகைக்குரிய கேள்வி? ஏதோ என்னமோ இது மிக ஆழமானதும் கூர்மையானதுமான கேள்வி யென்பது உண்மை. குறுகிய சுயநல வட்டத்துள் நின்று கொண்டிருக்கும் தனது வாழ்வை நினைக்க வெட்கமாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது அவளுக்கு.

"நாங்கள் சாப்பிட்டுப் படுப்பமா அப்பன்?"

உடனடியாக எழுந்துவிட்டாலும் குறுகுறுக்கின்ற மனம் அன்றைய தூக்கத்தைத் தொலைத்து விட்டிருந்தது.

சில நாட்கள் கழிந்தன. பார்வதியாச்சியின் நோய் தீவிரப் பட்டிருந்தது. சுவாசிப்பது சாதாரணமாக அன்றி அவளது தொழிலாக இருந்தது. மூச்சு சத்தத்துடன் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. "இன்னும் என்ன! இரண்டு நாள் தங்கினா. அது பெரிய விஷயம்." பக்கத்துக் குடித்தனக் காரரின் தீர்க்க தரிசனத்தில் குழந்தை போல அழுதிருந்தாள். சிறு வயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்த அவளுக்குப் பாட்டி தான் எல்லாமுமாக இருந்தாள். கீதனன் அவுஸ்திரேலியாவிற்குப் போய்விட்ட பிறகு கூட பாட்டிதான் ஓரளவு தனிமையைத் தீர்த்தாள். தோல்விகளில் இவள் தோள்கள் துவண்ட பொழுதில் "இழந்துவிட்ட சூரியனுக்காக எப்போதும் அழுவதை விட உனக்குக் கிடைத்துள்ள நட்சத்திரங்களை ரசிக்கப் பழகு" என்பாள். பாட்டிக்குத் தெரியாது அது தாசூரின் வரிகள் என்று. ஆனால் இப்படிப் பல விடயங்கள் பாட்டியின் செவிவழிச் செல்வங்கள். இத்தனை அறிவான பாட்டி காணிப் பத்திரத்துக்கு கையெழுத்து இடுவதென்றாலும் கூடக் கட்டை விரலுக்கு மை நனைக்க வேண்டியவளாகத் தான் இருந்தாள். பத்திரிகைகள் வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்பாள். அரசியலில் பாட்டி வலு ஈடுபாடு.

"எங்கடை பிள்ளையன்" என்று உருகிப்போவாள். சந்திரிக்காவும் பிரபாகரனும் பாட்டிக்கு மிகச் சின்ன விடயங்கள். கத்தரிக்காய் கறிக்கு உப்பின் அளவு சொல்வது போல, வெற்றிலை காயாமல் பேண வழி சொல்வது போல பல ராஜதந்திரங்களை, 'சிம்பிளாக' எடுத்து வீசுவாள் பாட்டி.

"இதில கொஞ்சம் நிதானமாய் நடந்து கொண்டிருக்கலாம் தான். ஆனால் நெருப்பு எப்படிச் சுடாமல் இருக்க முடியும்? சுடுவது அதன் இயல்பு. நாங்கள் தானே அதை அறிவோடு பயன்படுத்த வேணும்? இவர்கள் துடிப்பான இளம் குருத்துக்கள், இவர்களுக்குள் கோபம் அடிக்கடி கிளறும். 'அம்மையார்' பொறுத்துப் போகலாம் தானே" என்று வாதிடுவாள். "இல்லைப் பாட்டி நாங்கள் தமிழர், எண்ணிக்கையும"

குறைவு. பொறுத்துத் தானே போக வேணும்" என்று பாட்டியிடம் யாராவது சீண்டினால் போதும் பாட்டிக்குள் எரிமலையே வெடிக்கும். "எண்ணிக்கையும் குறைவாடா? வேறே எது குறைவு? நீ தமிழன் தானே எண்டிட்டு துணி உரிஞ்சிட்டுத் திரிவியேடா? மானம் வேணுமடா. மண்ணுக்கு மானம் இருக்கு. அந்த மண்ணைக் காக்க மானத்தோட போராடப்பழகு. இல்லையெண்டால் அப்படிப்பட்டதுகளை மரியாதை செய்யப் பழகு." பிறகு பாட்டி உணர்ச்சி வசப்பட்ட பேச்சில் தந்தை செல்வா, தியாகி சிவகுமாரன், தியாகி திலீபன் அப்படி மாவீரர் எல்லாம் வந்து போவர். தரங்கிணி புறநாடூற்று வீரத் தாயையும் வேழம் படுத்த வீரங்கனையையும் நினைத்துக் கொள்வாள்.

"வீரம் சேர்ப்பது தாய் முலைப்பாலடா" என்ற வரகவி பாரதியின் கூற்று நினைப்பில் வரும். பாட்டி கூட ஒரு பிள்ளையை மண்ணுக்கே கொடுத்துவிட்டாள்.

"தாரா... டியேய்... தாரா... பக்கத்திலை நிக்கிறியே மோனை?"

பாட்டி கண்களை மூடியபடியே கேட்டாள்.

"ம்... சொல்லுங்கோ பாட்டி. ஏதாவது தேவையே..." இவள் குரலில் கவலை கரகரப்பு வடிவத்தில் ஏறியிருந்தது.

"இல்லை மோனை, நானும் இனிப் போய்ச் சேர்ந்திடுவன். நீ இந்தக் குஞ்சுகருமனை வைத்துக்கொண்டு என்னடியம்மா செய்யப் போறாய்? இனி எங்கடை இடத்துக்கு போகக் கிடைக்குதோ.... என்னமோ?"

நோயின் வேதனை பாட்டியைப் பேசவிடாமல் தடுத்தது. "அதெல்லாம் போயிடுவம் பாட்டி, அரசடிச் சாத்திரியார் அப்பிடித்தான் சொன்னவர்."

தொடர்ந்தவளைப் பாட்டியின் குரல் இடைமறித்தது. "அதுக்கில்ல மோனை, எங்கடை வடமராட்சி மண்ணில புதைக்கக் கிடைக்கேல்லையே என்று சின்னக் கவலை ஒன்று. அது போக, இந்தப் பிள்ளையள் எத்தினை எத்தினையாய்ச் செத்துப் போகுதுகள்.

தமிழனுக்கு எப்ப தான் விடியப் போகுதோ?"

பாட்டி "பிள்ளைகள்" பற்றிச் சிந்தித்த கணமே ஆவி பிரிந்து விட்டது. விறகுத் தட்டுப்பாடில், மாறிவிட்ட இந்த வழக்கத்தில் பாட்டி பக்கத்துச் சுடலையில் புதைக்கப்பட்டாள். அவளது புதைகுழியில் பூப்பரப்பிய ஒரு பொழுதில் சின்ன மகன் மீண்டும் கேட்டான்.

"அம்மா!.. பாட்டி தன்ர விருப்பப்படியே எங்கட மண்ணுக்குள்ளேயே நிறைய நேரம் நித்திரை கொள்ளப் போட்டா. அப்படியென்றால் எங்கடை அப்பம்மா அவுஸ்திரேலியாவில் செத்தாப்பிறகு இங்கை கொண்டு வரவேணுமா அம்மா?"

மகனைப் பார்த்தாள் அவள். வேர்களை நன்றாக ஊடுருவ விட்ட மரம் போல ஒரு உறுதியான தேச உணர்வு அவன் விழிகளில் சுடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போது ஏறிந்த பழைய ஞாபகப் பவனி? காரணம் இருந்தது. மீண்டும் தத்தம் இடங்களுக்குத் திரும்பி விட்ட பிறகும் வாழ்வில் ஒரு நிச்சயமற்ற தன்மை. நேற்று வந்த கணவனின் நீல மடலில் இவள் இன்னும் குழம்பிப் போனாள்.

என்றும் என் இனிய தரங்கிணி,

நலம். நலம் அறிந்ததால் சந்தோஷம். குழந்தைகளுக்கு அன்பு முத்தங்களுடன் தொடர்கின்றேன்.

இப்போது உவ்விடம் பிரச்சனை ஏதுமில்லையென எழுதியிருந்தாய். ஆனால் என் இதயத்தின் ஒவ்வொரு துடிப்பிலும் பயத்தின் அதிர்வுகள் தான் நிறைந்திருக்கின்றன.

குழந்தைகளும் நீயும் இங்கு வந்துவிடுவது நல்லதென்றே தோன்றுகின்றது. எமது இளமைக் கனவுகள் எரிய எரியத் தொழிலுக்குள் மூழ்கிய நாட்கள் தான் எத்தனை? தரங்கிணி! எத்தனையெத்தனை கொடிய இரவுகளில் நான் பிரிவின் கொடுமையில் அழுதிருக்கிறேன் தெரியுமா? என் வரையில்

பிரிவின் வேதனை சொல்லத் தமிழ் அகராதியில் வார்த்தைகள் இல்லையென்பேன்.

வாண்சித்திரத்தை வரைந்து விட்டுப் பரண் மீது தூக்கிப் போட்டு விட முடியுமா? இத்தனை நாட்களில் எம் குடும்பத்திற்கான பொருளாதாரச் செழுமையைத் தேடியிருக்கிறேன். ஆனால் நல்லதோர் வாழ்விற்கு எம் மண் பொருத்தமானதா? நீ முன்னைய நாட்களில் பிற நாட்டு வாழ்வை விரும்பாத விடத்தும் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுகிறேன். இவை வெறும் வரிகள் அல்ல. என் உயிர் உருகி வழியும் வரிகள், உடன் பதில் தேவை.

என்றும் அன்புடன்
கீதனன்.

இன்னும் பதில் எழுதவில்லை. போவதா? எம் தமிழ் மண்ணை விட்டுப் போய்விடுவதா? தமிழ் மொழி, கலாசாரம் எதுவுமே இல்லையாகிப் போய்விடுமா? கணவனின் தங்கையின் மகளவை நினைப்புக்கு வந்தது. ஒருத்தி "மல்" மற்றவள் "மங்க" இவர்களின் இயற்பெயர் மல்லிகா, மங்கை என்றாலும் நாகரிகம் கருதி மாற்றிக் கொண்டார்களாம். ஓ! என் மலரவனும்..... மாதங்கியும்..... அவர்களின் தலையை வருடி மீண்டும் சிந்தனைக்குள் மூழ்கிப் போனாள்.

நேற்றைய நிகழ்ச்சி நினைவில் படர்ந்தது. கருமுகில்கள் வான் பரப்பில் ஊர்கோலம் போயின. காரணம் இது மார்சுழி மாதம். அடிக்கடி அழுகின்ற தமிழினம் போல எதிர்பாராத தருணங்களில் எல்லாம் அவை மழையைச் சொரியும். மீண்டும் சிறிதாகச் சூரிய முகம் தெரியும். மரங்களில் செழுமை, சூளித்து விட்டு நிற்கின்ற அழகுப் பெண்ணாக எங்கள் தேசம்... இத்துணை அழகா என்று ஒரு வியப்பு அலை மணக்கடல் ஓரம் வரை வந்துபோகும். அவ்வாறான ஒரு மங்கலான மாலைப் பொழுதில்..... "அம்மா!..... அம்மா!..... நிறையவும் சின்னக் குடைகள் அம்மா" முதலிரு அம்மா என்ற அழைப்புக்கும் பயந்து, பதறி தொடர்ந்த செய்தியில் நிதானமாகி வெளியே வந்தாள் தரங்கிணி.

மனத்தினுள் காலையில் வந்த கீதனனின் கடிதமும், சிந்தனைக் குழப்பங்களும் சிதறிக் கிடந்த பொழுது அது "ஓ! காளானைக் கூட்டமாகக் கண்டிருக்கின்றான்." தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அங்கு ஒரு அழுக்கு சேருகின்ற தாழ்வான பகுதி ஒன்றில் நீர் வடிந்த நிலத்தில் செழிப்பாக ஐந்து காளான்கள் நிமிர்ந்திருந்தன. "இதென்ன இது... எழும்பு அப்பன் இந்த ஊத்தைக்குள்ளா... காலில் ஒரு செருப்புக் கூட இல்லாமல்"..... தாயின் அதட்டலில் மெதுவாக எழுந்து வந்தது பிள்ளை. ஆனால் திரும்பித் திரும்பி, அந்தக் காளான்களையே பார்த்தபடி... அதென்ன? அந்தக் காளான் கூட்டத்தில் அப்படியென்ன அழகைக் கண்டுவிட்டான்? அவளுக்குப் புரியவே இல்லை. கால்கள் கழுவி வீட்டினுள் கூட்டிவந்த பின்பும் மௌனமாகவே இருந்தான்.

"என்னப்பன்"

தாயின் மிருதுவான குரலுக்குத் திரும்பினான். சின்ன விழிகளின் இமைகள் படபடத்தன. சிறு வண்ணத்துப்பூச்சி செட்டையடிப்பது போலிருந்தது அது.

"அம்மா!... முந்திப் பாட்டி சொன்னவ எல்லேயம்மா. அண்ணாவை யள் மண்ணைக்காக்கப் போராடினம் எண்டு. அந்த அண்ணாவை மாதிரித்தானேயம்மா இந்தக் காளானும்... என்னம்மா!..."

கேள்வி விரிந்தது "என்ன மலர்!... என்ன சொல்லுகிறாய்?" மகன் என்ன சொல்லவருகிறான் என்ற கேள்வி அவள் விழிகளில் தெரிந்தது.

"பாட்டி சொன்னா. தமிழ் மண்ணை அண்ணாவை காக்கினமாம். இந்தக் காளானும் மண் நனையாமலுக்குக் குடைபிடிக்குது அம்மா. அதுதான்...."

ஓ! இவன் காலம் வளர்த்த குழந்தை. இவன் சுவாமிநாதன். இவன் குழந்தைத் தெய்வம். குமரப்பெருமான் குருவாகி ஈஸ்வரனுக்கு ஞானம் சொன்னானாமே..... இவனும்..... இவன் தாய்க்கு உபதேசிக்கின்றான். காளானில் கூட கண் கலங்க வைக்கும் தியாக வீரர்களைக் காணச்

சொல்கின்றான். தாயின் விழிகளில் பெருமிதம் தெரிந்தது. கலங்கிப்போன கண்களுடன் மகனை முத்தமிட்டபோது தமிழின் விடிவு பற்றிக் கொஞ்சம் நம்பிக்கை வந்திருந்தது.

தாய்மண் பற்று ஊறிய சிறு செடி இவன். நாளைய தமிழ்க் கலாசாரத்தின் மூலமாக விளங்கப் போகின்றான். இவன் மனத்து சிந்தனைகள் தமிழ்த் தேசத்தின் படிமானங்கள். ஒரு தேசத்துக்கான வெளிக்காட்டப்படாத விடிவெள்ளி. இவன். இவன் போன்ற குழந்தைகள் இன்றைய எம் தேசத்தின் தேவை. தரங்கிணியின் மனதில் ஆயிரமாயிரம் எண்ண அணிவகுப்புக்கள்!

மெதுவாக எழுந்து கட்டில் சட்டத்தில் முதுகு சாய்ந்தான். நேரம் மூன்று கடந்து முக்கால் மணிநேரம் விலகி விட்டிருந்தது. மகன் படுக்கையில் புரண்டான். சிறுபிள்ளைத்தனமான இவனது செயல்களைப் பார்த்து முடிவுகளை எடுக்க முடியுமா? கீதனனுக்கு அவன் சொல்லப் போகின்ற பதில் தான் எது? தவிர்க்க முடியாத காரணங்களில் போனவர்கள் ஒரு புறம்.

இவன் போவது அவசியம் தானா? மீண்டும் மகன் அசைந்து படுத்தான். சின்னக் கைகளில் ஒன்று போர்வையின் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. 'ஏன் கைகளை இறுக மூடியிருக்கிறான்.' தனக்குள் முணுமுணுத்தபடி பிஞ்சு விரல்களைப் பிரித்தான். இளஞ்சிவப்பாய்ப் பூவின் மென்மையுடனான கைகளை நித்திரையிலும் இறுக மூட முயற்சித்தது கண்டு அவளது ஆவல் இன்னும் அதிகரித்தது. மெதுவாகச் சின்ன விரல்களை பிரித்த போது உள்ளே காளான்..... அதே வெண்குடைபோல் விரிந்த காளான் சுருங்கிக் கசங்கிக் கிடந்தது.

உடல் முழுவதும் ஒருமுறை சிலிர்த்தது.

"எங்கடை தமிழுக்கும் ஒரு விடிவு வரத்தானே வேணும்."

பாட்டியின் குரல் காதினுள் ஒலிப்பது போலிருந்தது. தரங்கிணி எழுந்தான். மனதில் சகல உணர்வுகளையும் மீறி தெளிவு படர்ந்தது. பிள்ளையின் தேசப்பற்றுணர்வுகளை நிசிப்பதற்கு அவள் தயாராக

இல்லை. அவ்வாறான உரிமை இருப்பதாகவும் புரியவில்லை.

என்றும் என் அன்புக்குரியவருக்கு.....

மடல் தொடங்கினாள் தரங்கிணி, மனதில் உறுதி. தெளிவு, நம்பிக்கை அவ்வளவு தான்.

மழை முற்றுமாய் ஓய்ந்திருந்தது. புல் நுனிகள், சிறு மரங்கள், பூச்செடிகள், பறவையினங்கள் ஏன் உயிரினங்கள் யாவிலும், சடப்பொருட்கள் யாவிலும் உதயத்துக்கான உற்சாகங்கள்! ஓ..... வானம் வெளிக்கப் போகிறது. வானம் மட்டுமல்ல, தேசமும்..... வெளிக்கத்தான் போகிறது. ஏனென்றால் கீழ்த்திசையில் மட்டுமல்ல, தரங்கிணியின் பக்கத்திலும்.... சின்னச் சூரியன்...

★★★

விழவே காணாத அஸ்தமனங்கள்

ஒரு ஜனவரி மாதத்தின் திங்கட்கிழமை பனிமூட்டத்தை விலக்கிய படி மலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

காலைப் பொழுதிற்சேயுரிய குளிர்மை கலந்த தென்றல் சின்னப் பட்சிகளின் குரல் சுமந்து விலகிற்று. வழக்கத்திற்கு விரோதமாக எங்கிருந்தோ ஒரு ஒற்றைக் குயிலின் தவிப்புக் கலந்த சோக கீதம் இனியதான அப்பொழுதின் மீது சோக இழைகளை மெலிதாகப் பரப்பும்படியாக எழுந்து கொண்டிருந்தது. இவை எதுவும் பாதிக்காத வாறு அம்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். முழங்கால்களை மடித்து..... முதுகுப்புறத்தை சுவரில் சாய்த்து... முகட்டைப் பார்த்தபடி.... முக்கால் பங்கு நரைத்த தலை. விதி கடந்த ஏழு வருடங்களின் முன்பதாக வழங்கிய வெள்ளைச் சேலை. கறுப்பு என்றோ வெள்ளை என்றோ சொல்ல முடியாத மாநிறத்தில் மெல்லிய தேகம். ஒட்டிய கண்ணீர் காய்ந்த கன்னங்கள். எண்ணெய் ஏறிய சின்ன வெள்ளைக் கல் தோடு தவிர நகை வேறேதுமில்லை. அண்ணளவாக ஐம்பத்தைந்து அறுபது மதிக்கலாம் போல ஒரு தோற்றம். தலையை அசைத்து வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாள். "வேண்டாம் அது என்றை ராசனாய் இருக்க.... வேண்டாம்." வார்த்தைகளுடன் கண்ணீர் குபுக் என கொப்பளித்தது. "பிள்ளையாரே...." வேதனை மிகுந்த குரல் அடிவயிற்றிலிருந்து வெளிப்பட்டது.

"வுளர்ச்சியைப் பராபரமாய் வயங்கு விநாயகர் காக்க...."

எண்ண முடியாத அளவுக்கு எத்தனையோ தரம் விநாயகர் கவசம் உச்சரித்தாலும்.... இடையிடையே பல்வேறு தெய்வங்களிடமும்

சாரங்கர

மகனின் உயிருக்காகப் பேரம் பேசியபடி.... "பஞ்சமுகப் பிள்ளையாரே 'அதில்' ராசன் இல்லையெண்டா.... பத்தாயிரம் காசாத் தாறன்" "மடு மாதாவே! மகன் திரும்பி வந்தா, அவனின்ரை உயரத்தில மெழுகுவர்த்தி செய்து தாறன் தாயே" அம்மாவின் வாழ்வு என்கின்ற வரையறைக்குள் பத்தாயிரத்தை ஒன்றுசேர்க்கப் பார்ப்பது என்பது கேள்விக்குரிய ஒரு விடயந்தான். அதற்கென்ன. இப்போதைக்கு நேர்த்தி நெஞ்சுக்கு நிம்மதி தானே!

குப்பி வீளக்கு 'மினுக் மினுக்' என எரிந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா திரும்பிப் பார்த்தாள். மகளவை நாலு பேரும் படுத்திருந்தது தெரிந்தது. கிழிந்த பாய்க்கு அப்பாலும் பொன்மஞ்சள் வர்ணத்தில் கால்கள் நீண்டிருந்தன. மஹும்.... விழிகளில் ஏற்ற காட்சியின் வெளிப்பாடாகப் பலத்த பெருமூச்சு வெளிப்பட்டது. மூத்த மகள் சுந்தரி உட்கார்ந்திருந்தாள். முழங்கால்களுள் முகத்தைப் புதைத்து.... விம்மல் கூட இல்லை. நிசப்தமான அழகை. கடந்த இரவு முழுவதும் இதே கோலம். அத்தனை வேதனையும் நெஞ்சினுள் அடக்கி.... அது எப்படி சாத்தியமாகிறது?

உணர்வுகளை உள்ளே ஒடுக்கி.... தனக்கென்ற தனித்த பூமியை உருவாக்கி.... அதனுள் சுழன்றாடியபடி.... ஆனால் அது அவளுக்குப் பழக்கம். அவள் இயல்பே அதுதானா? அல்லது வாழ்வின் சுமைகளும் மூத்த பெண்ணாய்ப் பிறந்த பொறுப்பும் அவளுக்கு அவ் இயல்பை வழங்கியதா? என்று அம்மா சிந்தித்திருக்கிறாள். ஆனால் இன்றுவரை விடையில்லை. அம்மா எழும்பினாள். மெல்ல நடந்து முற்றத்துக்கு வந்தாள்.

"என்றை கடவுளே...." கடவுளைத் தன் உரிமையாக்கிக் கணநேரம் சாந்தியுற முயற்சித்தாள். மங்கிய நிலவு அழுது வடிந்து கொண்டிருந்தது. "எங்கை எங்கை பிறந்த பிள்ளையனோ -" நினைவின் சுமையில் உடல் கனத்தது. முற்றத்தில் வெண்மணலில் உட்கார்ந்தாள்.

"இப்ப 4.30 தானே. ஏழுக்குத்தானே பேப்பர் எடுக்கலாம். இண்டைக்குத் தெரிய வந்திடும். கடவுளே...." தனக்குத் தானே சொல்லிக்

கொண்டாள். அம்மாவின் வரலாறு நீண்டது. சோகமானது. ஒரு மௌனமான இலையுதிர் காலத்தைப் போல....

★★★

அம்மாக்குப் பெற்றோர் வைச்ச பெயர் செல்லம்மா. ஆனா ஊருக்கெல்லாம் அவள் செல்லம்தான். சிவராமனைக் கைப்பிடிச்ச மூத்த பெண் பிறந்த போது அம்மாவுக்கு வயது இருபத்திநாலுதான். தொடர்ந்தும் மூன்று பெண்குழந்தைகள். தந்தையின் சிவந்த நிறமும் தாயின் ஓடிசலான உடலமைப்பும் கரிய பெரிய விழிகளுமாய்... சுற்றியுள்ளவர்களின் விமர்சனங்களில் அம்மா நிறையவே அழுதிருக்கிறாள். பிறகு... நிறைந்த எதிர்பார்ப்பின் பின்னதாக, ஐந்தாவதாகப் பெடியன் பிறந்தான். கடவுள் கண் திறந்ததாய்க் கதைத்துக் கொண்டார்கள். அம்மா கண்மூடிக் கிடந்தான். அருகில் பூவின் மென்மையுடன் பிஞ்சு மகன் கிடந்தான். அம்மாவின் மனதினுள் தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். அதிசயமாக, அப்பாவையே போல... சிவந்த நிறமும் சுருண்ட தலைமுடியும், பிரகாசமான சின்ன விழிகளுமாக... ஒற்றை வசனத்தில் சொல்வதானால் விளம்பரத்தில் வருகின்ற ஒரு முழு ஆரோக்கியமான குழந்தையாக..... அந்தக் கணத்திலேயே சிவராமனும் அம்மாவும் சந்தோஷச் சிகரத்தின் உச்சிதொட்டு இறங்கி வந்தார்கள்.

சூரியகுமாரன் என்று சிவராமன் தான் மகனுக்குப் பெயர் சூட்டினார். "புனர்பூச நட்சத்திரம். கிரக நிலைப்படி விதியின் தீர்க்கம். ஆயுசு நூறு. அமோகமா வாழுவான்" குறிப்பு சொன்ன சோதிடர் கையில் நூறு ரூபாவை அழுத்திச் சந்தோஷப்பட்டவர் சிவராமன். ஆனா தினக்கூலி நூற்றைம்பதில் மிச்சம் அம்பதுக்கும் கொஞ்சம் அரிசி வாங்கிக் கஞ்சியோட சமாளிச்சது வேறகதை. குழந்தை வளர்ந்தான். சூரியகுமாரன் எழுத்துக்கு மட்டும்தான். ஊருக்கும் வீட்டுக்கும் ராசன்தான். மூன்று வயதாகும் போது குட்டித் தங்கைக்கு அண்ணனானான். அம்மா அழுதாள். சின்ன மகன் கன்னம் தடவிக் கேட்டான். சொன்னாலும் விளங்காத வயது. "காச இல்லையப்பன் வீட்டில்" ஏதோ சொல்ல

வேணும் என்பதற்காய்ச் சொல்லப்பட்ட பதில். "நான் இருக்கிறனம்மா... வளர்ந்தாப் பிறகு நான் உழைக்கத் தருவனம்மா..." வயதை மீறிய மகனின் தேறுதல் வார்த்தையில் சமாதானமாகிப் போனாள் அம்மா.

சின்ன மகன் வளர்ந்து விட்டான். ஆண்களுக்கு அசாதாரணமாய் வாய்க்கின்ற ஒரு மிருதுவான அழகுடன்... மேலுத்தடி மோலாக மயிரரும்பும் பருவம். ஆனால் அம்மாவுக்கோ அவன் குழந்தை ராசனாகவே இருந்தான். இந்த வயதிலும் அவன் தலைக்கு எண்ணெய் தேய்த்து விடுவாள். பசிக்கல்லை போல இருந்தால் சோறு குழைத்துக் கொடுப்பாள். ராசன் பாடசாலையில் வலு பிரசித்தமான ஆள். விளையாட்டுப் போட்டிகளென்ன, கல்வி ரீதியான போட்டிகளென்ன முதலாம் இரண்டாம் இடங்களில் அவனது பெயர் நிச்சயமாக இருக்கும். வாங்கி வரும் வெற்றிக் கிண்ணங்களையும் சான்றிதழ்களையும் அப்பாவின் படத்தின் முன் வைத்து ஆசிவாங்கும் மகனைப் பார்த்து அம்மா நிறையவே அழுதிருக்கிறாள். இப்போது உயர்ந்த வகுப்பில் முதலாம் ஆண்டு பூர்த்தியான நிலையில் நின்று கொண்டிருக்கும் மகனிடம் அம்மா வெளிநாட்டுப் பயணம் பற்றிச் சாடைமாதையாக சொல்லிப் பார்த்திருந்திருக்கிறாள். ஆனால் இந்த எண்ணமே இருக்க வேண்டாமென்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான் ராசன்.

'அம்மா, முதல் இருக்கிறதைக் கொண்டு சுந்தரியக்காவுக்கு ஏதும் செய்திட்டு...' ராசன் சொன்னதுக்கு அம்மா பதில் பேசவில்லை. மௌனமாக இருந்தான். சிறிய இடைவெளியின் பின் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

"எனக்கு மட்டும் விருப்பமா ராசன்? ஆனா... எங்கட குடும்ப நிலவரத்தை யோசிச்சுப் பாரப்பன்"

இப்ப மௌனமாக இருப்பது மகனின் முறை. தூய வெண்ணிற ஜீன்சும் ஷோர்ட்டும் வளர்த்தியை இன்னும் கூட்டிக் காட்ட "வாறன் அம்மா" விடைபெற்ற மகனை வேதனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அம்மா.

கொடிதாக வெயில் கொளுத்தும் ஒரு மத்தியானப் பொழுது.

பரிமளம் மாமி அம்மா வீட்டுக்கு வந்திருந்தா. "என்ன செல்லம் என்னவாம் சொல்லுறான்?" அடுப்படிக்குள்ளிருந்து வந்தபடி பதில் சொன்னாள் அம்மா.

"மனமில்லை எண்டுதான் மாமி"

"ஏனாம்? அஞ்சைக் கரையேத்த ஆசையில்லையாமே? ஆசைக்கு முன்னம் பொறுப்புத்தானே" பக்கத்து வீட்டுக்கை மூக்கை நுழைக்கிறதிலேயே தனி இன்பம் காண்கிற, சாதாரண தமிழ்ச்சாதியின் பிரதிநிதியாக நின்று பரிமளம் மாமி தொடர்ந்தும் புத்தி சொல்லத் தொடங்கினா.

"நீயும் புருஷன் இல்லாதவள். நினைச்சுப் பார் செல்லம். இவன் படிச்ச.... ஊரில சனம் சொல்லுற மாதிரி தற்சமயம்.... எஞ்சினியராக வந்தாலும்...." தற்சமயம் எண்டதை அழுத்திச் சொன்ன பரிமளம் மாமி தொடர்ந்தா.

"அது எந்தக் காலம்? அதுக்கிடையில மூத்தவளுக்கும் முப்பத்தைஞ்சாப்போகும். முந்தியே நீ இப்பிடித்தான். எந்த வேளையில் எதைச் செய்யுறதெண்டு தெரியுறதில்லை. ஏதோ என்றை கடமை. அந்த ரிச்சு போகுதுகளை எண்டு ஒரு ஆறுதலுக்குச் சொல்லுறன்" விரைவாகக் கதைத்ததால் மூச்சு வாங்கிச் சற்றே நிறுத்தித் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திய மாமி மீண்டும் சொன்னா.

"என்றை பெடியன் இப்ப மாசம் பதினையாயிரம் என்றை கைச்சிலவுக்கு அனுப்புறான்" பெருமிதம் பொங்கிய மாமியின் முகத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மா தனக்குள் ஒருமுறை சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"மாசம்..... பதினையாயிரம்.... மாமியின் மகன், மனதுக்குள் ஒருமுறை வந்து போனான்.

"புதுப்புது இண்டிமேற்'சும் கழுத்து தழுவும் தலைமுடியுமாக ஒரு

கூட்டம் இளைஞர்களுடன் திரிந்தவன். சில நாட்களின் பின் சந்தி வெறுமையாய்க் கிடந்தது. பின்னர் சேதி தெரிந்தது. பிற நாடு போனதாக..... வாய்க்குள் நுழையாத ஏதோ ஒரு நகரத்தின் பெயர் சொன்னார்கள். பிறகு அதுவே அவனது பதவியாகப் போனது.

மௌனமாக இருந்த அம்மாவிடம் பரிமளம் மாமி கடைசியாயும் சொன்னார். ஒரு சொற்பொழிவாளர் தனது கருத்தை இறுதியாகவும் உறுதிப்படுத்துவது போல....

"பிறகு யோசிச்சுப் பிரயோசனம் இல்லை. ராசனுக்குச் சொல்லு நான் வாறன்." அம்மாவின் மனதுக்குள் ஆயிரம் ஆயிரம் எண்ணக் குமுறல்கள். காலம் பரிசளித்த வெள்ளைப் புடைவை. கரை சேர்க்க வேண்டியது ஐந்து சகோதரிகள். இப்பதான் மூத்தவள் படிப்பிக்கத் தொடங்கினவள். தவிர எடுபிடி வேலைகளில் கிடைக்கும் கொஞ்சம் சில்லறைகள். இதுக்கெல்லாம் தீர்வாக இருப்பதெல்லாம் அறிவின் தெளிவுடனான அழகிய மகன் மட்டும் தானே.

★★★

சின்னதான அந்த வீடு நிலவொளியில் மூழ்கியிருந்தது. இரண்டு அறைகள். முன் விறாந்தை. அருகில் சிறிதாய் சமையலறை. அவ்வளவுதான். வெளிவிறாந்தை மேசை மீது மஞ்சளாய் ஒளிதுப்பும் 'லாந்தர்' விளக்கு. முன்னால் ராசன் கணக்குடன் போராடிக் கொண்டிருந்தான். வாழ்வுடனும் தானே. மும்முரமான சிந்தனை தேங்கிய முகம். ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். முழங்கையை மேசை மீது ஊன்றி.... இடது கைப் பெருவிரலும் நடுவிரலும் நெற்றியில் அழுத்தமாய்ப் பதிந்திருக்க.... ஒரு முற்றும் துறந்த ஞானி போல புறச் சூழலை மறந்து இருந்தான். இக் கோலத்தில் இவனைக் காணும் போதெல்லாம் அம்மா நிரம்பவும் அதிசயப்பட்டிருக்கிறாள். "என் மகன், என் மகன்" பெருமிதப்பட்டிருக்கிறாள்.

"இதை எப்பிடிக்குழப்ப...." வேதனை மிகுந்த கேள்வி மனத்தினுள் எழுந்தது. தேநீர் குவளையுடன் மகனருகில் வந்து மௌனமாய் நின்றாள்

அம்மா. மேசை மீது வைத்து விட்டு அமைதியாக நின்றாள். மகன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"என்னம்மா...?"

"தேத்தண்ணியக் குடியப்பன், கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்." அவனுக்குக் கொஞ்சம் புரிவது போலவும் கொஞ்சம் புரியாதது போலவும் குழப்பமாக இருந்தது.

எழுந்து நடந்தான். முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்த அம்மாவை நோக்கி. செய்து முடிக்கப்படாத கணக்கின் மீது திறந்த நிலையில் பேனா கிடந்தது.

முற்றத்து வேப்பமரம் பொன் மஞ்சள் நிலவில் பேரழகுடன் காட்சியளித்தது. தென்னோலைக் கீற்றுக்களின் ஊடாக அழகிய நிலவு தெரிந்தது. இரவிற்கேயுரிய மெளனத்துவ அழகு எங்கும் விரிந்திருந்தது.

"என்னப்பன் நான் சொன்னதை யோசிச்சுப் பார்த்தியோ?" அம்மாதான் கேட்டாள்.

ம்... துன்பத்தை வெளிக்காட்டாதிருக்க வார்த்தைகளைத் தவிர்க்கும் மகனை அம்மா முழுமையாகவே உணர்ந்துகொண்டாள்.

"இண்டைக்கும் பரிமளம் மாமி வந்தவ. மகன் மாதம் பதினையாயிரம் அனுப்புறானாம்." மகனிடமிருந்து பதிலில்லை.

"கந்தையரும் எங்களைப் போல தானே ராசா. ஐஞ்சுபொம்பிளைப் பிள்ளையள். இப்ப அதுகள் ஆக்கள் எப்பிடி மாறீட்டுதுகள்? எல்லாம் தம்பி ஒருத்தன் வெளிநாடு போனதால தானே..." கரைக்கும் விதத்தில் அம்மா கரைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மகனிடம் மெளனம். வார்த்தைகளற்ற அவனது மெளனத்தைக் காற்று வருடிச் சென்றது. நிலவு தன்போக்கில் எறித்துக் கொண்டிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் பூமியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. கருநீல வானம் கவிழ்ந்த கிண்ணமாய் விரிந்து கிடந்தது.

"எப்பிடியம்மா... படிப்பை விட்டிட்டு... உங்களை விட்டிட்டு... அக்காவை, தங்கச்சியை விட்டிட்டு..." தொடர முடியாது கம்மிய குரலைச்

செருமிச் சரி செய்துகொண்டான். அம்மாவுக்குத் தெரியும். ராசாத்தியை விட்டிட்டு... என்பது மகனின் மனதில் மறைந்து போன மடிந்து போன வார்த்தைகள்.

ராசாத்தி முறைப் பெண். சின்ன வயதிலேயே, சிவராமனும் தங்கையும் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி பிள்ளைகளின் வயது வளர்ந்தபோது தாய் அன்பும் வளர்ந்தது ஊரறிஞ்சு கதை. அம்மா வாய் திறந்தாள்.

"நீ வளர்ந்தவன் தம்பி... யோசிச்சு முடிவு செய்யப்பன்." எழும்பிப் போன அம்மாவைப் பார்த்தபடி நெடுநேரம் அசைவற்றிருந்தான் அன்பு மகன்.

மேசை மீது விளக்கு ஒளியெறிந்து கொண்டிருந்தது. விராந்தை முழுவதும் இயலுமான வரை ஒளியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஒளிவீசும் விளக்கின் அடியில் மட்டும் கருநிற வளையம் கவிந்து கிடந்தது. "இந்த விளக்காக... நானும்... இயலுமானபடி ஒளி விரித்து என்வரையில் இருள் தேக்கி வாழ்வதுதான் காலத்தின் தேவையா?"

தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டான் ராசன். இரவு எதையும் கவனிக்காது தன்போக்கில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. கண்களை இறுக மூடினான் அவன். ஒரு வெயில் கொதிக்கும் பாலை வெளி கண்ணில் தெரிந்தது. எண்ணெய்க் காற்றுச் சுவாசித்து எலும்பாகிப் போனதாக 'குவைத் நண்பன்' எழுதிய கடித வரிகள் தெரிந்தன. ஒரு மயான வெளியில் அம்மாவும் சகோதரிகளும் ராசாத்தியும் நிற்பதாக காட்சி ஒன்று தோன்றி மறைந்தது. சின்ன வயதில் செந்தாமரைப் பூவாய்த் தன்னைக் காத்த தந்தையின் முகம், தாங்க முடியாத வேதனையுடன் பிறநாடு போகச் சொல்லும் அம்மா எல்லாம் மனத் திரையில் அணிவகுத்தன.

எழுந்தான். உறுதியாக நடந்தான். விரித்தபடி அடையாளம் வைத்துவிட்டு வந்த கடந்த கால விளைத்தாள் மீது திறந்தபடி பேனா

கிடந்தது. ஒரு உறுதியுடன், பேனையை மூடி அருகில் வைத்தான். கடந்தகால வினாத்தாள் புத்தகத்தை இறுதியாக ஆசை தீர், இரு கைகளாலும் தழுவி இறுக மூடினான். பாய்மீது படுத்து கண்ணீர் உகுத்துக்கொண்டிருந்த தாயின் கரங்களைத் தன் வலிய கரங்களில் அடக்கி மெதுவாக உறுதியாகச் சொன்னான்.

"நான் தீர்மானிச்சிட்டன், சரியம்மா."

★ ★ ★

காலம் நகர்ந்தது. அம்மாவின் தாலி தொடக்கம் காணி வரைக்கும் காணாமல் போயின. முயற்சி தொடர்ந்தது. "நாளைக்குக் கொழும்புக்குப் போறானாம் ராசன்" ஊர் கதைத்த நாளும் வந்தது. முடிவில்லாத மௌனத்துடன் ராசன்... வெற்று வளிமண்டலத்தை உற்று நோக்கியபடி... எதையோ தேடியபடி... அதிலென்ன விசேஷமாக....

மற்றவைக்குத் தெரியாவிட்டாலும் சுந்தரியக்காக்கு மட்டும் அது தெரிந்தேயிருந்தது. தம்பி தன்னை வெறுமையாக்கி தன்னாசைகளை வெறுமையாக்கி, வெறுமைக்குள் கரைந்தே போக முயற்சிக்கிறான் என்பது. சுந்தரி ராசனுக்கு மிக மூத்தவள். முதல் பிறந்த பெண். மிருதுவான ஒரு அழகிய சங்கீதம். அதிர்ந்து பேசத் தெரியாது. இருபத்தாறில் இருவாரங்களின் முன் கால் பதித்தவள். டானியலின் மனதில் அழகிய உணர்வுகளை அறிமுகமாக்கியவள். அது ராசனுக்குத் தெரியும். ஆனால் ஊருக்குக் கதை தெரிந்தபோது பலரும் துடித்தே போனார்கள். "உங்கட சுந்தரியை ஒரு கிறீஸ்தவனுக்கு எப்பிடிக்கொடுக்கலாம்?" செல்லம் வீதிக்கு வந்த பொழுதுகளில் இத்தகைய வினாக்கள் பலவற்றால் தாக்கப்பட்டாள்.

"அவன் ஆள் வேற ஊராம். சாதி என்னவோ தெரியாது" கனகேஸ் அன்றி மிகுந்த கரிசனமாய்த் துன்பப்பட்டுக்கொண்டா. டானியல் பணத்தால் கனமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். நல்லவன் என்று நாலு பேரிடமும் பெயர் வாங்கியவன். அதற்கு என்ன செய்வது? மதம் மாறினால் ஊர் மறுக்குமே!

இதனால் டானியல்-சுந்தரி அன்பிற்குத் திரை விழுந்தது. சுந்தரி தாய் சொல் மீறாத பிள்ளை. தாய் ஊர் விமர்சனங்களுக்கு மிகவும் பயந்த ஒரு விதவை. ஆகவே டானியல் ஐந்தாறு மாதங்களாகத் தேவதாஸ் கோலத்தில் திரிய வேண்டியதாயிற்று. மீண்டும் மீண்டும் காயப்பட முடியாததாலோ என்னவோ, ஒரு சிவராத்திரி மாதத்தில் அந்த ஊரிலிருந்தே காணாமல் போனான்.

அடங்கி அடங்கி அழுத சுந்தரியக்கா முன்னிலும் அதிகமாய் அமைதியாய்ப் போனாள். படபடக்கின்ற இமைகள். சந்தோஷமாய் உயர்கின்ற புருவம். உற்சாகமாய்த் தலைசாய்த்துச் சிரிக்கின்ற சிரிப்பு. எல்லாமே அவளிடம் இழக்கப்பட்டுப் போயின டானியலுடன்.

"தம்பி போக முன்னம் ஒருக்கா ராசாத்திட்டப் போட்டு வாவப்பன்." அம்மாதான்.

"நேத்தைக்கே சொன்னன். அவள் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பள்...."

"ம்..." தாங்க முடியாத காயம் கொண்ட ஒரு நோயாளியைப் போல ஒரு முனகல். வேறேதுமில்லை ராசனிடம்.

மாமி வீட்டுக்குப் போனபோது ராசாத்தியை வெளியே காணவில்லை. மாமியின் வரவேற்பில் வெளித் திண்ணை மீது அமர்ந்தான். மாமியோடு மிகக் கொஞ்சமாய் வார்த்தைகள். மாமனார் தேநீருடன் வயல் நிலவரம் தொட்டு நாட்டு நிலவரம் வரை சகலதும் துழாவினார். இளைய வயதின் விழிகள் ராசாத்தியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தன. மாமா அவசர வேலை இருப்பதாய் எங்கோ புறப்பட்டுச் சென்றார். சிறிது நேரம் சென்றது.

மாமியின் அழைப்பில் கதவின் அருகில் ராசாத்தியின் நிலாமுகம் தெரிந்தது. கூந்தல் கார்மேகம். நெற்றி மூன்றாம் பிறை. கண்கள் கயல். நாசி எள்ளுப்பூ. அதரம் கொவ்வைப் பழம். கழுத்து சங்கு. கீழே பொன்மஞ்சள் மேனி. முழுப்பாவாடையின் விளிம்பு தழுவி எட்டிப் பார்க்கும் வெண்பஞ்சுப் பாதங்கள். பச்சைப் பாவாடைத் தாவணியில் ஒரு தேவதை போல....

ராசாத்தி விழி மலர்த்தினாள். கரிய பெரிய விழிகள் கஸ்தூரி மஞ்சள் பூசிய முகத்தில் மிக அழகாய்... ஆனால் கண்ணீர் நிறைந்து... மெளனம். அளவு கடந்த மெளனம். "கண்ணொடு கண். நோக்கில்..." படித்த திருக்குறள் ராசனின் மனதுள் வந்து போனது.

உமிழ்நீரை விழுங்கி, துடிக்கின்ற அதரங்களைச் சமப்படுத்தி... மிகக் கஷ்டப்பட்டு வாய் திறந்தான் ராசன்.

"வரட்டுமா ராசாத்தி..." வார்த்தைகளில்லாமல் தலையசைத்தாள் ராசாத்தி. ஓம் என்பது போலவும் இல்லை என்பது மாதிரியும் ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது அது. எங்கோ ஒற்றைக் குரல் கூவியது.

தூரத்தே தெருவோர நாயின் ஊளைச் சத்தம் கேட்டது. முற்றத்துக் கற்பூரவள்ளிக் காற்று இருவரையும் வருடி விலகியது. விடைபெற்றுக் கொண்டான். தன் அன்பு கருதிய ஞாபகச் சின்னத்தை ராசனிடம் கொடுத்தான் ராசாத்தி. வீடு வந்ததும் திறந்து பார்த்தான்.

அழகிய கைக்குட்டை. மிகுந்த வேலைப்பாடுடன் காணப்பட்டது. பலநாள் முயற்சி என்று பார்க்க புரிந்தது. மென் நீலத்தில் அழகான இரு சிறிய சிட்டுக்குருவிகள். அருகே சிறு கூடு. அதனுள் சின்னக் குஞ்சுகள் இரண்டு மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தபடி..... "ஓ... தமிழ்ப் பெண்மைதான் எத்துணை நளினமானது....." கலங்கிய கண்களைத் துடைத்தபடி பிரயாண ஆயத்தங்களில் இறங்கினான் ராசன்.

★★★

ஆறுமுகம் மாமாவுடன் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தாயிற்று. திரைப்படத் தளமான பரபரப்பு நிறைந்த உலகம். ராசனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. அந்த வான் தொடும் கட்டிடங்கள். வாலிபர்கள். யுவதிகள் எல்லாமே. இளம் பெண்கள் அதிகம் குறைவாய் ஆடைகளிட்டிருந்தார்கள். ஆண்கள் பெண்களாக உருமாறப் பெரிதும் முயற்சித் திருந்தார்கள். தனியார் முகவரிடம் ஒருமாதிரி திரட்டிய பணத்தைக் கொடுத்து, பெரிய கட்டிடமொன்றின் சிறிய அறையொன்றினுள் இடம் கொடுக்கும் வரை ஆறுமுகம் மாமா உதவினார். பின்னர் காணாமல்

போனார். "உலகம் தெரியாத பிள்ளை. உங்கடை பிள்ளையாகக் கவனியுங்கோ... அனுப்பிப் போட்டுத்தான் வாங்கோ, தயவுசெய்து..." அறுபது வீத அழகையுடன் அம்மா கெஞ்சிக் கேட்டது இவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

மின்விசிறி சுழன்று கொண்டிருந்தது. செயற்கைக் காற்று அவனுக்கு நிச்சயமாகச் சுகம் தரவில்லை. சேர்ந்திருந்த நண்பர்கள் பல ரகங்களில் இருந்தார்கள். பலரும் பலவித எதிர்பார்ப்புகளுடன்... சிலர் இலட்சியங்களுடன்... சிலர் இலட்சியமே இல்லாதவர்களாக... ராசனுக்கு ஊர்தான் மனதுள் ஊர்கோலம் போனது. அவனைப் பொறுத்தவரை உற்சாகம் என்பது மறந்துபோன உணர்வாய்க் கிடந்தது. கதைக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் கதைத்தான். சிரிக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சிரித்தான். கிராமத்துப் பிள்ளையார் கோயிலும்... வயலோர நெல் சலசலப்பும்... மிருதுவாய்த் தடவும் மென்காற்றும்....

"ராசன்... ராசன்..." கொழும்பு வருவதன் முதல் நாளிரவு மடியில் படுத்தி..... அழுதமுதே பொழுது நகர்த்திய அம்மாவும். சகோதரிகளும் வேதனையைக் கூட்டினார்கள். பிறகு... ராசாத்தி... மாமா மாமி... பள்ளிச் சினேகிதிகள்... கடந்தகால வினாத்தாளர்கள்... கடைசி நாள் செய்து முடிக்காத கணக்கு... வகுப்பில் உயர்வுப் புள்ளிகளுடனான அவனது பெறுபேற்று அட்டவணைகள்... எல்லாம் சுமைகளாய் அழுத்தின. சுண்ணக் கல்லின் கீழ் நசிபடும் மல்லிகைப் பூவாய் அவன்.....

"எல்லாம் கொஞ்சக் காலம். எங்களுக்கும் விடியத் தானே வேணும். கஷ்டப்பட்டு உழைக்க வேணும். அக்காவை கரைசேர்க்க வேணும். பிறகு... பிறகு... தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவன் அமைதியாக எழுந்தான். தனது சூட்கேஷைத் திறந்து பத்திரப்படுத்திய 'அதை' பரிவுடன் எடுத்து மிருதுவாய்த் திறந்து பார்த்தான். அது... ராசாத்தி கொடுத்த அழகிய கைக்குட்டை.....

★★★

தம்பி போட்டானாம் திரும்பி வந்த ஆறுமுகத்தார் சொன்ன சேதியைப் பரிமளம் மாமிக்குச் சொல்லிச் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டான்

அம்மா. தொடர்ந்த சில நாட்களில் ராசன் கைப்பட எழுதிய சேதியும் கிடைத்தது. அம்மா வருகின்ற தேருக்கு அடியுழிப்பதாகவும்... சுந்தரியக்கா தம்பிக்காக கந்தசஷ்டி பிடிப்பதாகவும்...மற்ற நாலுபேரும் ராசாத்தியும் "பால்செம்பு" எடுப்பதாகவும் நேர்த்திகள் நிறைந்தன. ஆனால் தொடர்ந்து பல நாட்கள் ராசன் பற்றிச் செய்தி ஏதுமில்லை. நாட்கள் மாதமெனும் பதவிக்காக விரைந்து கொண்டிருந்தன.

அம்மா அமுதபடி கோயில்களுக்கும் சோதிடர்களிடமும் செல்லத் தொடங்கினாள். கடைசியாய்ப்போனவர் கண் மூடிக்கொண்டு சொன்னார்.

"இன்னும் இரண்டு நாளில் தகவல் வரும்." தகவல் வந்தது. மிகுந்த வேதனை தருவதாக.... குறிப்பிட்ட தனியார் முகவர் அனுப்பிய அத்தனை பிள்ளைகளும் கடலினுள் மடிந்ததாகவும் சட்ட விரோதமாக ஒரு நாட்டிலிருந்து இன்னொரு நாட்டிற்குள் பிரவேசிக்கும் போது தற்செயலாக அந்த விபத்து நிகழ்ந்ததாகவும் யாரோ சொன்னார்கள். அம்மாவும் பிள்ளைகளும் அமுதார்கள். வேண்டாத தெய்வமெல்லாம் வேண்டினார்கள். நாளைய பேப்பரில் பெயர்கள் வருமென்றும் அதில் ராசனின் பெயர் இருக்காதென்றும் சிலர் ஆறுதல் சொன்னார்கள். அம்மா அமுதாள். குடும்பம் அமுதது. அந்த இரவு கொடியதோர் நீண்ட இரவாக அமுகையுடன் கழிந்தது.

முற்றத்து வெண்மணல் மீது அம்மா அமர்ந்திருந்தாள். ஊர்ப் பெண்கள் ஒவ்வொருவராய்க் கூடத் தொடங்கினார்கள்.

"என்னவாம்.....", "ஏதாவது தெரியுமே?" கேள்விகள்! அம்மா அமைதியாய் இருந்தாள். பரிமளம் மாமி தனது 'அவரை' பேப்பர் எடுக்க அனுப்பியதாகச் சொன்னார்.

"இஞ்சை இருக்கேலாதோ? தோட்டம் கொத்தித் தன்னும் சீவிக்க முடியாதோ? மெய்யாத்தான் கேக்கிறன்." பக்கத்து வீட்டுக் கதிரவேலுக் கிழவரின் கனமான குரல் கேட்டது. படிப்படியான உயரத்தில் செழிப்பாக வளர்ந்த மூன்று சகோதரிகளும் அமுது கொண்டிருந்தார்கள். கடைசிப் பெண் ரோலி அங்குமிங்கும் திரிந்து கொண்டிருந்தாள். அது அண்ணனாக இருக்காதென்று அதிக சதவீதத்தில் நம்பியவள் அவள்.

இனியும் துன்பம் தொடர்ந்தால் தெய்வம் என்பது ஏன் இருக்கிறது? பத்து வயதுக்கே உரிய விதண்டாவாதம்.

"புனர்பூச நட்சத்திரத்துக்கு இப்ப கிரகநிலை - கூடாதாம். நீவ் பூவில அருச்சனை செய்திருக்கலாமே" ஏதோ அப்படி செய்யாமல் தான் இத் தீங்கு விளைந்தது என்று அந்த முதிய பெண் கருதினாள் போலும்.

"நான் நட்சத்திரம் பார்த்து அனுப்பியிருக்கலாம். நான் சொன்ன போதே அனுப்பியிருந்தால், நல்லகாலத்துக்கை போய்ச் சேர்ந்திருப்பான்" பரிமளம் மாமி தன் தலையில் பிழை பொறுக்காமல் சாதுரியமாகச் சொல்லிக் கொண்டார். அம்மாவும் பிள்ளைகளும் மெளனமாக வாசல் பார்த்தபடி இருந்தார்கள். அருகே அமுது கொண்டிருந்த ராசாத்தி... உலகின் துயரம் முழுதும் தேக்கி வரைந்த அழகிய ஓவியம் போல....

"தேவையில்லாமப் பேசி முடிச்சி... இப்ப அவனுக்கு ஏதாவது எண்டா பிறகு இவளுக்கென்ன வாழ்க்கை" முற்கூட்டியே ராசாத்தியின் நிலைக்காக 'இரக்கப்பட்டுக்' கொண்டாள் இன்னொரு பெண்.

நேரம் ஏழு கழிந்து இரண்டு நிமிடம். அம்மா எழுந்தாள். வாசலுக்கு வந்தாள். பெண்களும் பிள்ளைகளும் தொடர்ந்தார்கள் ராசாத்தி இரு கைகளும் கூப்பி... கண்கள் அருவியாகப் பொழிய தூணில் சாய்ந்தபடி நின்றிருந்தாள்.

பரிமளம் மாமியின் 'அவர்' கையில் பேப்பரோடு... அவரது முகம் ஏனோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அம்மாவிடம் பேப்பரைக் கொடுத்தார். செய்தி வந்த இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டினார்.

அம்மா அவசரமாய் கை படபடக்கப் பார்த்தாள். 'பாஸ்கரன் சிவராசா' குழிவிழுந்த விழிகளை விழித்து... அந்தச் செய்தியைத் தொடர்கிறாள்.

பாஸ்கரன் சிவராசா தொட்டு ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... ஏழாவது பெயரும் கடந்து போனது. நெஞ்சுக்குள் அம்மா கடவுளுக்குச் சொன்ன நன்றிகள் நீண்டன. ஆனால் அம்மாவின் தலைக்கு மேலாக எட்டிப்

பேப்பர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சந்திரி அடக்கமுடியாத அழகையுடன் மயங்கிச் சரிந்தாள்.

அம்மாவுக்கோ புறச்சூழல் ஏதும் புரியாத கவனம். பஞ்சை யடைந்து போன விழிகளின் நீர்ப்படலத்தின்பால் அன்பு மகனின் பேர் தேடி... அதில் வரக்கூடாது என நேர்த்தி வைத்து... ஆனால் ஒன்பதாவது பெயருக்கு அம்மா வந்த போது....

பஞ்சமுகப் பிள்ளையாருக்கு நேர்ந்த பத்தாயிரம் தாள் தாளாய்ச் சிதறியது.

மடுமாதாக்கு நேர்ந்த மகனுயர மெழுகுதிரி பாட்டத்தில் சாய்ந்தது. அங்கே அம்மாவின் கை நடுக்கத்தில் படபடக்கும் பேப்பரில் "ஐயோ! என் ராசா."

'சிவராமன் சூரியகுமாரன்.'

- தினகரன் வாரமஞ்சரி

30.03.1997

★ ★ ★

நூலாசிரியை பற்றி...

எழுத்துலகப் பெயர்	: சாரங்கா
இயற்பெயர்	: சதாசிவமூர்த்தி குணாளினி
இன்று முழுப்பெயர்	: தயானந்தன் குணாளினி
பிறந்த திகதி	: 10.02.1975
பிறப்பிடம்	: சங்கத்தானை சாவகச்சேரி
கல்வி கற்றது	: சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி
இன்று வதிவிடம்	: இங்கிலாந்து
தற்போதைய முகவரி	: Mr. K.A. Thayanathan Jesus College Cambridge CB5 8BL U.K
கல்வித் தகைமை	: ஆசிரியை, ஆங்கிலப் பட்டதாரி
எழுத்துத்துறை பிரவேசம்	: 1992 - முதற்சிறுகதை : ஒன்றரைக்கால் (ஈழநாதம்)
ஆக்கங்கள் பிரசுரமான பத்திரிகைகள் :	
	வீரகேசரி, தினக்குரல், சஞ்சீவி, வலம்புரி, ஞானம், ஈழநாதம், தினகரன், கலைமுகம், அமுது, வெளிச்சம், அங்குசம், திசைபுதிது, மானுஷ்யம், உன்னையே நீ அறிவாய்.
நூல்கள்	கட்டுரைக் கதம்பம் (இவரது இரட்டைச் சகோதரி குமுதியுடன் இணைந்து எழுதியது)

விசேட எழுத்துத் தகைமை :

யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த 'ஸ்கிறிப்ட் நெற்' திரைக்கதை எழுத்தாளர் தெரிவில் இறுதிச் சுற்றுவரை தேறிச் சான்றிதழ் பெற்றவர்.

பரிசுகள் :

1. குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சங்கம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு.
2. வலம்புரி நடாத்திய
(அ) சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு.
(ஆ) கவிதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு.
3. பாரிஸ் தமிழ்ச்சங்கம் நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் தங்கப் பதக்கம்.
4. விபவி கவிதைப் போட்டியில் பரிசு, அமுது சிறுகதைப் பரிசு.
5. திருமறைக் கலாமன்றம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு.
6. 'சுகவாழ்வு நிலையம்' நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு.
7. சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை கட்டுரைப்போட்டியில் முதலாம் பரிசு.
8. ஞானம் நடாத்திய புதிய பரம்பரை எழுத்தாளர்களுக்கான சிறுகதைத் தொகுதிப் பிரதிப் போட்டியில் அதிசிறந்த படைப்புக்கான ஞானம் விருது (2003).

இலக்கிய வேட்கை

தரமான சிறுகதைகள். நாவல்கள், கவிதைகள் படைத்து ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வளம் சேர்க்க வேண்டும். மேல் நாட்டு நல்லறிஞர் இலக்கியங்களை தமிழில் மீள் கூற வேண்டும்.

★ ★ ★

சாரங்கா நன்னத்துவ

உள்ளியல்புகளை நேர்த்தியாக
உள்வாங்கி, இயற் பண்பியலின் நல்ல
அம்சங்களையும் மனத்திலிருத்தித்
தனக்கென ஒரு தனிப்பாணியை
அமைத்த ஆக்க ஆளுமையுடைய
படைப்பாளி. அவரது படைப்புக்களில்
நாம் வாழும் சமூகத்தின் எரியும்
பிரச்சினைகள், சமகாலப்
போர்ச்சூழலின் அவலங்கள்,
பெண்ணியம் ஆகியவற்றை
அழகாகக் கையாண்டுள்ளார்.
விடுதலை வேண்டி நிற்கும்
அழுக்கப்பட்ட குரலின் விழிப்பு ஒசை
கேட்கிறது. அது இன
விடுதலையிலிருந்து பெண் விடுதலை
வேண்டி நிற்கும் பெரும் பரப்பில்
எதிரொலிக்கிறது. ஆக்க அமைதியுடன்
படைக்கப்பட்ட இவரது ஆக்கங்கள்
உருவச் செழுமையுடன் கலாநடுப்பழம்
கொண்டவையாக அமைந்துள்ளன.
உணர்ச்சிகளின் மென்மையான
வெளிப்பாடு இவரது கதைகளின்
உயிர்நாடி. வாழ்க்கைக் கோலத்தின்
முரண்பாடுகளை இவர் அணுகும்
முறை அற்புதமானது. சொர்சிக்களம்,
கனிதை நடையின் சாயல்,
குறியீடுகளின் பயன்பாடு,
சொல்லாமல் சொல்லும் உத்தி ஆகிய
சிறப்புக்களுடன், சிறுகதைப்
பிரக்ஞையுடன் சாரங்காவின்
படைப்புகள் அமைந்துள்ளன.

-புலோவியர் க. சதாசீலம்